

Wydawnictwo Hakikat Kitabevi, Publikacja Nr 2

WIARA I ISLAM

PRZEKŁAD ITIKADNAME

Mevlana Halid Bagdadi

Przełożył z j. perskiego na j. turecki:

Hüseyin Hilmi Işık

Druga Edycja

HAKIKAT KİTÂBEVİ

Adres: Darüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 **34083**
Tel: 0212 523 45 56 - 532 58 43 Fax: 0212 523 36 93
<http://www.hakikatkitabevi.com.tr>
e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com.tr

Fatih – STAMBUŁ
KWIECIEŃ-2015

Uwagi do wydania polskiego:

Ze względu na szacunek dla Autora, postanowiliśmy przedstawić polskiemu czytelnikowi tę oto książkę w wersji jak najwierniejszej oryginałowi, tak od strony merytorycznej, jak i formalnej.

SPIS TREŚCI

1–	Wstęp	3
2–	Wprowadzenie	9
3–	Wiara i islam.....	16
4–	Zasady islamu.....	20
5–	Zasady wiary Wehhabbici i pozostałe grupy bidat, męki piekielne	27
6–	List Szerefuddina Munira Gadab, shehwet	83
7–	Allah Najwyższy był i jest jedyny	92
8–	Słownik.....	100

Skład i Druk:

Ihlas Gazetecilik A.S.

Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlâs Plaza No: 11 A/41
Yenibosna – STAMBUŁ Tel.: 0.212.454 30 00

Zostaną wybaczone grzechy temu, kto wypowie rano i wieczorem te oto Słowa *Tenzil*: **“Subhanallahi ve bi-hamdihi subhanallahil-azym”**. Będzie on chroniony przed popełnieniem grzechu. *Dua* ta napisana została w książce pt. **“Mektubat Tercemesi”**, w 307. i 308. Liście. Jest też powodem zniknięcia wszystkich kłopotów.

— 1 —

WSTĘP

**Od Besmele rozpoczniemy książkę,
Imię Allaha jest najlepszym schronieniem.
Jego darów nie da się policzyć w rachunkach,
To jest Pan bardzo litościwy, który lubi wybaczać!**

Allah Najwyższy okazuje miłosierdzie wszystkim ludziom na świecie. Stwarza i zsyła im to, czego oni wszyscy potrzebują. Pokazuje im Drogę prowadzącą do wiecznego szczęścia. Budzi wiarę u okazujących skruchę, błagających o wybaczenie, którzy dali się oszukać swoim nefs, złym przyjaciółom, szkodliwym książkom, obcym środkiem masowego przekazu i odeszli od drogi szczęścia, zeszedli na drogę kufur i dalalet. Ratuje ich od wiecznego nieszczęścia. Tym darem nie obdarzy tych, którzy są rozbestwieni, którzy są tyranami. Ich pozostawi na drodze bluźnierstwa, którą oni sobie sami upodobali i której pragną. W przyszłym życiu, okazując łaskę, wybaczy komu zechce z tych wiernych, którzy powinni pójść do Pieła i przyprowadzi ich do Raju. Tylko On stworzył wszystkie stworzenia, utrzymuje każdą chwilę w istnieniu i chroni przed lękiem oraz przerażeniem. Ufając Szlachetnemu Imieniu takiego Allaha, tzn. oczekując od Niego pomocy, zaczynamy pisać tę książkę.

Niech będą dzięki Allahowi Najwyższemu. Niech dua i pozdrowienie będą razem z Jego Umiłowanym Prorokiem Muhammedem (alejhisselam). Niech wszystkie pomyślne modlitwy będą razem z Tego Proroka cnotliwą Rodziną i z każdym z Jego sprawiedliwych, wiernych Towarzyszy.

“Być wdzięcznym” znaczy wierzyć i powiedzieć, że wszystkie dary stworzył Allah Najwyższy. “Dziękczynność” oznacza korzystanie ze wszystkich darów zgodnie z islamem.

O Drodze islamu, o nakazach islamu i jego zakazach zostało napisane tysiące wartościowych książek, a większość z nich została przetłumaczona na języki obce i rozprowadzona do wszystkich krajów. Z drugiej strony, ludzie złej woli, o ograniczonych poglądach i niewykształceni ludzie religii, którzy zostali oszukani przez angielskich szpiegów, zawsze atakowali te korzystne, duchowej wartości prawidła islamu, czyli nakazy i zakazy, starali się je zmienić, skazić i wprowadzić w błąd muzułmanów.

Spostrzegamy z wdzięcznością, że obecnie uczeni islamscy niemal w każdym kraju na świecie dążą też do rozpowszechniania i obrony Drogi islamu. Uczonych, którzy poznali islam od Towarzyszy Proroka i napisali prawidłowe książki, nazywa się uczonymi sunnickimi, **ehli sunnet alim**. Choć napotkać można kilka osób, które nie przeczytały lub nie rozumiały książek uczonych sunnickich, a które w swoich nieodpowiednich mowach i pismach wyciągają ze Świętego Koranu oraz Świętych hadisów błędne znaczenie, to takie słowa i pisma są nieskuteczne wobec silnej wiary muzułmanów, nie mają żadnego wpływu poza tym, że wskazują tylko na niewiedzę ich autorów.

Osobę, która mówi o sobie, że jest muzułmaninem lub widzi się ją, że robi salat razem ze wspólnotą, uznaje się za muzułmanina. Jeśli później zauważy się u niej jedno słowo, pismo lub zachowanie, coś niezgodnego z wiedzą o wierze powiadomionej przez uczonych sunnickich, to powie się jej, że jest to kufur albo dalalet i że powinna z tego zrezygnować, a także okazać skruchę. Jeśli z powodu swojego ograniczonego rozumu i spaczonych poglądów odpowie, że nie zrezygnuje, to przez to zrozumie się, że jest heretykiem, murted. Nawet jeśli dalej będzie wykonywać salat, odbędzie hadżdż, wykona każdy ibadet i spełni dobry uczynek, to nie uratuje się przed katastrofą. Nim nie zrezygnuje z tego, co stało się powodem jej wystąpienia z islamu, nie okaże z tego powodu skruchy, nie będzie muzułmaninem. Każdy muzułmanin powinien dobrze poznać to, co jest powodem kufur, chronić siebie, żeby nie zostać murted, znać dobrze niewierzących i obłudników, którzy udają muzułmanów, a także chronić siebie przed ich szkodliwością.

Wysłannik Allaha (sallallahu alejhi we sellem) powiadomił o tym, że pojawiają się siedemdziesiąt dwie grupy, które będą wyciągały błędne, wadliwe znaczenie ze Świętego Koranu i świętych hadisów. Ten święty hadis pochodzi z **“Buhari”** oraz **“Muslim”** i został wyjaśniony w książkach **“Berika”** oraz **“Hadika”**. Nie powinno się dać oszukać książkom i konferencjom ludzi z tych grup, którzy występują też z tytułami **“wielkich uczonych islamskich”** i **“profesorów religii”**, powinno się być czujnym, żeby nie wpaść w pułapki tych złodziei religii, wiary. Oprócz tych ignoranckich muzułmanów, z jednej strony komuniści z masonami, a z drugiej strony misjonarze chrześcijańscy z żydowskimi syjonistami i wehhabitami coraz to nowymi metodami starają się oszukać młodzież muzułmańską. Kłamiwymi pismami, filmami, przedstawieniami teatralnymi oraz programami radiowymi i telewizyjnymi starają się zniszczyć islam i wiarę. W tym celu wydają miliony lir. Uчени islamscy (rahime-humullahu teala) wcześniej napisali im wszystkim niezbędne odpowiedzi, powiadomili o religii Allaha Najwyższego, Drodze szczęścia i zbawienia.

Spśród prawdziwych uczonych wybraliśmy wybitnego uczonego, Mewlanę Halida Bagdadi'ego Osmani'ego (kuddise sirruh) i jego książkę pt. **“Itikadname”**. Książka ta została przetłumaczona przez zmarłego Hadżi'ego Fejzullaha Efendi'ego z Kemah-Erzindżanu pod tytułem **“Ferâid-ül-fevâid”** i została wydana w roku Hidżri 1312 w Egipcie. To tłumaczenie uprościliśmy pod tytułem **“Wiara i islam”**. Pierwsze wydanie zostało wydrukowane w roku 1966. Nasze wyjaśnienia oddzieliliśmy od oryginalnego tekstu kwadratowymi nawiasami []. Jesteśmy nieskończenie wdzięczni Allahowi Najwyższemu, że pozwolił nam rozpowszechnić tę książkę! Oryginał tego tłumaczenia w języku perskim znajduje się w bibliotece Uniwersytetu Stambuńskiego, w dziale Ibnul Emin Mahmud Kemal Beg, pt. **“I'tikadname”**, numer F. 2639. Tłumaczenie na język turecki zostało wydane przez **Hakikat Kitabevi** pt. **“Iman i islam”**.

Alauddin Haskef (rahime-hullahu teala), autor książki pt. **“Dürr-ül-muhtâr”**, na końcu rozdziału o nikah z niewierzącymi oznajmił: **“Jeśli dziewczyna muzułmanka po wyjściu za mąż stanie się dojrzała i nie pozna islamu, to jej nikah stanie się nieważny (stanie się ona murted). Powinno się ją powiadomić o atrybutach Allaha Najwyższego. Ona zaś powinna je powtórzyć**

*i powiedzieć, że w nie uwierzyła”. Ibni Abidin (rahime-hullahu teala), wyjaśniając to, oznajmił: “Mała dziewczynka jest wiary swoich rodziców, jest muzułmanką. Gdy osiągnie wiek dojrzałości, to kończy się jej przynależność do religii rodziców. Jeśli nie zna islamu, to staje się niewierzącą. Jeśli nie pozna i nie nauczy się sześciu zasad wiary, i nie uwierzy, że powinna być posłuszna islamowi, nawet jeśli wypowie **Słowa Tewhid**, tzn. (**La ilahe illallah, Muhameddun resulullah**) to w dalszym ciągu nie będzie ona muzułmanką. Powinna poznać sześć zasad wiary z (**Amentu billahi[...]**) i w nie uwierzyć, a także powiedzieć, że przyjęła nakazy i zakazy Allaha Najwyższego”. Przez słowa Ibni Abidina rozumie się, że niewierzący staje się muzułmaninem w chwili, gdy wypowie Słowa Tewhid i uwierzy w ich krótkie znaczenie. Jednak, jak każdy muzułmanin, powinien też, gdy będzie miał możliwość, wypowiedzieć zasady Amentu i nauczyć się na pamięć: “**Âmentü billâhi ve Melâiketihî ve Kütübihî ve Rüsûlihî vel Jevmil-âhiri ve bil Kaderi hajrihi ve szerrihi minallahi teâlâ vel-ba’sü ba’delmevti hakkun, eszhedü en lâilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü**” i jego znaczenia, a także dobrze poznać potrzebną mu wiedzę o islamie. Dziecko muzułmańskie też, jeśli nie pozna tych sześciu zasad, wiedzy o islamie i nie powie, że w nie uwierzyło, to gdy stanie się dojrzałe, zostanie murted. Po uwierzeniu, obowiązkiem jest od razu się pytać i poznać **wiedzę islamską**, tzn. fard, haram, ablucję, gusl, jak się robi salat i o zakrywaniu miejsc awret. Nauczenie lub powiadomienie o prawidłowej książce o religii jest obowiązkiem też tego, kogo się spytano. Jeśli nie ma się kogo spytać lub nie znajdzie się książki, to obowiązkiem jest szukać. Jeśli nie będzie się szukać, to stanie się niewierzącym. Niewiedza jest usprawiedliwiona aż się znajdzie. Kto nie wykonuje na czas fard i popełnia haram, ten będzie karany w Piekło. W tej książce znajdują się obszernie informacje na temat sześciu zasad wiary. Każdy muzułmanin powinien dokładnie przeczytać tę książkę i starać się, żeby przeczytały ją też jego dzieci i wszyscy znajomi.*

W naszej książce, zapisując znaczenie świętych ajetów, piszemy: “w tym znaczeniu”, co znaczy: ‘według powiadomień uczonych od tefsir’, ponieważ znaczenie świętych ajetów zrozumiał tylko Wyśłannik Allaha (sallallahu alejhi we sellem) i powiadomił o nich Swoich Towarzyszy. Uczeni od tefsir te święte hadisy odłączyli od hadisów zmyślonych przez munafyk,

mulhid i zynndyk, a tym świętym ajetom, dla których nie znaleźli świętych hadisów, przypisali znaczenie zgodne z nauką tefsir. Nie nazwie się **Tefsir Świętego Koranu** tego, co zrozumiał ktoś, kto zna język arabski, ale jest niewykształcony w religii, nie ma pojęcia o nauce tefsir. Dlatego też zostało oznajmione w świętym hadisie: **“Kto obdarzy znaczeniem Święty Koran według własnego rozumowania, stanie się niewierzącym”**.

Niech Allah Najwyższy poprowadzi nas wszystkich prawidłową Drogą wskazaną przez uczonych sunnickich! Niech chroni nas przed podstępными kłamstwami niewykształconych w religii i tych z ehli bidat, którzy nazywają siebie “wielkimi uczonymi islamskimi”, a także przed wrogami islamu! Amin.

Książki wydane w wielu językach obcych przez Wydawnictwo Hakikat Kitabevi rozpowszechniane są drogą internetową na stronie: www.hakikatkitabevi.com.

**Rok
2001**

**Hidżri Szemsi
1380**

**Hidżri Kameri
1422**

UWAGA: Misjonarze starają się rozpowszechnić chrześcijaństwo, żydzi Talmud, a Wydawnictwo Hakikat Kitabevi ze Stambułu islam, zaś masoni starają się zniszczyć wszystkie religie. Mądry, wykształcony i sprawiedliwy człowiek zrozumie, co jest prawidłowe. Pomoże w rozpowszechnianiu tego, co dla wszystkich ludzi będzie przyczyną zyskania szczęścia w życiu doczesnym i po śmierci.

W dzisiejszych czasach muzułmanów z całego świata dzieli się na trzy grupy. Pierwsza grupa to prawdziwi muzułmanie, którzy znajdują się na Drodze Towarzyszy Proroka. Jest to grupa uratowana od Piekła, nazywa się ich **ehli sunnet, sunnitami** oraz **Fyrka-i nadżijje**. Druga grupa to ludzie wrogo nastawieni do Towarzyszy Proroka. Nazywa się ich **szytami** i **Fyrka-i dalle**, tj. grupą heretycką. Trzecia grupa to wrogowie sunnitów i szytów. Nazywa się ich **wehhabitami** i **Nedźdi**, ponieważ po raz pierwszy pojawili się w mieście Nedźd w Arabii. Nazywa się ich też **Fyrka-i mel’une**, ponieważ nazywają muzułmanów politeistami. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) przeklął tych, którzy nazywają muzułmanów politeistami. Muzułmanów podzielili na te trzy grupy żydzi i Brytyjczycy.

Niezależnie od tego, do której grupy się należy, jeśli podąża się za swoim *nefs* i posiada się chore serce, to pójdzie się do Piekła. Każdy wierzący, aby oczyścić swój *nefs* z istniejącej tam od stworzenia niewiary i grzechów, przez cały czas powinien wielokrotnie powtarzać: **“Lâ ilâhe illallah”**, a w celu oczyszczenia serca, tj. by uchronić swoje serce przed grzechem i niewiarą pochodzącą od *nefs*, szatana, złych przyjaciół i szkodliwych, błędnych książy, należy powtarzać: **“Estagfirullah”**. Modlitwy tego, kto żyje zgodnie z islamem, na pewno zostaną przyjęte. Nie zostanie przyjęta modlitwa tych, którzy nie wykonują salatu, patrzą na odsłonięte miejsca *awret* u kobiet, pokazują swoje miejsca *awret*, jedzą i piją to, co jest zakazane i nie stosują się do islamu.

WPROWADZENIE

Przed rozpoczęciem książki Mawlany Halida Bagadadi’ego (*kuddise sirruh*) dla upiększenia jej i zyskania błogostawieństwa cytujemy 17. List, z trzeciego tomu “**Mektubat**” **Imama Rabbani’ego Ahmeda Faruki’ego Serhendi’ego (rahmetullahi alejh)**^[1]. **Imam Rabbani** (*kuddise sirruh*) w liście tym oznajmił jak następuje:

“Ten list rozpoczynam od *Besmele*. Niech będą chwala i dzięki Allahowi Najwyższemu za to, że obdarzył nas każdego rodzaju darami i czyniąc z nas muzulmanów, uhonorował nas największym z tych darów i zaszczycił nas należeniem do wspólnoty Muhammeda (*alejhisselam*)!

Powinno się dobrze zastanowić i zrozumieć, że tylko Allah Najwyższy zsyła wszystkim każdy dar. Wszystko On stworzył. On jest tym, który utrzymuje w każdej chwili każdy byt w istnieniu. Wyższości i dobre atrybuty u ludzi pochodzą z Jego miłosierdzia, są Jego darem. Nasze życie, nasz rozum, nasza wiedza i siła, nasz zmysł słuchu i mowy pochodzą zawsze od Niego. Te nie do policzenia, różnorodne dary, dobrodziejstwa zawsze On zsyła. To On zawsze daje siłę ludziom, ratuje ich z opresji, przyjmuje ich *dua*, odsuwa od nich nieszczęścia i kłopoty. Tylko On stwarza codzienne racje żywności, zaopatrzenie i doprowadza je do ludzi. Jego miłosierdzie jest tak wielkie, że nie przestaje zaopatrywać także tych, którzy popełniają grzechy. Ukrywa grzechy ludzi tak bardzo, że tych, którzy nie spełniają Jego nakazów i nie unikają Jego zakazów, nie hańbi przed wszystkimi, nie doprowadza do pogardzania nimi i nie ukazuje ich beżeceństwa. Jest tak bardzo miłosierny i wybaczący, że nie śpieszy się w ukaraniu tych, którzy na to zasługują. Swoje dary i łaski zsyła zarówno przyjaciołom jak i wrogom. Nikomu niczego nie żałuje. Największym, najwartościowszym z tych dobrodziejstw jest wskazanie przez Niego właściwej Drogi

[1] Imam Rabbani zmarł w roku Hidżri 1034 (1624).

prowadzącej do szczęścia i zbawienia. Ostrzega przed zejściem z prawidłowej Drogi i zachęca do wejścia do Raju. Nakazuje posłuszeństwo Jego Umiłowanemu Prorokowi (*sallallahu alejhi we sellem*), żeby zyskać Jego aprobatę i miłość, a także nieskończone dary i niekończące się przyjemności w Raju. A więc dary Allaha Najwyższego są tak oczywiste jak słońce. Dobrodziejstwa pochodzące od ludzi w rzeczywistości też pochodzą od Niego. Tylko On czyni z nich pośredników i obdarza ich chęcią czynienia dobra, daje im siłę, żeby mogli te dobre uczynki spełnić. Dlatego też On jest zawsze tym, kto zsyła dary pochodzące ze wszystkich miejsc i od wszystkich ludzi. Oczekiwać dobrodziejstwa, łaski od kogoś oprócz Niego jest podobne do proszenia kogoś o to, co zostało mu powierzone lub biednego o jałmużnę. O tym, że są to słowa prawidłowe i na miejscu, wiedzą zarówno ignoranci jak i uczeni, inteligentni o bystrym spojrzeniu, jak i tępi z trudem rozumiejący, ponieważ jest to wiedza oczywista, nad którą nie trzeba się nawet zastanawiać.

Obowiązkiem każdego człowieka jest wyrażenie wdzięczności za niezliczone błogosławieństwa, jakimi obdarza człowieka Allah Najwyższy na tyle, na ile jest się w stanie. Ten obowiązek został nakazany umysłowi i jest pewnego rodzaju długiem. Jednak dziękczynienia należnego Allahowi Najwyższemu nie jest łatwo złożyć, ponieważ ludzi nie było pierwotnie, zostali stworzeni później, są słabi, potrzebujący, z wadami i błędami. Zaś Allah Najwyższy zawsze był. Jest daleki od wad i błędów. Wszystkie wyższości należą tylko do Niego. Ludzie pod żadnym względem nie są podobni do Allaha Najwyższego i Jemu bliscy. Czy jest możliwe, żeby tak niskiego stanu istoty potrafiły okazać dziękczynienie, które będzie godne sławy tak wielkiego Allaha? Jest wiele rzeczy, które ludzie uznają za piękne i wartościowe, jednak Allah Najwyższy wie, że są złe i nie lubi ich. To, co uważamy za szacunek i dziękczynienie, może być tym, co nie podoba się Mu, jest prymitywne. Dlatego też człowiek, korzystając ze swego mylącego się rozumu i ze względu na swoją krótkowzroczność, może nie znaleźć sposobu na okazanie wdzięczności i szacunku Allahowi Najwyższemu. Czyny, którymi okazuje się wdzięczność i szacunek, jeśli nie zostały przekazane przez Allaha Najwyższego, to – w przeciwieństwie do wychwalania – mogą Go znieślawiać.

Z tego względu okazanie wdzięczności Allahowi Najwyższemu i obowiązki, jakie ma wobec Niego Mu poddany, tj. to, co powinien czynić sercem, językiem, ciałem, w co ma wierzyć, zostało powiadomione przez Allaha Najwyższego i przekazane przez Jego Umiłowanego Proroka (*sallallahu alejhi we sellem*). Wskazane i nakazane przez Allaha Najwyższego obowiązki poddanego nazywa się **islamem**. Okazanie swojej wdzięczności Allahowi Najwyższemu zachodzi przez bycie podporządkowanym Drodze Jego Proroka. Allah Najwyższy nie przyjmie żadnej wdzięczności, żadnego *ibadet* tych, którzy nie idą tą Drogą, są poza nią, ponieważ jest wiele spraw, które ludzie uznają za dobre, ładne, a islam ich nie pochwała i uważa za brzydkie.

To znaczy, że ten, kto ma rozum, w okazaniu swojej wdzięczności Allahowi Najwyższemu powinien podporządkować się Muhammedowi (*alejhisselam*). Jego Drogę nazywa się **islamem**. Podporządkowanego Muhammedowi (*alejhisselam*) nazywa się **muzułmaninem**. Okazywanie wdzięczności Allahowi Najwyższemu, a więc też podporządkowanie się Muhammedowi (*alejhisselam*) nazywa się **robieniem ibadet**. Nauka islamska składa się z dwóch części: wiedzy religijnej i wiedzy nauk ścisłych. Reformatorzy w religii nazywają wiedzę religijną **wiedzą scholastyczną**, a nauki ścisłe **wiedzą racjonalną**. Wiedza religijna dzieli się na dwie części:

1- Wiedza, w którą powinno się wierzyć sercem czyli uwierzyć. Te nauki nazywa się wiedzą **Usul-i din** lub **iman**. W skrócie **iman** to uwierzenie w sześć spraw, o których powiadomił Muhammed (*alejhisselam*), przyjęcie islamu i chronienie siebie przed wypowiedzeniem oznak *kufur* i ich używaniem. Każdy muzulmanin powinien poznać oznaki *kufur* i ich unikać. Tego, kto posiada *iman*, nazywa się muzulmaninem.

2- Wiedza o *ibadet* do wykonania sercem i ciałem, a także to, czego powinno się unikać. Wiedzę o tym, co zostało nakazane robić, nazywa się *fard*, a o tym, czego powinno się unikać, nazywa się *haram*. Nazywa się ją też wiedzą **Furu-i din, Ahkam-i islamijje** lub **szariat**".

[Pierwsze, czego wszyscy potrzebują, to wypowiedzieć Słowa Tewhid i uwierzyć w ich znaczenie. Słowa Tewhid to: "**Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah**", co znaczy: "Allah był i jest

jedyny. Muhammed (*alejhissem*) jest Jego Prorokiem”. Uwierzenie w to nazywa się posiadaniem *iman* i byciem muzułmaninem. Wierzącego nazywa się *mumin* i *muzułmanin*. Wiara powinna być ciągła. Z tego względu powinno się chronić przed tym, żeby nie zrobić tego, co jest powodem *kufur* i nie używać tego, co jest oznaką *kufur*. Słowa Muhammeda (*alejhissem*) dzielą się na trzy grupy: Pierwszą grupę stanowią słowa przekazane przez Allaha Najwyższego za pośrednictwem anioła Dżebraila (*alejhissem*) i ich znaczenie. Dżebrail (*alejhissem*) przyszedł do Muhammeda (*alejhissem*) dwadzieścia cztery tysiące razy i powiadomił o nakazach oraz zakazach Allaha Najwyższego. Z tych nakazów wiedzę o wierze nazywa się *iman*; to, co powinno się zrobić *fard*; a to, czego powinno się unikać *haram*. *Fard* i *haram* nazywa się *ahkam-i islamijje*. Tego, kto nie wierzy w choćby jedno z prawideł islamu, nazywa się *kafir*. Np. ten, kto powie, że Allah nie nakazał wykonywać salatu, stanie się niewierzącym, *kafir*. Muhammed (*alejhissem*) to, co usłyszał od anioła, przekazał Swoim Towarzyszom. Towarzysze Proroka to zapisali. Doszło do powstania księgi, którą nazwano *Kuran-i kerim*, Świętym Koranem. Towarzysze Proroka powiadomili jednogłośnie, że Święty Koran jest Słowem Allaha. Druga grupa słów Muhammeda (*alejhissem*) to wiedza, której nie usłyszał od aniołów, tylko została zesłana jako natchnienie do Jego Błogosławionego Serca. Te słowa nazywa się *hadis-i kutsi*. Zaś te, które wypowiedział sam od siebie, nazywa się *hadis-i szerif*. Istnieje wiele ksiąg hadisów. Spośród nich najświętniejsze są “*Buhari*” i “*Muslim*”.

Drugie, czego człowiek potrzebuje, to oczyszczenie serca. Mówiąc serce, ma się na myśli dwie sprawy. Znajdujący się w naszych klatkach piersiowych kawałek mięśnia wszyscy nazywają sercem. Ten kawałek mięśnia zwany sercem jest też u zwierząt. Drugie znaczenie serca, to serce, które znajduje się w sercu i jest niewidzialne. W książkach religijnych pisze właśnie o tym drugim sercu. Miejscem wiedzy islamskiej jest to serce. Wiara i niewiara też są w tym sercu. Wierzące serce jest czyste. Niewierzące serce jest brudne, martwe. Pierwszym obowiązkiem jest pracować nad tym, żeby serce było czyste. Robienie *ibadet*, a szczególnie wykonywanie salatu i wypowiadanie *istigfar*, oczyszcza serce. Popętnianie *haram* psuje serce. Nasz Prorok

głosił: “Wypowiadajcie dużo *istigfar*! Tego, kto ciągle wypowiada *dua istigfar*, Allah Najwyższy chroni przed chorobami, każdym cierpieniem. W nieoczekiwanym miejscu obdarzy go zaopatrzeniem”. *Istigfar* znaczy, żeby powiedzieć: “*Estagfirullah*”. Żeby została przyjęta *dua* tego, kto ją wypowiada, powinien on: być muzułmaninem, okazać skruchę za grzechy i robić to, znając jej znaczenie i wierząc w nią. Nie zostanie przyjęta wypowiadana *dua*, gdy ma się nieczyste serce. Serce tego, kto trzy razy wypowie *dua* i zawsze robi salat, oczyści się i zacznie mówić. Nie przyniesie żadnej korzyści wypowiadanie *dua*, która nie jest wypowiadana sercem, tylko samym językiem.

Wiedzą religijną powiadomioną przez religię islamską jest wiedza zapisana w książkach **uczonych sunnickich**. **Kafir** zostanie ten, kto nie wierzy w powiadomioną przez uczonych islamskich wiedzę o islamie i o wierze, nawet w jeden z *nass*, który ma jasne znaczenie, czyli ten, kto nie wierzy w choćby jeden ze świętych ajetów lub świętych hadisów. Jeśli ukryje to, że nie wierzy, to nazywa się go *munafyk*. Jeśli ukryje to, będzie starał się wyglądać na muzułmanina i będzie ich oszukiwał, to nazywa się go *zyndyk*. Nie zostanie niewierzącym ten, kto błędnie wyjaśnia święte ajety i święte hadisy, które nie są jasno powiadomione i błędnie w nie wierzy. Jednak z tego powodu, że zszedł z prawidłowej Drogi sunnickiej, pójdzie do Piekła. Taki nie będzie wiecznie w Piekło, ponieważ uwierzył w *nass*, których znaczenie jest jasne. Zostanie wyciągnięty z Piekła i wprowadzony do Raju. Takich nazywa się *ehli bidat* albo *dalalet fyrka*. Istnieją siedemdziesiąt dwie różne grupy *dalalet fyrka*. Przez nich i niewierzących, a także *murted* wykonane *ibadet*, dobre uczynki i służba dla ludzi nie zostaną przyjęte i na nic się im nie zdadzą w życiu wiecznym. Muzułmanów, którzy są prawidłowego wierzenia nazywa się *ehli sunnet wel džemaat* albo **sunnitami**. Sunnici w wykonywaniu *ibadet* podzielili się na cztery szkoły, *mezheb*. Muzułmanie z tych czterech *mezheb* wiedzą o sobie nawzajem, że są sunnitami i darzą siebie wzajemną przyjaźnią. Kto nie należy do jednej z czterech *mezheb*, nie jest sunnitą. O tym, że ten, kto nie należy do sunnitów będzie albo niewierzącym, albo *ehli bidat*, napisane jest z dowodami w Listach Imama Rabbani’ego, szczególnie w pierwszym tomie, w 286. Liście, a także w przypisach o “*Zebayih*” w “**Durr-ül-**

muhtar” Tahtawi’ego i w “**El-besair li-münkir-it-tevessül-i bi-ehl-il-mekabir**”. Te dwie książki są w j. arabskim. Druga została napisana i wydana w Indiach, a od roku 1975 (rok Hidżri 1395) została wielokrotnie wydana przez Hakikat Kitabevi w Stambule.

Ci, którzy robią *ibadet* według jednej z czterech *mezheb*, jeśli okażą skruchę za popełniony grzech lub za popełnione w swoich *ibadet* błędy, to ich grzechy zostaną wybaczone. Jeśli nie okażą skruchy, Allah Najwyższy jeśli zechce, to im wybaczy i nie wtrąci ich w ogóle do Piekła. Jeśli zechce, to ukarze ich za tyle, za ile mają grzechów, będą uratowani od wiecznej męki. Kto nie wierzy w nieodzowną znaną wiedzę, tzn. tę, którą usłyszeli nawet niewierzący, świadomie nie wierzy w jedną z jasno przekazanych informacji, ten będzie nieskończenie karany w Piekło. Takich nazywa się **kafir** i **murted**.

Kafir dzieli się na dwie grupy: posiadających święte księgi i ich nieposiadających. Kto był dzieckiem muzułmańskim, potem odszedł od wiary i stał się niewierzącym, nazywany jest **murted**. Ibni Abidin (*rahime-hullahu-teala*), opisując tych, z którymi z powodu politeizmu *nikah* jest zakazany, napisał: “*Murted, mulhid, zyndyk, zaratustrianie, bałwochwalcy, dawni filozofowie greccy, munafyk*; z siedemdziesięciu dwóch grup ci, którzy, przesadzając w swoich poglądach, stali się niewierzącymi; (wyznawcy Brahmy, Buddy); ludzie zwani Batini, Ibahti i Durzi należą do niewierzących, którzy nie posiadają świętej księgi”. Komuniści i masoni też do nich należą. Chrześcijanie i Żydzi wierzący w zesłane niebiańskie księgi Tewrat i Indżil, które później zostały zmienione, są *kafir*, posiadającymi święte księgi. Jeśli oni uwierzą, że u jakiegoś stworzenia znajduje się boski atrybut (*Uluhijjet Syfati*), to staną się **muszrik**. Atrybuty Allaha Najwyższego *Syfati zatijje* i *Syfati subutijje* nazywa się **Uluhijjet syfati**.

Bez względu na to, czy jest to *kafir* ze świętą księgą czy też bez niej, jeśli zostanie muzułmaninem, to uratuje się przed pójściem do Piekła. Zostanie czystym muzułmaninem, który nie popełnił w ogóle grzechu. Jednak powinien zostać muzułmaninem **sunnitą**. Być sunnitą znaczy przeczytać wiedzę z książki jednego z uczonych sunnickich, nauczyć się jej i posiadać wiarę, czyny i słowa zgodne z tą wiedzą. To, czy na ziemi ktoś jest muzułmaninem czy nie, odczytuje się z jego szczerych, bez

przymusu wypowiedzianych słów i wykonanych czynów. A to, czy ten ktoś umrze jako wierzący czy też niewierzący staje się oczywiste przy ostatnim jego oddechu. Muzułmanin, kobieta lub mężczyzna, który popełnił duży grzech, jeśli czystym sercem okaże skruchę, to na pewno zostanie on mu wybaczony. Taki stanie się czystym bez grzechu. Co to jest okazanie skruchy (**tewbe**), opisane zostało w książkach *ilmihal*].

WIARA I ISLAM

W niniejszej książce, “Itikadname”, zostanie wyjaśniony święty hadis Wystannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) opisujący “**Wiarę i islam**”. Mam nadzieję, że przez błogosławieństwo tego świętego hadisu zostanie udoskonalona [wzmocniona] wiara muzułmanów i w ten sposób dostąpią oni zbawienia i szczęścia, a także stanie się to powodem uratowania mnie, Halida, który ma wiele grzechów.

Jestem absolutnie przekonany, że Allah Najwyższy, który niczego nie potrzebuje, jest bardzo łaskawy i litościwy, wybaczy biednemu Halidowi, który ma mało zasług i czarne serce, jego niestosowne słowa i przyjmie jego wadliwy *ibadet!* Chroniąc przed kłamliwymi, oszukańczymi sztuczkami szatana [oraz przed zmyleniem kłamliwymi, oszukańczymi słowami i pismami wrogów islamu], uczyni z nas szczęśliwych! Najmiłosierniejszym z miłosiernych i najhojniejszym z dobroczyńców jest tylko Allah Najwyższy.

Uczeni islamscy powiadomili, że **mukellef** czyli ten, kto jest dojrzały według religii, mężczyzna, kobieta, każdy muzułmanin powinien dobrze znać atrybuty *zati* i *subuti* Allaha Najwyższego i w nie wierzyć. Dla każdego jest to pierwszym obowiązkiem. Niewiedza nie jest usprawiedliwieniem. Niewiedza jest jeszcze większym grzechem. Syn Ahmeda, Halid Bagdadi nie pisze tej książki, żeby pokazać, że jest wyższym od innych, spieniężyć tę wiedzę i zdobyć sławę. Lecz, aby zostawić po sobie pamiątkę, usługę. Niech Allah Najwyższy pomoże słabemu Halidowi^[1] i wszystkim muzułmanom przez Swoją siłę i obdarzenie pomocą przez Błogosławionego Ducha Wystannika Allaha! Amin.

[Allah Najwyższy posiada sześć *Syfati zatijje*. Jest to: **Wudżud, Kydem, Beka, Wahdanijjet, Muhalafetun lil-hawadis i Kyjamu binefsihi**. *Wudżud* znaczy, że istnieje sam z siebie. *Kydem* znaczy, że Jego egzystencja nie ma początku. *Beka* znaczy, że nie ma końca istnienia Jego egzystencji, nigdy nie zniknie. *Wahdanijjet* znaczy, że nie ma On podobnego Swojej egzystencji, Swoim

[1] Halid Bagdadi zmarł w roku Hidżri 1242 (1826) w Damaszku.

atrybutom i czynom. *Muhalafetun lil-hawadis* znaczy, że pod żadnym względem nie jest podobny do żadnego stworzenia i jego atrybutów. *Kyjamu bi-nefsihi* znaczy, że Jego istnienie zachodzi z Niego samego, żeby być wiecznie, nic nie potrzebuje. Żadnego z tych sześciu atrybutów nie ma u ludzi. Nie mają one też jakiegokolwiek związku, połączenia ze stworzeniami. Niektórzy uczeni, stwierdziwszy, że *wahdanijjet* i *muhalafetun lil-hawadis* jest tym samym, powiedzieli, że **Syfati zatijje jest pięć**.

Wszystko, co jest poza Allahem Najwyższym, nazywa się **Ma-siva** lub **Alem**. Obecnie nazywane jest **Naturą**. Wszystkie stworzenia nie istniały. Wszystko zostało stworzone przez Allaha Najwyższego. Wszystkie stworzenia są *mumkin* (powstały z niebytu) i *haadis* (powstały z niczego), czyli gdy ich nie było, mogły być i gdy są, może ich nie być, i gdy ich nie było, mogły się stać. O tym głosi święty hadis: **“Allah Najwyższy był i istnieje, nic innego nie istniało”**.

Drugim dowodem na to, że cały wszechświat i wszystkie stworzenia są *haadis*, jest fakt, że wszystkie stworzenia ciągle się przekształcają, że zachodzą w nich zmiany. Wszystko się zmienia. Zaś to, co jest *kadim* (nie ma początku), nigdy nie ulegnie zmianie. Tak jest z osobą Allaha Najwyższego i Jego atrybutami. One w ogóle się nie zmieniają. [Gdy tymczasem w zjawiskach fizycznych we wszechświecie i u istot zachodzą zmiany w stanie ich substancji. W reakcjach chemicznych zmienia się skład substancji, ich budowa. Substancje znikają i przemieniają się w inne. Obecnie w nowo poznanych zmianach atomu i reakcjach jądrowych substancja, elementy też znikają. Przekształcają się w energię]. Te zmiany istot, powstawanie ich jednych z drugich nie pochodzi z wiecznej przeszłości. Powinny one mieć początek, powinny powstać z elementów lub z substancji pierwotnej, które zostały stworzone z niczego.

Innym dowodem na to, że wszechświat jest *mumkin*, czyli że gdy go nie było, mógł powstać, jest to, że stworzenia są *haadis*, czyli powstają z niczego.

[*Wudżud* znaczy ‘istnienie’. Są trzy rodzaje *wudżud*: pierwszym jest **wadžib-ul-wudżud**, czyli wymagany, potrzebny *wudżud*. On był zawsze. Jego początek i koniec w ogóle nie znikną. Tylko Allah Najwyższy jest *wadžib-ul-wudżud*. Drugim jest **mumteni-ul-wudżud**, czyli nie jest możliwe, żeby istniał, nie istnieje. Tak jest z Jego współnikiem, czyli nie jest możliwe istnienie drugiego boga takiego jak Allah Najwyższy. Trzecim jest

mumkin-ul-wudżud, czyli może być i może nie być. Tak jest ze wszechświatem i wszystkimi stworzeniami. Przeciwnością słowa **wudżud** jest słowo **adem**. **Adem** znaczy ‘brak’, ‘nieobecność’. Wszystko nim było, było **adem**, czyli nie istniało].

Tego, co istnieje, są dwa rodzaje: pierwszym jest **mumkin**, drugim jest **wadžib**. Gdyby to, co istnieje, było tylko **mumkin** i nie istniałby **wadžib-ul-wudżud**, to nic by nie istniało. [Ponieważ powstanie z niczego jest zmianą, zjawiskiem. Według praw fizyki, żeby w każdej materii zaszło jakieś zjawisko, to na tę materię powinna wpłynąć z zewnątrz jakaś siła, a źródło tej siły powinno istnieć przed tą materią]. Z tego względu istniejący **mumkin** sam z siebie nie powstanie i nie będzie egzystował. Gdyby nie wpłynęła na niego jakaś siła, to pozostałby zawsze w nieistnieniu. Nie byłoby go. Oczywiście to, co samego siebie nie doprowadzi do istnienia, nie wpłynie też na inne **mumkin**, nic nie stworzy. Do stworzenia **mumkin** konieczne jest istnienie **wadžib-ul-wudżud**. Istnienie wszechświata i stworzeń wskazuje na to, że istnieje stworzyciel, który je z niczego stworzył. A to znaczy, że jedynym stworzycielem wszystkich **mumkin**, który nie będzie **mumkin** i **haadis**, czyli zawsze będzie istniał, jest tylko **wadžib-ul-wudżud**. On jest wieczny, tzn. On zawsze był. **Wadžib-ul-wudżud** znaczy, że nie powstał z innego **wudżud**, powstał samoistnie, czyli zawsze istniał sam z siebie. Nie został stworzony przez kogoś innego. Jeśli tak nie było, to musiałby być istotą (**mumkin** i **haadis**) stworzoną przez kogoś innego. Zaś to jest sprzeczne z tym, co z tego wynika. W j. perskim **Huda** (określenie Boga) znaczy ‘powstał samoistnie’, sam z siebie, a to znaczy, że nie ma początku. [W naszej książce, jeszcze obszerniejsze informacje na ten temat znajdują się w rozdziale: *Allah istnieje i jest jeden*. Prosimy, tam przeczytajcie].

Widzimy, że **Alem** znajduje się w zdumiewającym porządku. Każdego roku nauki ściśle odkrywają coś nowego w tej dziedzinie. Ten, kto stworzył ten porządek, powinien być: **Haj** – żywy, **Alim** – wszechwiedzący, **Kadir** – wszechmocny, **Murid** – chcący, **Semi** – słyszający, **Basir** – widzący, **Mutekellim** – powiadamiający i **Halik** – stwarzający, ponieważ umrzeć, nie wiedzieć, nie mieć siły, zmuszać się do zrobienia czegoś, głuchota, ślepotą, niewypowiedzenie się są wadami, niedoskonałościami. Nie jest możliwe, żeby takie wadliwe cechy były u tego, kto stworzył ten wszechświat, te stworzenia w takim porządku i chroni je przed zagładą.

[Od atomu do gwiazd każdy byt został stworzony zgodnie z

pewnym rachunkiem, prawem. Odkryte prawa w fizyce, chemii, astronomii i biologii, łań w ich połączeniach wprowadzają rozum w zachwyt. Nawet Darwin był zmuszony powiedzieć: “Z zachwytu tracę głowę, gdy pomyślę o harmonii, subtelnościach w budowie oka, o jego precyzji”. Powietrze składa się w 78 procentach z azotu, w 21 procentach z tlenu i w 1 procencie z argonu. Jest mieszanką. Gdyby było tlenu więcej niż 21 procent, to spaliłby nam płuca, a gdyby było go mniej, to nie spaliłby w krwi środków odżywczych. Ludzie i zwierzęta by nie żyli. Ta ilość, 21, występuje w każdym miejscu i też podczas deszczu nie ulega zmianie. A to jest wielki dar. Czy nie wskazuje to na istnienie Allaha Najwyższego, Jego moc i miłosierdzie? Obok tej wspaniałości budowa oka jest niczym. Czy jest możliwe, żeby posiadał braki w atrybutach ten, kto stworzył te studiowane w naukach ścisłych wszystkie prawa, dokładne rachunki, formuły?].

Oprócz tego, powyższe atrybuty doskonałości widzimy też u stworzeń. Stworzył On je też u swoich stworzeń. Gdyby te atrybuty nie znajdowały się u Niego samego, to jak mógłby stworzyć je u stworzeń? Gdyby nie były u Niego, to stworzenia by Go przewyższały. Ponownie powiemy, że u stwórcy wszechświata i istot powinny znajdować się wszystkie doskonałości, atrybuty, wyższości i nie powinna się znajdować żadna z cech niedoboru. Ponieważ to, co jest z brakiem, z wadą, nie będzie *Huda*, stwórcą. Nie mówiąc o tych dowodach, święte ajety i święte hadisy też informują o tym, że u Allaha Najwyższego znajdują się atrybuty doskonałości. Wątpienie w to, jest niedopuszczalne. Wątpienie jest powodem *kufur*, niewierzenia. Powyższe osiem atrybutów doskonałości nazywa się ***Syfati subutijje***, co znaczy, że Allah Najwyższy posiada osiem *Syfati subutijje*. U Allaha Najwyższego znajdują się wszystkie atrybuty doskonałości. W Jego osobie, atrybutach i czynach nie ma żadnego zaburzenia, wady i zmiany. ***Syfati zatijje*** i ***Syfati subutijje*** nazywa się ***Uluhijjet syfati***. Kto wierzy, że u stworzeń znajdują się *Uluhijjet syfati*, ten jest ***muszrik***.

ZASADY ISLAMU

Przy pomocy Allaha Najwyższego, który stworzył cały *Alem* i utrzymuje go w istnieniu, jest obecny w każdej chwili i obdziela wszelkimi dobrami oraz darami, rozpoczynamy wyjaśniać Błogosławione słowa naszego Proroka (*sallallahu alejhi we sellem*).

Bohater muzułmanów, jeden z najwyższych wśród Sahabi, znany z tego, że zawsze prawidłowo mówił, nasz ukochany przywódca, Hazrat Omar bin Hattab (*radyjallahu anh*) oznajmił:

“Było to takiego dnia, kiedy kilku nas z Sahabi znajdowało się przy Szlachetnym Proroku (*sallallahu alejhi we sellem*)”. Ten dzień, te godziny były tak zacne, tak wartościowe, to był taki dzień, który nie zdarzy się więcej. Tego dnia zostali oni obdarzeni darem uczestniczenia w rozmowie z Wysłannikiem Allaha, bycia przy Nim, widzenia Jego pięknej twarzy, która karmiła ducha, radowała i koiła serca. Dla podkreślenia wartości, ważności tego dnia oznajmił: “To był taki dzień[...]”. Czy może nadejść innym razem tak zaszczytny i wartościowy czas jak tego dnia, żeby widzieć Dżebraila (*alejhisselam*) w postaci człowieka, usłyszeć jego głos, słuchać wiedzy potrzebnej ludziom tak pięknie i jasno z Błogosławionych Ust Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*)?

“W tym czasie przyszedł do nas jak wschodzący księżyc dostojny człowiek. Jego ubranie było bardzo białe, a włosy bardzo czarne. Nie było widać na nim żadnego znaku podróży, jakim jest kurz, pot i piasek. Nikt z nas go nie znał, to znaczy, nie był kimś, kogo byśmy znali lub widzieli wcześniej. Usiadł obok Wysłannika Allaha. Swoje kolana zbliżył do Jego Błogosławionych Kolan”. Tą osobą był anioł o imieniu Dżebrail. Był w postaci człowieka. Choć jego sposób siedzenia może wydawać się nam niezgodny z poprawnym zachowaniem się (*edeb*), to wskazuje na coś ważnego. Znaczy to, że podczas poznawania wiedzy o religii nie jest prawidłowe bycie nieśmiałym i wskazuje na to, że duma, chętność nie będą pasowały mistrzowi. Tym zachowaniem się Dżebrail (*alejhisselam*) pokazał

Towarzyszom Proroka, że wszyscy powinni pytać się swobodnie, bez skrępowania uczonego o to, co chcą poznać z religii, ponieważ nie jest właściwe wstydenie się przy poznawaniu religii i krępowanie się przy spełnianiu nakazu Allaha Najwyższego, podczas nauczania, nauki. “Ta zacna osoba położyła na Błogosławionych Kolanach swoje ręce i powiedziała: **(O Wysłanniku Allaha! Opowiedz mi o islamie)**”.

Islam według słownika znaczy: ‘z pokorą być poddanym’. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) wyjaśnił, że słowo “islam” oznacza w islamie pięć podstawowych filarów, jak następuje:

1– Pierwszą z pięciu zasad islamu jest wypowiedzenie **Słów Szehady**. Szehadę wypowiada się w ten sposób: **“Eszhedü en lâ ilâhe illallah ve eszhedü enne Muhammeden abdühu ve resûlih”**, czyli ten, kto jest dojrzały, o zdrowych zmysłach i potrafi mówić, powie i uwierzy szczerze sercem w to, że: **“Poza Allahem Najwyższym nie ma na ziemi i w niebie nikogo, żadnej innej egzystencji, którą powinno się czcić i która byłaby godna ubóstwienia”**. On jest *wadżib-ul-wudżud*. Każda wyższość jest u Niego. Nazywa się **Allah**. I ponownie, że Ten, który posiada błyszczącą twarz koloru róży, biało-czerwoną i miłą, o czarnych oczach i brwiach, ma Błogosławione Czoło wysokie, ma piękny charakter; że Ten, którego cień nie padał na ziemię, który wypowiadał słodkie słowa i z tego powodu, że urodził się w Mekce, w Arabii, zwany był Arabem, potomek z rodu Haszima, **“Syn Abdullaha, Muhammed (alejhisselam) jest Sługą Allaha Najwyższego i Jego Postaćem, czyli Prorokiem”**. Jest synem Hazrat Amine, córki Weheba. Urodził się w Mekce [w poniedziałek, blisko poranka, 20 kwietnia, w roku 571]. W roku 611, gdy miał czterdzieści lat, powiadomiono Go, że jest Prorokiem. Ten rok nazywa się **rokiem biset**. Potem przez trzynaście lat zapraszał ludzi do religii islamskiej. Z nakazem Allaha Najwyższego udał się z Mekki do Medyny. Tę podróż nazywa się hidżrą. Stamtąd islam wszędzie się rozprzestrzenił. Dziesięć lat po hidżrze, czyli w czerwcu w roku 623, w miesiącu Rebiul-ewwel, dwunastego dnia w poniedziałek w południe zmarł w Medynie. [Według historyków, opuściwszy Mekkę, w drodze do Medyny, wszedł do groty na górze Sewr w roku 622, w miesiącu Safer dwudziestego siódmego dnia, w czwartek pod wieczór. W noc poniedziałkową wyszedł z groty i w poniedziałek

ósmego dnia Rebiul-ewwel, co przypada według kalendarza gregoriańskiego na dwudziestego września, a według kalendarza juliańskiego na siódmego września, przybył do wsi Kuba, w pobliżu miasta Medyny. Ten szczęśliwy dzień stał się Nowym Rokiem muzułmanów **Hidżri Szemsi**. U szyitów początek nowego roku Hidżri Szemsi ma miejsce sześć miesięcy wcześniej, tzn. w święto Newruz, które jest świętem pogan czczących ogień i rozpoczyna się 20 marca. W czwartek, kiedy noc i dzień się zrównały, został w Kubie, a w piątek ją opuścił. Tego dnia wszedł do Medyny. Był to też pierwszy dzień miesiąca Muharrem i został przyjęty jako Nowy Rok w kalendarzu Hidżri Kameri. Ten Nowy Rok przypada na szesnasty dzień lipca. Którykolwiek nowy rok w kalendarzu gregoriańskim przypadający na rok Hidżri Szemsi jest mniejszy od niego o 622 lata, a którykolwiek nowy rok w kalendarzu Hidżri Szemsi przypadający na rok według kalendarza gregoriańskiego jest większy od niego o 621 lat].

2– Drugą z pięciu zasad islamu jest wykonywanie codziennie pięć razy **salatu**, **gdy przyjdzie na niego pora**, uważając na jego warunki i *fard*. Każdy muzułmanin powinien wiedzieć o tym, że jego obowiązkiem jest robienie codziennie, gdy przyjdzie czas, pięć razy salatu i żeby każdy z nich zrobił o właściwej porze. Nie powinno się wykonywać salatu, podporządkowując się błędnym kalendarzom, przygotowanym przez *ehli bidat* i ignorantów. Wykonywanie salatu przed czasem jest wielkim grzechem i taki salat nie będzie należał do przyjętych, jednocześnie jest to też powodem wykonywania pierwszej sunny salatu południowego i *fard* salatu wieczornego w czasach zakazanych. [To, że nadszedł czas wykonywania salatu, wnioskuje się z wypowiedzanego Ezanu przez muezzina. Nie nazwie się **Ezanem Muhammeda** głosów wydobywających się z głośników i recytowania niewierzących oraz *ehli bidat*]. Salat powinno się robić nim minie jego pora, uważając na jego *fard*, *wadżib* i sunny, i mieć serce zajęte myślami o Allahu Najwyższym. W Świętym Koranie modlitwa rytualna nazywana jest **salat**. Słowo “salat” oznacza modlitwę zwaną przez ludzi, błaganie aniołów o wybaczenie, okazanie przez Allaha Najwyższego miłosierdzia, litości. Według ksiązek *ilmihal salat* w islamie znaczy: ‘wykonywać pewne ruchy i recytować pewne słowa’. Salat rozpoczyna się od **Iftitah tekbir**, tzn. mężczyźni, podnosząc ręce do uszu i opuszczając je pod pępek, zaś kobiety, podnosząc ręce do ramion i opuszczając je na piersi, wypowiadają: **“Allahü ekber”**. W ostatnim siedzeniu,

odwracając głowę w stronę prawego i lewego barku, wypowiadając *selam*, kończą salat.

3– Trzecią z pięciu zasad islamu jest **dawać zekat od swojego majątku**. Słowo “zekat” oznacza ‘oczyszczenie’ i ‘wychwalenie’, doprowadzenie do dobrego, pięknego stanu. W islamie “zekat” znaczy: ‘ponad potrzebę’, zaś ***nisab*** oznacza określoną granicę wielkości majątku należącego do zekatu tego, kto z niego tę ilość odłącza i bez wymówek daje tym muzułmanom, o których informuje Święty Koran. Zekat daje się siedmiu grupom ludzi. Według czterech szkół są cztery rodzaje zekatu: zekat od majątku w złocie i srebrze, zekat od majątku handlowego, zekat od czteronożnych zwierząt rzeźnych, które są przez więcej niż pół roku na pastwisku i zekat od płodów rolnych zwany ***usZR***. *UsZR* daje się od razu po zebraniu plonów. Pozostałe trzy zekaty, rok po osiągnięciu wielkości *nisab*.

4– Czwartą z pięciu zasad islamu jest **poszczenie każdego dnia w miesiącu Ramadan**. Poszczenie nazywa się ***sawm***. Słowo “*sawm*” znaczy: ‘chronić coś przed czymś’. W islamie zaś: ‘ze względu na nakaz Allaha Najwyższego, przestrzegając warunków, pościć każdego dnia w miesiącu Ramadan i uważać na te trzy sprawy: jedzenie, picie i spółkowanie’. Miesiąc Ramadan rozpoczyna się ukazaniem się nowego księżyca na niebie. Nie rozpocznie się w czasie wyliczonym na podstawie kalendarza.

5– Piątą z pięciu zasad islamu jest **odbycie raz w życiu hadżdż przez tego, kto ma na to siłę**. Jeśli droga jest bezpieczna i jest się zdrowym, a po zapewnieniu rodzinie środków do życia posiada się więcej pieniędzy, za które można pójść do Świętej Mekki i wrócić, powinno się raz w życiu udać do Mekki i tam w ubraniu *ihram*, zrobić *tawaf* w Kaabie i spędzić trochę czasu na placu zwanym Arafat.

Człowiek ten na odpowiedzi Wysłannika Allaha rzekł: **“Prawidłowo odpowiedziałeś Wysłanniku Allaha”**. Omar (*radjallahu anh*) powiedział, że obecni tam Towarzysze Proroka zdziwili się na jego słowa, ponieważ zadawał pytania i jednocześnie je potwierdzał. Pytać się o coś, znaczy, chcieć poznać to, czego się nie zna. Zaś “prawidłowo powiedziałaś” wskazuje na to, że on o tym wiedział.

W powyżej wymienionych zasadach islamu najważniejszą jest wypowiedzenie **Słów Szhady** i uwierzenie w ich znaczenie.

Potem wykonywanie salatu, później post, następnie udanie się na hadżdż. Na końcu jest dawanie zekatu. To, że Słowa Szehady są najważniejsze, pochodzi z jednomyślności uczonych. Kolejność pozostałych czterech zasad według zdania większości uczonych sunnickich jest taka sama, jak powyżej przedstawiliśmy. Słowa Szehady są wejściem do islamu i jako pierwsze zostały *fard*. Salat o pięciu porach stał się obowiązkiem w dwunastym roku *biset*, jeden rok i kilka miesięcy przed hidżrą, podczas Nocy Miradż. Post w miesiącu Ramadan został nakazany w drugim roku Hidżri, w miesiącu Szaban, a w miesiącu Ramadan tego samego roku zekat. Zaś hadżdż w dziewiątym roku Hidżri.

Jeśli ktoś zaprzeczy jednej z tych pięciu zasad, czyli nie uwierzy, nie przyjmie albo je wyśmieje, nie okaże szacunku, to – niech Allah chroni od tego – zostanie *kafir*. Podobnie jest z nieprzyjęciem *helal* i *haram*, a także innych spraw, o których jasno i jednogłośnie powiadomiono; czyli ten, kto powie o *helal*, że jest *haram* albo na *haram* powie *helal*, stanie się *kafir*. Kto okaże niezadowolenie lub zaprzeczy jednej informacji z wiedzy religijnej, która jest konieczna i wiadoma, czyli temu, o czym usłyszeli i wiedzą nawet ignoranci żyjący w kraju muzułmańskim, stanie się *kafir*.

[Np. *haram* jest: jeść wieprzowinę, pić napoje alkoholowe, uprawiać hazard i przy innych pokazywać się kobietom, dziewczynom z odsłoniętą głową, odsłoniętymi włosami i nogami, a mężczyznom z odsłoniętymi miejscami pomiędzy pępkiem a kolanami. Allah Najwyższy tego zakazał. O nakazach i zakazach Allaha Najwyższego powiadomiły cztery prawidłowe *mezheb*, które różnie wypowiadają się odnośnie miejsc awret u mężczyzn. Każdy muzułmanin powinien zastrzeżać swoje miejsca awret, tak jak powiadomiła o tym jego *mezheb*. Na te odsłonięte miejsca patrzeć innym jest też zakazane. W **“Kimya-i seadet”** napisane jest: “Jak zakazane jest kobietom, dziewczynom wychodzić na ulicę z odsłoniętą głową, ramionami i nogami, tak i zakazane jest im wychodzić na ulicę w cienkich, ozdobnych, obcisłych, wyperfumowanych ubraniach. Matka, ojciec, mąż i też brat, jeśli pozwolą im na wychodzenie w ten sposób na ulicę, nie będą mieli nic przeciwko temu, będą z tego zadowoleni, to są współnikami w tym grzechu i w karze za ten grzech”. Czyli będą razem palili się w Piekło. Jeśli okażą skrucę, to zostanie im wybaczone. Allah Najwyższy kocha tych, którzy okazują skrucę.

Zaślanianie się dojrzałym dziewczynom i kobietom przy obcych mężczyznach zostało nakazane w trzecim roku Hidżri. Nie powinno dać się oszukać angielskim szpiegom oraz ciemniakom, którzy wpadli w ich pułapki i popierają swoje wypowiedzi tym, że nim został zesłany ajet *hidżab*, nie zaślaniano się i zaślanianie zostało wymyślone przez uczonych *fikh*.

Ten, kto mówi o sobie, że jest muzułmaninem, powinien wiedzieć w każdym czynie, czy postępuje zgodnie z islamem czy nie. Jeśli nie wie, powinien spytać się uczzonego sunnickiego lub przeczytać i dowiedzieć się z książek takiego uczzonego. Jeśli jego czyn jest niezgodny z islamem, to nie uratuje się przed grzechem lub bluźnierstwem. Codziennie powinno się prawdziwie okazywać skruchę. Na pewno zostanie wybaczony grzech i *kufur*, za które okazało się szczerą skruchę. Jeśli nie okaże się skruchy, to zostanie się ukaranym na ziemi i w Piekło. Muzułmanin, który popełnił duży grzech, będzie ukarany tak, jak duży jest jego grzech i zostanie wyciągnięty z Piekła. *Kafir*, *zyndyk*, którzy nie wierzą w Allaha Najwyższego i starają się zniszczyć islam, będą wiecznie paleni w Piekło.

Części ciała, które powinni zaślaniać mężczyźni i kobiety podczas salatu oraz wszędzie, nazywa się **awret mahalli**. *Awret mahalli* odślaniać i patrzeć na nie u innych jest *haram*. Kto powie, że w islamie nie ma *awret mahalli*, ten stanie się niewierzącym. Zostanie *kafir* ten, kto nie boi się powiedzieć, że jest dozwolone odślanianie i patrzeć na miejsca, które według czterech *mezheb* należą do *awret* i nie przywiązuje do tego wagi, czyli nie boi się kary. Podobnie jest z odślanianiem miejsc *awret* przez kobiety i przez nie śpiewanie piosenek, recytowanie *mewlid* przy mężczyznach. Według *mezheb* Hanbela miejsce pomiędzy kolanami a pachwiną u mężczyzny nie jest *awret*.

Kto mówi o sobie, że jest muzułmaninem, powinien poznać i poważnie potraktować zasady wiary i islamu oraz powiadomione jednogłośnie przez uczonych czterech *mezheb fard* i *haram*. Niewiedza nie jest usprawiedliwieniem, czyli jest to tak, jak wiedzieć i nie wierzyć. Miejscami *awret* u kobiet według czterech *mezheb* są wszystkie miejsca poza rękoma i twarzą. Kto, nie przywiązuje do tego wagi, odsłoni swoje miejsce *awret*, które nie jest *awret* według *idżma*, czyli według jednej z pozostałych trzech *mezheb*, choć nie zostanie *kafir*, to jednak według swojej *mezheb* popełni duży grzech. Tak jest z odślanianiem przez mężczyzn

miejsc pomiędzy kolanami a pachwiną, czyli udami. Obowiązkiem jest poznanie tego, czego się nie wie. Po poznaniu powinno się od razu okazać skruchę i zastęnić.

Kłamać, obgadywać, plotkować, oczerniać, kraść, oszukiwać, zdradzać, łamać komuś serce, wywoływać intrygi, używać kogoś mienia bez jego zezwolenia, nie dawać opłaty robotnikowi, przewoźnikowi, buntować się przeciw rządowi, czyli występować przeciwko prawu, nakazom rządu, państwa; nie płacić podatków jest też grzechem. Robić to też wobec niewierzących, w państwach niewierzących jest *haram*. Nie jest *kufur* niewiedza ignorantów o tym, co nie jest powszechnie znane i konieczne. Będzie to *fysk*, czyli grzechem].

ZASADY WIARY

Ten zacny człowiek ponownie spytał się Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*): **“Powiedz mi też, co to jest *iman*?”**. Po spytaniu się, co to jest islam i otrzymaniu odpowiedzi, Dżebrail (*alejhisselam*) spytał się Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) o wyjaśnienie istoty i cech *iman*. W słowniku “*iman*” oznacza: ‘Uwierzyć temu, kogo się zna, że jest wiarygodnego słowa’. W islamie *iman* znaczy: ‘prawidłowo wiedzieć i wierząc w to, powiedzieć, że Muhammed (*alejhisselam*) jest Prorokiem Allaha Najwyższego i został przez Niego wybrany, że jest powiadającym *Nebi*; a także wierzyć w to, o czym Allah Najwyższy powiadomił krótko jako krótkie i w to, o czym powiadomił obszernie, wierzyć szczegółowo oraz starać się wypowiedzieć Słowa Szhady’. Silna wiara jest taka jak, gdy ucieka się od razu, kiedy jest się przekonanym, że pałacy ogień i wąż swoją trucizną zabijają. Tak też powinno się całym sercem wierzyć, znając atrybuty Allaha Najwyższego, dążyć do zdobycia Jego aprobaty i atrybutu łaski, od Jego kary i gniewu uciekać, a wiarę umieścić w sercu tak mocno, jak trwały jest napis na marmurze.

Iman i islam przekazane przez Muhammeda (*alejhisselam*) są takie same. W obu jest wiara w znaczenie Słów Szhady. Choć istnieją między nimi różnice w niektórych dziedzinach i szczegółach, choć mają różne znaczenie w słowniku, to nie ma między nimi różnicy w religii islamskiej.

Czy *iman* jest czymś jednym, czy też połączeniem kilku części? Jeśli jest połączeniem, to z ilu części się składa? Czy czyni, *ibadet* są w *iman*, czy też nie? Mówiąc, że posiada się *iman*, czy dozwolone jest powiedzieć: “*insaallah*”, czy też nie? Czy może być dużo lub mało *iman*? Czy *iman* jest stworzeniem? Czy wierzyć jest w mocy człowieka? Czy też wierzący zostali zmuszeni do uwierzenia? Jeśli w *iman* jest siła, przymus, to dlaczego wszystkim nie zostało nakazane uwierzyć? Dużo czasu zajmie odpowiadanie na to wszystko po kolei, dlatego też tutaj nie odpowiem na każde z nich z osobna. Jednak powinno się wiedzieć, że według *mezheb* Eszari i grupy Mutezile nie jest dopuszczalne, żeby Allah

Najwyższy nakazał zrobić to, co jest niemożliwe do zrobienia. I według grupy Mutezile nie jest dopuszczalne nakazanie tego, co jest możliwe dla Niego, a nie jest w mocy człowieka. Zaś według Eszari jest to dopuszczalne, jednak nie zostało nakazane. Tego rodzaju nakazem jest nakazanie ludziom latania. Allah Najwyższy nie chce od swoich poddanych w *iman*, *ibadet* i czynach tego, na co nie starcza im siły. Dlatego też ten, kto jako muzułmanin stracił rozum, stał się nieuważny, zasnął, zmarł, jeśli nie potwierdza wiary w tym stanie, to jego bycie muzułmaninem dalej trwa.

W tym świętym hadisie nie powinno się zastanawiać nad znaczeniem słowa *iman*, ponieważ nie było nawet jednego ignorantą w Arabii, który by nie wiedział o tym, że słowo *iman* znaczy: 'potwierdzić' i 'uwierzyć'. A tym bardziej oczywiste jest, że wiedzieli o tym Towarzysze Proroka (*radjallahu teala anhum edźmain*). Dżebrail (*alejhisselam*) chciał nauczyć Towarzyszy Proroka o znaczeniu *iman*. Dlatego spytał się Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), co nazywa się *iman* w islamie. ***Iman* znaczy znaleźć przez odkrycie lub sumieniem albo za pomocą dowodu, korzystając z rozumu, albo ufając jakiemuś słowu, które się wybrało lub się upodobało i podporządkowując się mu, uwierzyć w te wiadome sześć spraw całym sercem i potwierdzić językiem.** Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiadomił, że *iman* to uwierzyć w sześć wiadomych spraw, w ten sposób:

1- Pierwszą z tych sześciu spraw jest uwierzyć, że **Allah Najwyższy jest wadźib-ul-wudźud, prawdziwym bogiem i stwórcycalem wszystkich stworzeń.** Powinno się stanowczo wierzyć w to, że tylko Allah Najwyższy sam wszystko z niczego stworzył, co znajduje się na tym świecie i w życiu po śmierci, bez materii, bez czasu i bez podobieństwa. [Każdą materię, wszystkie atomy, molekuly, elementy, związki, substancje organiczne, komórki, życie, śmierć, każde zdarzenie, każdą reakcję, każdy rodzaj energii, ruch, prawo, anioły, każdą żywą i martwą istotę, wszystko z niczego stworzył tylko On i wszystko utrzymuje w każdej chwili w istnieniu]. Jak stworzył On wszystkie istoty we wszechświecie [w jednej chwili, gdy nic nie było], tak i je [te, które zawsze powstają jedne z drugich. Gdy przyjdzie Koniec Świata, wszystko w jednej chwili] doprowadzi ponownie do zniknięcia. Allah Najwyższy jest Tym, który stworzył wszystkie stworzenia, jest ich panem i władcą. Powinno się wierzyć, że nie ma od Niego wyższego władcy, rozkazodawcy. Wszystkie atrybuty, oznaki doskonałości należą tylko do Niego. Nie ma u Niego żadnej wady

i żadnego braku. Może zrobić to, co Sobie zażyczy. To, co uczyni, nie będzie zrobione na Jego korzyść lub kogoś innego. Nie robi też nic w rewanżu. Razem z tym w każdym Jego czynie jest mądrość, dobro, łaska i dar.

Nie jest zmuszony dawać Swoim dobrym poddanym tego, co jest dla nich pożyteczne, ani też niektórych z nich obdarzać nagrodą lub wymierzać im karę. Jeśli wszystkich buntowników i grzeszników obdarzy Rajem, to pasuje to do Jego łaskawości. Jeśli wrzuci do Piekła wszystkich posłusznych, pobożnych, to też nie będzie to sprzeczne z Jego poczuciem sprawiedliwości. Jednak życzy Sobie i powiadomił o tym, że mużulmanów, Jego czczących, wprowadzi do Raju i obdarzy nieskończonymi darami oraz dobrami, a niewierzących będzie wiecznie męczył w Piekło. On nie wyrzeknie się Swego Słowa. Jeśli nawet wszystkie stworzenia uwierzą, będą Mu posłuszne, to nie przyniesie Mu to żadnej korzyści. Jeśli cały świat będzie niewierzący, rozbestwiony, zbuntuje się przeciw Niemu, to w ogóle to Mu nie zaszkodzi. Jeśli człowiek zechce coś zrobić i On też zechce, to stworzy to. On jest tym, który stwarza wszystkie ruchy u ludzi i wszystko. Jeśli On nie zechce, nie stworzy, to nic się nie poruszy. Jeśli nie zechce, to nikt nie zostanie niewierzącym. Nikt nie będzie się buntował. Choć On stwarza *kufur*, grzechy, to nie jest z nich zadowolony. Nikt nie jest w stanie kolidować z Jego czynami. Powiedzieć, dlaczego tak zrobił lub jak ma coś zrobić, pytać się o powody tego, nikt nie ma siły ani prawa. Jeśli zechce, to wybaczy temu, kto umarł bez okazania żalu za wielki grzech poza *kufur*, politeizmem. Jeśli zechce, to nawet za mały grzech ukarze. Powiadomił o tym, że absolutnie nie wybaczy tym, którzy zmarli jako niewierzący lub *murted*, będzie ich karał wiecznie.

Muzułmanie z *ehli kyble*, którzy robią ibadet, ale nie posiadają *itikad sunna*, jeśli umrą bez okazania skruchy, będą ukarani w Piekło. Tacy *bidat* mużulmanie nie zostaną tam wiecznie.

Jest *dżaiz* (możliwe) zobaczenie Allaha Najwyższego na ziemi, jednak nikt Go nie widział. W dniu i na miejscu Sądu Ostatecznego będzie widziany przez niewierzących oraz grzesznych mużulmanów z Jego atrybutami *kahr* (groźny) i *dżelal* (gniewny), a przez prawdziwych mużulmanów z atrybutami *lutuf* (łaskawy) i *dżemal* (piękny, doskonały). Muzułmanie zobaczą Go w Raju z atrybutem *dżemal*. Aniołowie i kobiety też będą widzieli. Niewierzący będą tego pozbawieni. Istnieje wiarygodna informacja, że dżinny też będą pozbawione zobaczenia Go. Według większości uczonych sunnickich: "Doskonali mużulmanie

zostaną uhonorowani widzeniem Jego urody każdego ranka i wieczora, zaś mużulmanie niskiego stopnia w każdy Piątek, a kobiety kilka razy w roku, jak w święta na tym świecie.

[Szejch Hazrat Abdulhak Dehlewi^[1] w książce w j. perskim pt. **“Tekmil-ül-iman”** zapisał święty hadis, w którym zostało powiadomione: **“W Dniu Sądu zobaczycie waszego Pana jak czternastej nocy księżyc!”**. Jak w życiu na ziemi nie wie się, jak należy rozumieć widzenie Allaha Najwyższego, tak i w życiu po śmierci, nie rozumiejąc, się zobaczy. Tacy wielcy uczeni jak: Ebul Hasen Eszari, Imam Suyuti i Imam Bejheki, powiadomili, że aniołowie też będą widzieli w Raju Allaha Najwyższego. Imam a’zam Ebu Hanife i inni uczeni powiadomili, że dżinny nie zyskują *sewab* i nie wejdą do Raju, tylko te z nich się uratują od Piekła, które należą do wierzących. Kobiety będą widziały Go kilka razy w roku, w takie dni jak święta na ziemi. Z wierzących najdoskonalsi będą widzieli każdego ranka i wieczora, pozostali zaś w Piątki. Według tego uczonego jest to radosna nowina też dla wierzących kobiet, aniołów i dżinnów. Odpowiednie będzie, jeśli takie doskonałe i Błogosławione kobiety jak: Fatmat-uz-zehra, Hadidżet-ul-kubra, Aisze Syddyka i pozostałe Błogosławione żony Wysłannika Allaha, a także Merjem i Asije (*radjallahu teala anhunne edżmain*) będzie się traktowało inaczej od pozostałych kobiet. Imam Sujuti też zwrócił na to uwagę].

Powinno się wierzyć w to, że Allah Najwyższy będzie widziany, ale nie powinno się myśleć o tym, w jaki sposób, ponieważ rozum człowieka nie jest w stanie zrozumieć czynów Allaha Najwyższego. Nie są one podobne do czynów ziemskich. [Nie zmierzy się ich za pomocą wiedzy z fizyki i chemii]. Nie ma u Allaha Najwyższego czegoś takiego jak kierunek, znajdowanie się naprzeciw. Allah Najwyższy nie jest materią. [Nie jest elementem, mieszaniną, związkiem]. Nie jest przeliczalny. Nie zmierzy się Go. Nie policzy się Go. Nie może być obliczony. Nie zajdą w Nim żadne zmiany. Nie jest w miejscu. Nie określi się Go czasem. Nie ma Jego przeszłości, przyszłości, strony tylnej i przedniej, dolnej i górnej, prawej i lewej. Z tego względu myśl, rozum i wiedza człowieka nie są w stanie czegokolwiek z Niego zrozumieć i pojąć, w jaki sposób będzie On widziany. “Ręka”, “noga”, “kierunek”, “miejsce” i tym podobne słowa, które są niedopuszczalne odnośnie Allaha Najwyższego, choć znajdują się w świętych ajetach i świętych hadisach, to nie mają tego znaczenia, które my

[1] Abdulhak Dehlewi zmarł w roku Hidżri 1052 (1642) w Delhi.

rozumiemy, znamy i obecnie używamy. Te święte ajety i święte hadisy nazywa się **Muteszabihat**. Powinno się w nie wierzyć i nie próbować zrozumieć, co to jest i jakie to jest. Można je wytłumaczyć krótko lub w szczegółach (**tewil**), czyli obdarzyć innym znaczeniem, które jest godne Allaha Najwyższego. I tak na przykład słowo “ręka” może być interpretowane jako ‘siła’, ‘moc’, ‘energia’.

Muhammed (*alejhisselam*) zobaczył Allaha Najwyższego podczas Miradż. To widzenie nie jest widzeniem jak widzenie oczami na ziemi. Jeśli ktoś powie, że widział Allaha Najwyższego na ziemi, ten jest *zyn dyk*. Widzenia przez Ewlija (*kaddesallahu teala esrarehum edżmain*) nie jest widzeniem jak widzenie na ziemi i w życiu przyszłym. Nie jest to **ru’jet** (widzenie), u nich zachodzi **szuhud** [czyli widzenie okiem serca; oni widzą przykłady]. Choć są wśród nich tacy, którzy powiedzieli, że widzieli, to byli oni w stanie sekr, czyli stracili przytomność, byli w ekstazie i wydawało im się, że *szuhud* to ru’jet albo jest to jedno ze słów, które wymaga wyjaśnień (*tewil*).

Pytanie: Powyżej zostało powiadomione, że *dżaiz* (możliwe, dopuszczalne) jest zobaczenie Allaha Najwyższego widzeniem (okiem) ziemskim. Dlaczego jest *zyn dyk* ten, kto powie o czymś, co uznane jest za *dżaiz*, że zaszło to u niego? Jeśli o tym powie niewierzący, to czy można powiedzieć, że jest to *dżaiz*?

Odpowiedź: W słowniku *dżaiz* znaczy: ‘może być’ albo ‘może nie być’, oba stany są odpowiednie. Jednak według *mezheb Eszari*^[1] ‘ru’jet jest *dżaiz*’ znaczy: ‘możliwe i w mocy człowieka jest bycie blisko Allaha Najwyższego, znajdowanie się naprzeciw Niego i widzenie poza prawami fizyki stworzonymi dla świata przez stworzenie u człowieka zupełnie innej siły widzenia. I tak np. możliwe jest pokazanie niewidomemu w Chinach komara, który znajduje się w Enduluzji albo pokazanie człowiekowi na ziemi tego, co znajduje się na księżycu lub w gwiazdzie. Taka siła należy tylko do Allaha Najwyższego. Po drugie, powiedzieć: “widziałem na ziemi”, jest niezgodne ze świętymi ajetami, świętymi hadisami i jednogłośną opinią uczonych. Dlatego też ten, kto tak powiedział, jest **mulhid** albo **zyn dyk**. Po trzecie, żeby *ru’jet* był *dżaiz* na świecie, to nie znaczy to, że to zobaczenie Jego jest możliwe za pomocą praw fizyki. A tymczasem słowa mówiącego,

[1] Ebulhasen Ali bin Ismail Eszari zmarł w roku Hidżri 330 (941) w Bagdadzie.

że widział Allaha Najwyższego, oznaczają, że widział tak jak widział wszystko inne. A takie widzenie jest niemożliwe. Z tego względu tego, kto wypowiada to, co jest powodem *kufur*, nazywa się *mulhid* albo *zyndyk*. [Hazrat Mawlana Halid Bagdadi] po tych odpowiedziach napisał: “Uważajcie!”. Tym wskazuje na to, że druga odpowiedź jest jeszcze mocniejsza. **Mulhid** i **zyndyk** mówią o sobie, że są muzułmanami. **Mulhid** jest w tym słowie szczery. Wierzy, że sam jest muzułmaninem i znajduje się na prawidłowej Drodze. Zaś **zyndyk** jest wrogiem islamu. Wygląda na muzułmanina, żeby zniszczyć islam od środka, oszukiwać muzułmanów].

Nie pomyśli się o tym, że nad Allahem Najwyższym minęły noc – dzień i czas. Z tego względu, że u Allaha Najwyższego pod żadnym względem nie zajdzie żadna zmiana, nie powie się, że w przeszłości, przyszłości było tak i tak. Allah Najwyższy w nic się nie wcieli. Z niczym się nie połączy. [U szyitów, należący do grupy **Nusajri** należą do *kafir*, ponieważ powiedzieli, że Allah Najwyższy wcielił się w Hazrat Aliego]. Nie ma przeciwnika, podobnego do, współnika, pomocnika, opiekuna Allaha Najwyższego. Nie ma też Jego matki, ojca, syna, córki i partnera. Zawsze jest obecny, wszystko otacza i wychodzi ponad wszystko. Dla wszystkich jest bliżej od ich aorty. Jednak Jego otaczanie nas, obecność, bycie razem i blisko nas nie są takie, jak my to rozumiemy. Jego bliskości nie zrozumie się przez naukę uczonych islamskich, intelekt naukowców, odkrycia i widzenia sercem Ewlija (*kaddesallahu teala esrarehum edżmain*). Człowiek nie zrozumie tego wewnętrznego wyglądu. Allah Najwyższy jest w Swojej osobie i atrybutach jedyny; nie zajdzie w żadnym z nich żadna zmiana, przemiana.

Imiona Allaha Najwyższego są **tewkifi**, czyli jest dozwolone wypowiadanie imion powiadomionych przez islam, wypowiadanie innych poza nimi nie jest dopuszczalne. [Np. mówi się, że Allah Najwyższy jest *alim*. Jednak nie powie się *fakih*, co też znaczy *alim*, ponieważ w islamie nie nazwano Allaha Najwyższego *fakih*. Podobnie, nie jest dozwolone mówienie “bóg” zamiast “Allah”, ponieważ “bóg” znaczy ‘bożek’, ‘przedmiot kultu’. Np. mówi się, że bożkami hindusów są krowy. Można powiedzieć: “Allah jest jeden, poza Nim nie ma innego boga”. Słowa w obcych językach: “Dieu”, “Gott” i “God” można też użyć w znaczeniu ‘bóg’. Nie użyje się ich zamiast imienia Allah].

Imiona Allaha Najwyższego są nieskończone. Znane jest powiedzenie, że jest ich tysiąc jeden. To znaczy, że ludziom

zostało powiadomione o tysiącu jeden z Jego imion. W religii Muhammeda (*alejhisselam*) zostało powiadomione dziewięćdziesiąt dziewięć z nich. Nazywa się je ***Esmā-i husna***.

Syfati zatijje Allaha Najwyższego jest sześć. [O nich poinformowaliśmy wcześniej]. Według *mezheb Maturidijje Syfati subutijje* jest osiem, a według *mezheb Eszarijje* siedem. Te atrybuty są jak Jego osoba: przedwieczne, wiekuiste, święte. Nie są jak atrybuty stworzeń. Nie pojmie się ich rozumem, wysiłkiem intelektualnym i porównywaniem do ludzkich atrybutów. Allah Najwyższy obdarzył ludzi po jednym z tych atrybutów. Widząc je, można trochę zrozumieć atrybuty Allaha Najwyższego. Z tego względu, że człowiek nie zrozumie Allaha Najwyższego, myślenie o Allahu Najwyższym, staranie się Go zrozumieć, nie jest dopuszczalne. Osiem atrybutów *subutijje* Allaha Najwyższego nie jest w Jego osobie ani nie jest osobno, tzn. te atrybuty nie są Nim. Nie są też czymś innym od Niego.

Te osiem atrybutów to: ***Hajat, Ilm, Sem', Basar, Kudret, Irade*** i ***Tekwin***. Według *mezheb Eszarijje* atrybut *Tekwin* i *Kudret* są tym samym. *Mesijjet* znaczy też *Irade*.

Każdy z ośmiu atrybutów Allaha Najwyższego jest wyjątkowy w pewnym stanie. W żadnym z nich nie zajdzie żadna zmiana. Jednak u stworzeń, ze względu na więzi każdego z nich, jest ich wiele. Zależności między tymi atrybutami a stworzeniami, z punktu widzenia wpływu, choć jest ich wiele, nie zaszkodzą temu, że są wyjątkowe. Allah Najwyższy stworzył tak wiele rodzajów stworzeń i wszystkie je w każdej chwili chroni przed zagładą. Jednak On dalej jest jeden. Nie zajdzie u niego żadna zmiana. Każde stworzenie, w każdej chwili, pod każdym względem potrzebuje Go. On zaś nikogo nie potrzebuje.

2– Drugą sprawą z sześciu, w które powinno się uwierzyć jest: **“Uwierzyć w Jego aniołów”**. “Anioł” [*Melek*] znaczy: ‘posłaniec’, ‘przynoszący wiadomość lub siłę’. Aniołowie są materią, są delikatni, lżejsi od gazu, świetliści, żywi i mądrzy. Złe czyny popełniane przez ludzi są im obce. Potrafią przyjąć każdy kształt. Gazy, materie płynne i stałe jak mogą przyjąć kształt, gdy staną się stałe, tak i aniołowie mogą przybrać piękne kształty. Nie są duchami odłączonymi od ciała wielkich ludzi. Chrześcijanie uważają anioły za takie duchy. Nie są też czymś, co nie jest materią, jak energia i siła. Niektórzy z dawnych filozofów tak myśleli. Wszystkie anioły nazywa się **Melaikē**. Aniołowie zostali stworzeni przed wszystkimi innymi stworzeniami. Z tego względu

przed uwierzeniem w księgi i w proroków jest powiadomione o uwierzeniu w nich. W Świętym Koranie jest powiadomione też w tej kolejności o tym, w co powinno się wierzyć.

Wiara w aniołów powinna wyglądać w ten sposób: Aniołowie są Sługami Allaha Najwyższego. Nie są Jego współnikami. Nie są Jego córkami, jak uważają niektórzy wyznawcy innych religii. Allah Najwyższy kocha wszystkich aniołów. Są oni posłuszni wszystkim Jego rozkazom. Nie grzeszą, nie buntują się. Nie jedzą i nie piją. Nie są ani kobietami ani mężczyznami. Nie zawierają związków małżeńskich. Nie posiadają dzieci. Posiadają swoje życie, żyją. Choć według przekazu Abdullaha bin Mesuda (*radjallahu anh*) część z aniołów posiadała dzieci, a Iblis i džinn od nich pochodzą, to odpowiedź na to jest obszernie wyjaśniona w książkach. Allah Najwyższy, gdy oznajmił, że stworzy ludzi, to aniołowie zadali pytania zwane **Zelle**, takie jak: “*Ja Rabbi! Czy stworzysz stworzenia, które doprowadzą na ziemi do zepsucia i przelewu krwi?*”. Te pytania nie zmieniają tego, że są oni niewinni.

Ze stworzeń najwięcej jest aniołów. Liczbę ich zna tylko Allah Najwyższy. W niebiosach nie ma miejsca, gdzie by się oni nie modlili. Niebo w każdym miejscu jest wypełnione przez aniołów, którzy robią *ruku* i *sedźde*. W niebie, na ziemi, w trawie, w gwiazdach, w kroplach deszczu, w liściach drzew, w każdej molekule, w każdym atomie, w każdej reakcji, w każdym ruchu, wszędzie aniołowie mają swoje obowiązki. Wszędzie spełniają rozkazy Allaha Najwyższego. Są pośrednikami między Allahem Najwyższym a stworzeniami. Niektórzy z nich są dowódcami innych. Niektórzy przynoszą wiadomości prorokom. Niektórzy wnoszą ludziom do serc dobre myśli, które nazywa się **natchnieniem**. Niektórzy z nich nie mają w ogóle pojęcia o ludziach i wszystkich stworzeniach. Pod wpływem piękna Allaha Najwyższego zatracili się w zachwycie. Każdy anioł ma swoje pewne miejsce, którego nie opuszcza. Niektórzy z nich mają po dwa skrzydła, inni po cztery, a inni jeszcze więcej. [Skrzydła wszystkiego, co porusza się w powietrzu, mają swoją specyficzną budowę i jak żadne z nich nie jest podobne do innych, tak też skrzydła aniołów nie są podobne do tego, co jest określane mianem skrzydeł przez ludzi. Skrzydła aniołów zostały stworzone z ich materii. Człowiek, gdy usłyszy nazwę czegoś, czego nie widział, czego nie zna, myśląc, że to jest takie, jak to, o czym myśli, oszukuje siebie. My wierzymy w to, że aniołowie posiadają skrzydła. Jednak jak one wyglądają, nie wiemy. Obrazy kobiet ze skrzydłami nazywane aniołami w kościołach, czasopismach i

filmach są zmyślane. Muzułmanin nie wykonuje takich obrazów. Nie należy uważać takich fikcyjnych obrazów zrobionych przez nie-muzułmanów za właściwe i dawać się wrogom oszukać]. Aniołowie rajscy znajdują się w Raju. Największym z nich jest **Rydwan**. Aniołowie z Piekła nazywani są **Zebani**. Spełniają oni rozkazy dotyczące Piekła. Jak morze nie jest szkodliwe rybom, tak im nie szkodzi ogień Piekła. Zebani z Piekła jest dziewiętnastu. Największego z nich nazywa się **Malik**.

Dwóch aniołów w nocy i dwóch w dzień spisuje dobre i złe czyny każdego człowieka, wszystko, czego on dokonał. Tych czterech aniołów nazywa się **Kiramen Katibin** albo **Aniołami Hafaza**. Powiadomione jest też, że aniołowie Hafaza różnią się od aniołów Kiramen Katibi. Anioł z prawej strony jest dowódcą anioła z lewej strony i spisuje dobre uczynki, *ibadet*. Anioł z lewej strony spisuje złe uczynki, grzechy. Istnieją też aniołowie, którzy będą znęcać się nad niewierzącymi, muzułmanami – buntownikami i zadawać im pytania w grobie. Aniołów, którzy zadają pytania, nazywa się **Munker** i **Nekir**. Aniołów pytających muzułmanów nazywa się **Mubeszszir** i **Beszir**.

Niektórzy z aniołów górują nad innymi. Najwyższych rangą jest czterech. Pierwszym jest **Dżebrail** (*alejhisselam*), jego obowiązkiem jest przyniesienie *wahj* (objawienia) prorokom, poinformowanie o nakazach i zakazach. Drugim jest **Israfil** (*alejhisselam*), gdy nadejdzie Koniec Świata, to zadmie on dwa razy w trąbę zwaną **Sur**. Za pierwszym razem, poza Allahem Najwyższym, wszyscy żywi umrą. Za drugim razem wszyscy ożyją. Trzecim jest **Mikail** (*alejhisselam*), jego obowiązkiem jest powodowanie spadku i wzrostu cen, przynoszenie niedostatku i urodzaju [doprowadzenie do porządku ekonomicznego, wprowadzenie zadowolenia i błogostanu], wprawienie w ruch każdej materii. Czwartym jest **Azrail** (*alejhisselam*), jego obowiązkiem jest odbieranie ludziom ducha. Po tych czterech aniołach do czterech górujących grup aniołów należą: **Hamele-i Arsz**, których jest czterech, a na Sądzie Ostatecznym będzie ich ośmiu; **Mukarrebin** znajdują się w obecności Allaha Najwyższego i nie odchodzą od Niego nawet na chwilę; **Kerubijan** nazywa się największych aniołów z torturujących w Piekło; **Ruhanijan** są to aniołowie miłosierdzia. Ci wszyscy aniołowie górują nad wszystkim ludźmi poza Prorokami (*alehimusselawatu wetteslimat*). Doskonali muzułmanie i Weli górują nad aniołami najniższych stopni, są od nich lepsi. Najniżsi stopniem aniołowie są lepsi od najniższych stopniem muzułmanów, czyli buntowników

i grzeszników. Niewierzący zaś są gorsi od wszystkich stworzeń.

Za pierwszym dmuchnięciem w Sur, poza czterema wielkimi aniołami i aniołami Hamele-i Arsz, wszystkie anioły znikną. Potem przestaną istnieć aniołowie Hamele-i Arsz i jeszcze później czterech wielkich aniołów. Za drugim dmuchnięciem najpierw ożyją wszyscy aniołowie. Przed wszystkimi najpierw Hamele-i Arsz i tych czterech aniołów. To znaczy, że jak ci aniołowie zostali stworzeni przed wszystkimi stworzeniami, tak i po ich wszystkich przestaną istnieć.

3– Trzecią z sześciu spraw, w które powinno się uwierzyć, jest: **“Wierzyć w księgi zesłane przez Allaha Najwyższego”**, które zawierają w sobie zasady wiary, nakazy i zakazy Allaha Najwyższego i opisują piękny charakter. Allah Najwyższy zesłał je przez anioła lub niektórym Prorokom, mówiąc im do ich Błogosławionych uszu; niektóre w formie zapisu, jeszcze inne bez anioła, pozwalając im usłyszeć. Te wszystkie księgi są Słowem Allaha Najwyższego. Są przedwieczne i wiekuiste. Nie są stworzeniem. Nie są słowem proroków lub aniołów. Słowo Allaha Najwyższego nie jest jak słowo pisane, pamiętane i wypowiedane przez człowieka. Nie zapisze się, nie wypowie i nie uzmysłowi się Go. Nie jest literą i głosem. Człowiek nie jest w stanie ogarnąć rozumem Allaha Najwyższego i Jego atrybutów. Jednak Jego słowa ludzie mogą czytać, zapamiętać je i zapisać. Kiedy są z nami, to są *haadis* (nie są wieczne), zostały później stworzone. Oznacza to, że słowa Allaha Najwyższego mają dwa aspekty. Kiedy są z ludźmi, to są stworzeniem i nie są wieczne. Jeśli weźmie się pod uwagę to, że jest to Słowo Allaha Najwyższego, to są wieczne, *kadim*.

Wszystkie księgi zesłane przez Allaha Najwyższego są prawdą. Nie ma w nich kłamstwa, błędu. Choć zostało powiedziane, że będzie kara, zada tortury i jest też możliwe wybaczenie, to zależy to od Jego woli, Życzenia i nieznanych przez nas warunków. Albo znaczy, że daruje poddanemu karę, na którą on zasłużył. Słowa powiadamiające o karze, torturach nie są po to, żeby dać znać, że jeśli zostaną darowane, to będzie to kłamstwem. Jak nie jest możliwe, żeby Allah Najwyższy nie dawał obiecanych darów, tak i możliwe jest, że daruje tortury. Rozum, a także święte ajety wskazują na to, że tak jest.

Jeśli nie ma przeszkody, trudności, to powinno się obdarzyć święte ajety i święte hadisy znaczeniem jasno zrozumiałym. Nie jest dopuszczalne nadawanie znaczenia, które – choć jest do nich

podobne – jednak jest inne. [Święty Koran i święte hadisy były w słownictwie, dialekcie Kurajszytów. Powinno się nadać im znaczenie, jakie było używane tysiąc czterysta lat temu w Hidżaz. Nie jest prawidłowe tłumaczenie ich, przez nadanie im znaczeń, które z czasem się zmieniły i są obecnie używane]. Święte ajety zwane **muteszabihat** posiadają niezrozumiałe, tajemne znaczenie. Ich znaczenie zna tylko Allah Najwyższy i bardzo niewielu wybranych z wielkich ludzi islamu, których On obdarzył **ilm-i ledunni**, którzy mogą znać tylko tyle, ile ich powiadomił. Poza nimi nikt inny nie zrozumie. Dlatego też powinno się wierzyć, że ajety *muteszabih* są Słowem Allaha Najwyższego i nie analizować ich znaczenia. Uczeni z mezheb Eszari powiedzieli, że w takich ajetach jest dopuszczalny krótki lub obszerny **tewil**. *Tewil* znaczy: ‘spośród różnych znaczeń wybrać to, które nie jest powszechnie znane’. Na przykład w Surze Isra w Świętym ajecie, który jest Słowem Allaha, podane jest w tym znaczeniu: **“Ręce Allaha są lepsze od ich rąk”**. Powinno się powiedzieć, że wierzy się w to, co Allah Najwyższy przez to rozumie. Najlepiej jest powiedzieć, że nie rozumie się tego znaczenia, Allah Najwyższy wie najlepiej. Albo nauka Allaha Najwyższego nie jest taka jak nasza. Jego wola nie jest podobna do naszej woli. Ręce Allaha Najwyższego nie są też takie jak ręce Jego poddanych.

Allah Najwyższy w zesłanych księgach unieważnił (**nesh**) w niektórych ajetach tylko wymowę albo tylko znaczenie, albo wymowę i znaczenie. Święty Koran unieważnił wszystkie księgi i obowiązujące w nich prawa. W Świętym Koranie do Końca Świata nigdy nie będzie błędu, zapomnienia, dodatku lub braku. Wszystkie nauki, które były i będą, znajdują się w Świętym Koranie. Dlatego jest doskonalszy, wartościowszy od wszystkich ksiąg niebiańskich. Największym cudem Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) jest Święty Koran. Gdyby wszyscy ludzie i dzinny zebrali się i wszyscy staraliby się wypowiedzieć słowa podobne do tych, jakie są w najkrótszej surze, to nie wypowiedzą. W Arabii zebrali się mówcy, poeci, literaci. Bardzo się starali. Jednak nie wypowiedzieli słów, które byłyby podobne do krótkiego ajetu. Byli bezsilni wobec Świętego Koranu. Oniemieli ze zdumienia. Allah Najwyższy sprawia, że wrogowie islamu są bezradni wobec Świętego Koranu i przez Święty Koran pokonani. Wymowność Świętego Koranu jest ponad ludzkie siły. Ludzie nie są w stanie tak się wyrazić. Święte ajety różnią się od poezji, prozy i rymowanych wierszy ludzi, mimo że zostały wyrażone literami, których używali arabscy literaci.

Z niebiańskich ksiąg zostaliśmy powiadomieni o stu czterech. W tym zostało zesłanych **dziesięć suhuf** Ademowi (*alejhisselam*), **pięćdziesiąt suhuf** Szitowi (*alejhisselam*), **trzydzieści suhuf** Idrisowi (*alejhisselam*), **dziesięć suhuf** Ibrahimowi (*alejhisselam*), **Tewrat** Musie (*alejhisselam*), **Zebur** Dawudowi (*alejhisselam*), **Indžil** Isie (*alejhisselam*), **Kuran-i kerim** Muhammedowi (*alejhisselam*).

Człowiek, gdy zechce coś rozkazać lub zakazać, lub spytać się o coś, o czymś powiadomić, to najpierw przygotowuje to sobie w głowie, myśli o tym. Te znaczenia znajdujące się w głowie nazywane są **Kelam-i nefsi**. Nie powie się, że te znaczenia są po arabsku, persku czy też turecku. Wypowiedzenie ich w różnych językach nie jest powodem tego, że przybiorą one inne znaczenie. Słowa wyjaśniające te znaczenia nazywane są **Kelam-i lafzi**. *Kelam-i lafzi* można wytłumaczyć w różnych językach. Przez to rozumie się, że *Kelam-i nefsi* jak inne atrybuty, np. wiedza, wola, widzenie itp. u tego, do kogo należy, jest jak osobny atrybut, który jest wyjątkowy, się nie zmienia. Zaś *Kelam-i lafzi* wyjaśnia *Kelam-i nefsi* i jest zbiorem głosek, które wychodzą z ust mówiącego i wchodzi do uszu człowieka. Tak więc Słowo Allaha Najwyższego jest słowem, które nigdy nie milknie i nie jest stworzeniem, jest razem z Jego osobą, wieczne i nieskończone. Jest samo w sobie atrybutem, różni się od *Syfati zatijje* jak wiedza, wola i jest inne od *Syfati subutijje*. Wyjątkowość jest atrybutem Jego Słowa. Ono nigdy się nie zmienia. Nie jest literą, głosem. Nie ma w nim podziału na fragmenty i przekształcenia jak na nakaz, zakaz, narrację i jak na arabski, perski, hebrajski, turecki, aramejski. Nie przyjmie takich form. Nie zapisze się. Nie potrzebuje takich organów jak mózg, uszy i język. Może być jednak wypowiedziane w dowolnym języku. I tak, jeśli powie się w j. arabskim, to nazywa się *Kuran-i kerim*. Jeśli powie się w j. hebrajskim, to nazywa się *Tewrat*. Jeśli będzie w j. aramejskim, to będzie to *Indžil*. [W książce pt. “**Şerh-ül-mekasid**”^[1] jest napisane, że jak powie się w j. greckim to jest to *Indžil*, a jak po aramejsku to jest to *Zebur*].

Kelam-i ilahi (Słowo boskie) powiadamia o różnych sprawach. Jeśli opowiada o zdarzeniach, to nazywa się je **Haber**, a jeśli nie, to nazywa się **Insza**. Jeśli powiadamia o tym, co powinno się robić, to nazywa się **Emr**, a jak o zakazach, to nazywa się to **Nehj**. Jednak

[1] Książka “*Şerh-ül-mekasid*” została napisana przez Sa’duddina Teftazani’ego, który zmarł w roku Hidżri 792 (1389) w Semerkandzie.

w *Kelam-i ilahi* nie zajdzie żadna zmiana i powiększenie. Ześlane wszystkie księgi i *suhuf* pochodzą od atrybutu mowy (*Kelam*) Allaha Najwyższego. Z atrybutu *Kelam* czyli *Kelam-i nefsi*. Jeśli będą po arabsku, to będzie to *Kuran-i kerim*. Objawienia napisane, usłyszane, wypowiedziane, zapamiętane w postaci liter, ześlane w formie wiersza nazywa się ***Kelam-i lafzi*** i ***Kuran-i kerim***. Z tego względu, że te *Kelam-i lafzi* wskazują na *Kelam-i ilahi* dopuszczalne jest nazwanie ich też *Kelam-i ilahi* i *Syfati ilahi*. Jak wszystkie je nazywa się *Kuran-i kerim*, tak i fragmenty nazywa się Koranem. Jednogłośna opinia prawidłowych uczonych islamskich głosi, że *Kelam-i nefsi* nie jest stworzeniem, jest *kadim* (wieczny). Jeśli chodzi o *Kelam-i lafzi* to nie ma jednogłośnej opinii odnośnie tego, czy jest *haadis* (później stworzone) lub *kadim*. Część z tych, którzy powiadomili, że jest *haadis*, powiedzieli, że nie powinno się mówić, że *Kelam-i lafzi* jest *haadis*. Jeśli powie się, że jest *haadis*, to może być źle zrozumiane i oznaczać, że *Kelam-i nefsi* jest *haadis*. Taki komentarz będzie najlepszy na ten temat. Umysł człowieka, gdy usłyszy o tym, co zobaczył, to od razu sobie przypomina. Przez słowa uczonych sunnickich o tym, że Święty Koran jest *haadis*, rozumie się, że to, co wypowiadamy ustami, ten głos i te słowa są stworzeniem. Uczeni sunniccy powiadomili jednogłośnie, że *Kelam-i lafzi* i *Kelam-i nefsi* są słowami Allaha Najwyższego. Choć niektórzy uznali te słowa za metaforyczne, to jednak wszyscy zgadzają się, że *Kelam-i nefsi* oznacza Słowo Allaha i jest atrybutem mowy Allaha Najwyższego, a *Kelam-i lafzi* jest Słowem Allaha Najwyższego i znaczy, że Allah Najwyższy jest jego stwórcykiem.

Pytanie: Z powyższego pisma rozumie się, że nie usłyszysz się Słowa Allaha Najwyższego, które jest wieczne. ‘Usłyszałem Słowo Allaha’ znaczy ‘usłyszałem wypowiedziane dźwięki i słowa’ albo ‘zrozumiałem wypowiedzany głos i *Kelam-i nefsi*, który jest wieczny’. Wszyscy Prorocy, a nawet wszyscy ludzie tak mogą na te dwa sposoby usłyszeć. Co jest powodem wyróżnienia Musy (*alejhisselam*) jako *Kelimullah* (Ten, do kogo mówił Allah Najwyższy)?

Odpowiedź: Musa (*alejhisselam*) usłyszał *Kelam-i ezeli* bez liter, bez dźwięku, w sposób odmienny od zwyczaju boskiego. Jak w Raju zobaczy się w niezrozumiały i niewytłumaczalny sposób Allaha Najwyższego, tak i usłyszał on w sposób, który nie jest możliwy do wytłumaczenia. Nikt inny tak nie usłyszał albo usłyszał dźwiękiem Słowa Allaha. Jednak nie tylko samymi uszami. Usłyszał każdą cząstką ciała, z każdej strony. Albo

usłyszał tylko ze strony drzewa. Jednak nie usłyszał z głosem, ani też przez drganie powietrza lub przez inne zjawiska. Z tego powodu, że usłyszał jednym z trzech tych stanów, zyskał nazwę **Kelimullah**. Podobnie było z usłyszeniem Słowa boskiego przez Muhammeda (*alejhissalatu wesselam*) podczas Nocy Miradž, a także podczas odbierania objawień od Dżebraila (*alejhisselam*).

4- Czwartą z sześciu spraw, w które powinno się uwierzyć, jest: **“Wierzyć w Proroków Allaha Najwyższego”**. Allah Najwyższy zesłał ludziom proroków, żeby doprowadzili ludzi do upodobanej przez Niego prawidłowej Drogi. Prorocy zostali zesłani, żeby doprowadzić ludzi na Drogę upodobaną przez Allaha Najwyższego, pokazać im prawidłową Drogę. “Resul” znaczy ‘pośłaniec’. Według słownika znaczy: ‘wysłany szlachetny człowiek i informator’. W islamie **Resul** oznacza: ‘szlachetny, wartościowy człowiek, który posiada naturę, charakter, wiedzę, rozum wyższe od wszystkich ludzi swoich czasów’. Nie posiada żadnej złej cechy charakteru, żadnego stanu, który by się nie podobał. Prorocy posiadają atrybut *ismet*, co znaczy, że przed powiadomieniem i po powiadomieniu ich o prorocत्वie nie popełnili żadnego małego i dużego grzechu. [Niewierzący, którzy chcą zniszczyć islam od wewnątrz, mówią, że Muhammed (*alejhisselam*) nim został Prorokiem, to przed posągami zarzynał ofiary i jako dowód na to wskazują książki *ehli bidat*. Z powyższych zdań wynika, że te brzydkie oszczerstwa są kłamstwem]. Prorocy ze względu na charakter, wiedzę i rozum przewyższają wszystkich ludzi swoich czasów, są wartościowymi i zacnymi ludźmi. Nie ma u nich złego charakteru i brzydkich stanów. Po powiadomieniu o tym, że zostali prorokami, do rozpowszechnienia, zrozumienia, że są nimi, nie było u nich też wad wzroku, słuchu itp. Powinno się wierzyć w to, że u każdego proroka jest siedem atrybutów: **emanet, sydk, teblig, adalet, ismet** i **emmul-azl**, co znaczy, że ich prorocत्वo nie było anulowane. Zaś fetanet znaczy ‘bardzo mądry, bardzo wyrozumiały’.

Proroków przynoszących nowe prawo, nową religię nazywa się **Resul**. Natomiast proroków nieprzynoszących nowej religii, zapraszających ludzi do poprzedniej nazywa się **Nebi**. Pomiędzy **Resul** a **Nebi** nie ma różnicy pod względem głoszenia nakazów i religii Allaha Najwyższego. Wiara w proroków polega na uwierzeniu w to, że wszyscy bez wyjątku byli wierni, prawidłowego słowa. Ten, kto nie wierzy w jednego z nich, jest jak ten, kto żadnemu z nich nie uwierzył.

Prorocत्वa nie zyska się przez pracowitość, głodowanie,

znoszenie trudności, modlitwę. Powstaje ono wskutek łaski i wyboru Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy za pośrednictwem proroków zesłał ludziom religie, które chronią ich przed szkodliwymi czynami i prowadzą do prawidłowego oraz pożytecznego postępowania, przez które zyskają oni wygodę, pokój i prawdziwą wiarę potrzebną w życiu na ziemi i po śmierci. Prorocy, mimo że posiadali wielu wrogów, byli wyśmiewani i zasmucani przez niewierzących, nie bali się głosić ludziom o wierze, o tym co powinno się robić i nakazach Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy wzmocnił ich cudami (*mudżize*), żeby ukazać, że są oni wierni i prawidłowo mówią. Nikt nie wystąpił przeciwko tym cudom. Ten, kto uwierzył, przyjmując proroka, należy do wspólnoty (**ummet**) tego proroka. Prorokom w Dniu Ostatecznym zostanie dane zezwolenie, żeby byli orędownikami dla tych z ich wspólnoty, którzy popełnili bardzo dużo grzechów. Ich wstawiennictwo zostanie przyjęte. Uczonym, Weli i pobożnym wierzącym z ich wspólnot zostanie też dane pozwolenie na orędownictwo. Prorocy (*alejhimussalewatu wetteslimat*) w swoich grobach żyją nieznanym nam życiem. Ich Błogosławione ciała nie zostaną rozłożone przez ziemię. Na ten temat święty hadis głosi: **“Prorocy wykonują w grobie salat i hadżdż”**.

[Obecnie znajdujący się w Arabii ludzie zwani **wehhabitami** nie wierzą w ten święty hadis i prawidłowych muzułmanów, którzy w to wierzą, nazywają *kafir*. Choć nie zostają oni *kafir* z tego względu, że błędnie wyjaśniają święte ajety i święte hadisy, które nie mają oczywistego znaczenia lub są wątpliwe, jednak należą do **ehli bidat**. Wyrządzają bardzo dużo szkód muzułmanom. Wehhabizm został założony przez ciemniaka z Nedżd, Muhammeda bin Abdulwehhaba. Został on oszukany przez Hemphera, brytyjskiego szpiega, który wykorzystał spalone poglądy Ibni Tejmijego^[1] i rozpowszechnił je wśród Turków oraz wszędzie książkami Egipcjanina Abduha^[2]. Uчени sunniccy w setkach książek powiadomili o tym, że oni nie są piątą *mezheb*, lecz w *dalalet*, na błędnej drodze. W książkach **“Se’adet-i ebediyye”** i **“Kiyamet ve Ahiret”** ten temat jest obszernie opisany. Niech Allah Najwyższy chroni młodych ludzi religii od zejścia na drogę wehhabizmu. Niech nie odsunie ich z Drogi uczonych

[1] Ahmed ibni Tejmijje zmarł w roku Hidżri 728 (1328) w Damaszku.

[2] Muhammed Abduh zmarł w roku Hidżri 1323 (1905) w Egipcie.

sunnickich, którzy są wystawiani w świętych hadisach!].

Gdy Błogosławione oczy Proroków (*alejhimusselam*) śpią, to ich serca nie śpią. Wszyscy prorocy są równi w spełnianiu obowiązków prorocstwa i w noszeniu wyższości prorocstwa. Powyżej przedstawionych siedem atrybutów występuje u wszystkich proroków. Prorokom prorocstwo nie zostanie odebrane. Zaś u Weli ich stan Ewlija może być odebrany. Prorocy są ludźmi. Z dżinnów, aniołów nie ma proroków dla ludzi. Dżinn i anioł nie dojdą do stopnia proroków. Prorocy mają między sobą wyższości, zaszczyty. Ostatni Prorok Muhammed (*alejhisselam*) przewyższa wszystkich proroków ze względu na dużą liczbę wyznawców w Jego wspólnocie, posłanie Go na duży obszar, posiadanie przez Niego rozległej wiedzy i wielu zdolności, rozpowszechnienie się Jego nauki i zdolności w wielu miejscach, uczynienie jeszcze więcej cudów, obdarzenie szczególną wartością i dobrami. Prorocy *ulul'azm* są wyżsi od tych, którzy nie są *ulul'azm*, a Resul są wyżsi od Nebi, którzy nie są Resul.

Liczba Proroków (*alejhimussalewatu wetteslimat*) nie jest wiadoma. Mówi się, że jest ich więcej niż 124 tysiące. Z nich trzystu trzynastu albo trzystu piętnastu jest Resulami. Wśród Resulów sześciu przewyższa pozostałych. Ich nazywa się **“Prorokami *Ulul'azm*”**. Do nich należą: **Adem, Nuh, Ibrahim, Musa, Isa i Muhammed Mustafa** (*alejhimusselam*).

Słynne są imiona trzydziestu trzech Proroków: **Adem, İdris, Szit** albo **Szis, Nuh, Hud, Salih, Ibrahim, Lut, Ismail, Ishak, Ya'kub, Yusuf, Ejjub, Szujab, Musa, Harun, Hydyr, Jusza bin Nun, İljasa, Eljesa, Zulkifl, Szem'un, Iszmoil, Junus bin Meta, Dawud, Sulejman, Lokman, Zekerijja, Jahja, Uzejir, Isa bin Merjem, Zulkarnejn i Muhammed** (*alejhi ve alejhimussalatu wesselam*).

W Świętym Koranie zostało powiadomione tylko o dwudziestu ośmiu imionach Proroków. Na temat imion: Uzejir, Lokman, Zulkarnejn i Hydyr istnieje różnica zdań. Niektórzy z uczonych islamskich powiedzieli, że są oni Nebi, a jeszcze inni, że należą oni do Weli. O imionach proroków: Szit, Hydyr, Jusza, Szemun i Iszmoil nie ma mowy w Świętym Koranie. Hazrat Muhamed Masum napisał w drugim tomie **“Mektubat-i Ma'sumiyye”**, w 36. Liście, że informacje o tym, że Hazrat Hydyr jest Prorokiem, są pewne. W 182. Liście napisał, że widzenie Hydyra (*alejhisselam*) w ludzkiej postaci i dokonanie przez niego niektórych czynów, nie wskazuje na to, że on żyje. Allah Najwyższy pozwolił na to, żeby

duchy Jego wielu Proroków i Weli były widziane w ludzkiej postaci. Widzenie ich nie świadczy o tym, że oni żyją. Drugim imieniem Zulkifla (*alejhisselam*) jest Harkyl. Niektórzy mówią, że jest to Iljas albo Idris albo Zekerijja (*alejhisselam*).

Ibrahim (*alejhisselam*) nazwany został Halilullah, ponieważ w jego sercu, poza miłością do Allaha Najwyższego, nie istniała żadna inna do jakiegokolwiek stworzenia. Musa (*alejhisselam*) nazwany został Kelimullah, ponieważ rozmawiał z Allahem Najwyższym. Isa (*alejhisselam*) został nazwany Kelimetullah, ponieważ nie miał ojca, urodził się na boski rozkaz: “stań się” i głosił ludziom słowa pełne mądrości.

Muhammed (*alejhisselam*) nazwany Habibullah, wśród synów Adema (*alejhisselam*) posiada najwyższy stopień, obdarzony został największym szacunkiem i wartością, stał się powodem stworzenia innych stworzeń. Potwierdzone zostało wieloma dowodami, że jest Ulubieńcem Allaha Najwyższego (Habibullah). Z tego powodu też, takich słów, jak: ‘zostać pokonanym, doprowadzić do zamętu’, nie można o Nim powiedzieć. Na Sądzie Ostatecznym jako pierwszy powstanie z grobu. Jako pierwszy znajdzie się na miejscu Sądu Ostatecznego. Przed wszystkimi wejdzie do Raju. Nie starczy człowiekowi siły, żeby wymienić wszystkie Jego cuda. Opisując cud Miradż, chcemy ten tekst upiększyć:

Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), gdy spał w łożu, to został obudzony i Jego Błogostawione Ciało zostało zaprowadzone z Mekki do Mesdżidu Aksa w Jerozolimie, a stamtąd do niebios i po siódmym niebie do miejsc, które Allah Najwyższy ustalił. W Miradż powinno się w ten właśnie sposób wierzyć. [Wyznawcy spaczony grupy Ismaili i w postaci uczonych islamskich występujący wrogowie islamu mówią, że Miradż był stanem i zaszedł tylko duchem. Mówiąc i pisząc, że nie odbył go ciałem, oszukują młodych ludzi. Nie powinno się czytać takich książek i dać się oszukać. W jaki sposób Miradż zaszedł, obszernie jest opisane w wielu wartościowych książkach, np. “*Şifa-i şerif*”^[1], a także dokładnie w “*Se’adet-i ebediyye*”]. Z Błogostawionej Mekki aż do *Sidre-tul-munteha*, które jest drzewem w szóstym i siódmym niebie, gdzie wszystkie nauki i wszystkie wyższości nie przejdą dalej, poszedł razem z

[1] Książkę tę napisał Kady Ijad Maliki, który zmarł w roku Hidżri 544 (1150) w Merrakus.

Dżebrailem (*alejhisselam*). W Sidre zobaczył Dżebraila (*alejhisselam*) w jego postaci z sześciuset skrzydłami. Dżebrail (*alejhisselam*) pozostał w Sidre. Został zaprowadzony z Mekki do Jerozolimy albo aż do siódmego nieba na wierzchołku zwanym *Buraq*. **Buraq** jest zwierzęciem rajskim, białego koloru, mniejszym od muła, większym od osła. Nie pochodzi od zwierząt ziemskich. Bardzo szybko się poruszał. Nie ma u niego płci. Jego nogi stawały na miejscach tak daleko jak można było zobaczyć. Wyśłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) w Mesdżidzie Aksa został imamem i poprowadził prorokom salat nocny albo poranny. Był tam razem z duchami proroków, które były w swoich ludzkich postaciach. Z **Jerozolimy** do siódmego nieba został wzniesiony w jednej chwili po nieznanym nam schodach zwanych **Miradż**. Po drodze gratulowali Mu i wychwalali Go ustawieni z prawej i z lewej strony aniołowie. W każdym z nich widział jednego z Proroków i z nim się witał. W **Sidre** widział dużo zadziwiających rzeczy, a także dary w Raju i męki w Piekło. Z powodu pragnienia i szczęścia zobaczenia piękna Allaha Najwyższego nie patrzył na żaden z darów rajskich. Dalej poza *Sidre* poszedł sam otoczony światłem. Słyszał odgłosy piór piszących aniołów. Przeszedł przez siedemdziesiąt tysięcy zastón. Pomiędzy dwoma zastónami była odległość pięćset letniej drogi. Potem przeszedł przez Kursi na materacu zwanym **Refref**, który był bardziej błyszczący od słońca i dotarł do Arsz. Dotarł do *Arsz ilahijje*. Wyszedł z Arsz, z przestrzeni, z czasu i materii świata. Dotarł do miejsca, gdzie usłyszał słowa Allaha Najwyższego.

Bez czasu i bez przestrzeni, tak jak zobaczy się w życiu po śmierci Allaha Najwyższego, w stanie niezrozumiałym i nie do opisanego, zobaczył On Allaha Najwyższego. Bez liter i słów rozmawiał z Allahem Najwyższym. Allahowi Najwyższemu okazał wdzięczność i chwałę. Zyskał niezliczone dary i zaszczyty. Choć nakazane zostało Jemu i Jego wspólnocie wykonywanie pięćdziesiąt razy salatu, to na znak Musy (*alejhisselam*), pomału zostało to zredukowane do pięciu pór. Wcześniej obowiązywały dwie pory salatu, wykonywano tylko salat poranny z popołudniowym albo z nocnym. Po tak długiej podróży, po zyskaniu tak wielu darów, łask i usłyszeniu, zobaczeniu wielu zadziwiających rzeczy, wrócił do Swojego miejsca, gdzie spał, które jeszcze nie ostygło. To, o czym napisaliśmy, pochodzi częściowo ze świętych ajetów, częściowo ze świętych hadisów.

Nie jest wymagane wierzyć w to wszystko. Jednak z tego powodu, że zostało to powiadomione przez uczonych sunnickich, ten, kto nie akceptuje tych informacji, odsunie się od Sunny. Zaś ten, kto nie wierzy w święte ajety i w święte hadisy, zostanie niewierzącym.

Na to, że Muhammed (*alejhisselam*) jest **Sejjid-ul-Enbija**, czyli najwyższym wśród Proroków (*alejhimussalewatu wetteslimat*), przedstawiamy kilka ze wskazujących na to licznych dowodów:

W Dniu Sądu Ostatecznego wszyscy Prorocy (*alejhimussalewatu wetteslimat*) będą się ukrywali w cieniu Jego sztandaru. Allah Najwyższy poinformował wszystkich proroków o Swoim umiłowanym Proroku Muhammedzie (*alejhisselam*) i polecił im, by w przekazanej wiedzy o Nim nakazali swoim wspólnotom uwierzenie Jemu i kochanie Go. Wszyscy prorocy tak też zrobili.

Muhammed (*alejhisselam*) jest **Hatem-ul-enbija**, tzn. po Nim nie przyjdzie żaden inny prorok. Jego Błogosławiony Duch został stworzony wcześniej niż duchy pozostałych proroków. Najpierw Jemu została dana siedziba prorocstwa. Przez Jego uhonorowanie na świecie prorocтво zostało wypełnione. Blisko Końca Świata, w czasie panowania Hazrat Mehdiego z nieba do Damaszku zejdzie Isa (*alejhisselam*) i będzie głosił na ziemi religię Muhammeda (*alejhisselam*). Będzie należał do Jego wspólnoty.

[W Indiach Brytyjczycy doprowadzili do powstania grupy heretyckiej zwanej **Kadyjanami**, która w roku Hidżri 1296, a według kalendarza gregoriańskiego w roku 1880, rozgłaszała kłamstwa o Isie (*alejhisselam*) i bardzo źle się o nim wyrażała. Choć oni o sobie mówią, że są muzułmanami, to dążą do zniszczenia islamu od wewnątrz. O nich została wydana fetwa, że nie należą do muzułmanów. Nazywani są też **Ahmedi**. Jedną z grup *bidat*, która wystąpiła też w Indiach i należy do *zyndyk*, jest grupa **Dżema'atut-tebligijje**. Ich założycielem jest ignorant o imieniu Iljas, który mówił: "Muzułmanie zeszli na złą drogę. We śnie dostałem nakaz, żeby ich uratować". Powiedział, że swoją wiedzę poznał z książek mistrzów, czyli Nezira Husejna, Reszida Ahmeda Kenkuhi'ego i Halila Ahmeda Seharenpuri'ego, którzy również należą do heretyków. Żeby oszukać muzułmanów, zawsze opowiadają o wartości salatu i wspólnoty. Gdy tymczasem nie zostanie przyjęty żaden salat i żaden ibadet tych, którzy należą do *ehli bidat*, czyli tych, którzy nie są sunnitami. Tacy powinni najpierw poznać wiedzę z książek uczonych sunnickich,

pozbyć się heretyckich wierzeń i zostać prawdziwymi muzułmanami. Wyciągających błędne znaczenie ze świętych ajetów, których znaczenie nie jest oczywiste, nazywa się **ehli bidat** lub **heretykami**. Wrogów islamu, którzy święte ajety interpretują według swoich heretyckich poglądów, nazywa się **zyndyk**. Zyndyk starają się zmienić Święty Koran i islam. Zaś największym wrogiem islamu są Brytyjczycy, którzy doprowadzili do ich powstania, popierają ich finansowo i wydają miliardy na ich publikacje. Ignoranci z Teblig džemaat, którzy wpadli w pułapki brytyjskich niewierzących, mówiąc o sobie, że są sunnitami i wykonując salat, kłamią, oszukują muzułmanów. Abdulah bin Mes'ud oznajmił: “Wystąpią tacy, którzy choć nie będą posiadali religii, będą robili salat”. Oni będą wiecznie paleni na dnie Piekła. Część z nich na szczycie minaretu jak w gnieździe bociana, w ogromnych turbanach, z długimi brodami, w długich szatach zwanych džubbe czyta święte ajety, błędnie je interpretując, oszukuje muzułmanów. Jednakże święty hadis: **“Innallaha lâ jenzuru ilâ süveriküm ve sijâbiküm ve lâkin jenzuru ilâ kulûbiküm ve nijâtiküm”** oznajmia w tym znaczeniu: “Allah Najwyższy nie patrzy na wasze kształty i ubrania, lecz na wasze serca i intencje”.

Ci ignoranci mówią: “Książki Wydawnictwa Hakikat Kitabevi są fałszywe, niewartościowe. Nie czytajcie tych książek”, ponieważ nie potrafią odpowiedzieć książkom Wydawnictwa Hakikat Kitabevi, które udowadniają, że ich głupie słowa są kłamstwem. Największym objawem wrogości wobec islamu u heretyków i zyndyk jest odwodzenie ludzi od czytania pism uczonych sunnickich i prawidłowych książek religijnych, w których te pisma się znajdują. W naszej książce pt. **“Faideli Bilgiler”** jest obszernie opisane o szkodach wyrządzonych przez nich islamowi i podane są odpowiedzi uczonych islamskich].

Muhammed (*alejhisselam*) jest najwyższym wśród proroków i miłosierdziem dla wszystkich stworzeń. Osiemnaście tysięcy *alem* (rodzajów istot) skorzystało z oceanu Jego miłosierdzia. Jednogłośna opinia uczonych islamskich głosi, że jest Prorokiem dla wszystkich ludzi i dzinnów. Wielu z nich powiadomiło, że jest też Prorokiem dla aniołów, roślin, zwierząt i każdej materii. Pozostali Prorocy zostali wysłani do pewnych krajów i pewnych plemion. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) jest i był prorokiem wszystkich światów, żywych i nieżywych istot. Allah Najwyższy do pozostałych Proroków zwracał się po imieniu, zaś do Muhammeda (*alejhisselam*), obdarzając Go przywilejem: “O Mój Resulu, o Mój Proroku”. Został obdarzony cudami

podobnymi do każdego cudu każdego innego Proroka. Allah Najwyższy nie obdarzył żadnego innego Proroka tak wieloma darami, tak wieloma cudami jak Swojego Umiłowanego Proroka. Gdy wskazał On Swoim Błogosławionym Palcem, to księżyc podzielił się na dwie części, a gdy brał do Błogosławionej Ręki kamienie, to wypowiadały one imię Allaha. Drzewa, mówiąc: “*Ja Resulullah*”, pozdrowiały Go. Zeschły pień zwany “**Hannane**”, ponieważ On odszedł od niego, płakał głośno. Pomiędzy Jego Błogosławionymi Palcami płynęła czysta woda. Został obdarzony w życiu pozagrobowym wysokimi stanowiskami jak: **Makam-i Mahmud, Szefa’at-i Kubra, Kewser havuz, Wesile i Fadile**. Przed wejściem do Raju został uhonorowany widzeniem Allaha Najwyższego z atrybutem *dżemal*. Posiadał najpiękniejsze cechy charakteru na świecie, najdoskonalszą wiarę, wiedzę, łagodność, cierpliwość, wdzięczność, pobożność, uczciwość, sprawiedliwość, bohaterstwo, lekliwość przed Allahem, odwagę, skromność, mądrość, piękne obyczaje, dobroczynność, miłosierdzie. Tymi zaletami i godnościami, które nie mają końca, przewyższył wszystkich proroków. Liczby cudów, którymi został obdarzony, poza Allahem Najwyższym nikt nie zna. Jego religia doprowadziła do unieważnienia wszystkich poprzednich religii. Jego religia jest najlepszą, najwyższą religią ze wszystkich. Jego wspólnota jest lepsza od wszystkich wspólnot. Ewlija z Jego wspólnoty są szlachetniejsi od Ewlija z pozostałych wspólnot.

Spośród Ewlija ze wspólnoty Muhammeda (*alejhisselam*) najwyższy wśród Weli, imamów jest ten, który zyskał prawo bycia kalifem Wysłannika Allaha i był najbardziej godny kalifatu, po prorokach najwyższy i najlepszy wśród ludzi, **Ebu Bekr Syddyk** (*radyjallahu anh*). Najpierw on zyskał status i prestiż kalifa. Także przed przyjęciem islamu przez łaskę, błogosławieństwo Allaha Najwyższego nie czcił bożków. Był chroniony przed wadami niewiary i herezji. [Stąd rozumie się, jakimi ignorantami i nieszczęśnikami są ci, którzy uważają i piszą, że Wysłannik Allaha przed prorocstwem czcił bożków].

Potem spośród ludzi najwyższym stopniem jest Faruk-i a’zam, którego Allah Najwyższy wabrał jako przyjaciela dla Swojego Ulubieńca, drugi kalif, **Omar bin Hattab** (*radyjallahu anh*).

Po nim najwyższy spośród ludzi jest trzeci kalif Wysłannika Allaha, skarbiec dobra i błogosławieństw, źródło skromności, wiary i wiedzy duchowej, **Osman bin Affan** (*radyjallahu teala anh*).

Potem najlepszym z ludzi jest czwarty kalif Wysłannika Allaha, posiadacz zdumiewających wyższości, Lew Allaha Najwyższego, **Ali bin Ebi Talib** (*radyjallahu teala anh*).

Po nich kalifem został **Hazrat Hasen**. Trzydziestoletni kalifat, o którym powiadomiono w świętym hadisie, został na nim zakończony^[1]. Potem najwyższym wśród ludzi jest **Hazrat Husejn bin Ali** (*radyjallahu teala anhum*), światło oczu Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*).

Te wyższości pochodzą z więcej *sewab*, które zyskali oni za to, że dla religii opuścili swoje ojczyzny i swoich umiłowanych, należeli przed innymi do muzułmanów, w najwyższym stopniu podporządkowali się Wysłannikowi Allaha, byli ściśle przywiązani do Jego Sunny, starali się rozpowszechnić religię, zapobiegać bluźnierstwu, intrydze i zepsuciu. Choć Hazrat Ali (*radyjallahu anh*) przyjął islam przed wszystkimi oprócz Hazrat Ebu Bekra (*radyjallahu anh*), to był wtedy dzieckiem i nie posiadał żadnego majątku, mieszkał w domu Wysłannika Allaha i pomagał Mu w pracach. Jego przyjęcie islamu nie było powodem uwierzenia przez innych, nie było też przykładem dla innych i nie doprowadziło do pokonania niewierzących. Gdy tymczasem uwierzenie przez pozostałych trzech kalifów wzmocniło islam. Można by powiedzieć, że Imam Ali i jego dzieci (*radyjallahu anhum*), ponieważ są najbliższą rodziną Wysłannika Allaha i pochodzą z Błogosławionej Krwi Wysłannika Allaha, przewyższają Hazrat Ebu Bekra i Hazrat Omara. Jednak nie znaczy to, że jest to wyższość pod każdym względem i że w jakikolwiek sposób pomogła im ona w przewyższeniu tych wielkich ludzi. Jest to podobne do dawania nauk przez Hyzyra (*alejhisselam*) Musie (*alejhisselam*) o kilku sprawach. [Gdyby ze względu na pokrewieństwo było się wyższym, bliższym, to Hazrat Abbas przewyższałby Hazrat Aliego. Zaś Ebu Talib i Ebu Leheb, którzy byli bliskimi krewnymi Wysłannika Allaha, nie posiadają w ogóle godności i wyższości, jakie posiada najniższy stopniem z wierzących]. Ze względu na pokrewieństwo **Hazrat Fatima** posiada wyższy stopień od **Hazrat Hadidże** i **Hazrat Aisze** (*radyjallahu anhunne*). Jednak wyższość z jednego względu nie wskazuje na to, że jest to wyższość pod każdym względem. O tym, która z

[1] Hasen bin Ali zmarł w roku Hidżri 49 (669) w Medynie, z powodu zatrucia.

tych trzech jest najwyższa, uczeni islamscy wydali różne opinie. Według świętego hadisu one trzy i Hazrat Merjem, a także żona faraona, Hazrat Asije (*radjallahu teala anhunne edżmain*), przewyższają wszystkie kobiety na świecie. Święty hadis głosi: **“Fatyma jest pierwsza wśród kobiet w Raju. Zaś Hasen i Husejn są pierwszymi wśród młodzieńców w Raju”**, co znaczy, że jest to pod pewnym względem wyższość.

Po nich najwyższymi są z Sahabi zwani **Aszere Mubeszere**, czyli dziesięć osób, które otrzymało radosną nowinę zyskania Raju. Po nich trzysta trzynaście osób, które brało udział w wojnie pod **Bedr**, potem siedmuset walczących Lwów w wojnie pod **Uhud**, a po nich tysiąc czterysta osób, które uczestniczyło w zawarciu umowy pod drzewem z Wysłannikiem Allaha zwanej **Bi’at-ur-rydwan**.

Do *wadżib* dla nas należy wypowiadanie z szacunkiem i umiłowaniem imion wszystkich **Sahabi**, którzy na Drodze Wysłannika Allaha poświęcili swoje życie i majątki, pomogli Mu. Nie jest nam absolutnie dozwolone wypowiadanie słów, które nie oddają ich wielkości. Wypowiadanie ich imion bez respektu jest dalalet, zejściem na złą drogę.

Ten, kto kocha Wysłannika Allaha, powinien kochać też wszystkich Jego Towarzyszy, ponieważ święty hadis głosi: **“Ci, którzy ich kochają, Mnie kochają. Ci, którzy okazują im wrogość, Mi okazują wrogość. Ci, którzy ich gnębią, Mnie gnębią. Ci, którzy Mnie gnębią, na pewno sprawią ból Allahowi Najwyższemu. Ten, kto sprawia ból Allahowi Najwyższemu, na pewno zostanie ukarany”**. W jeszcze innym świętym hadisie oznajmił: **“Allah Najwyższy jeśli zechce uczynić dobro komuś z Mojej wspólnoty, to umieści w jego sercu miłość do Mojego Eshabu. On pokocha ich wszystkich jak swoje życie”**.

Dlatego też nie powinno się uważać, że do wojen między Sahabi doszło z powodu złych myśli i chęci przejęcia kalifatu, zaspokojenia swoich pragnień. Takie myślenie i – z tego powodu – złe wyrażanie się o tych wielkich ludziach, doprowadzi do niewiary i nieszczęścia, ponieważ znajdowanie się w obecności Wysłannika Allaha, słuchanie Jego Błogostawionych słów prowadzi do odejścia z serca wszelkiej zawziętości, zazdrości, żądy posiadania stanowisk i przywiązania do życia ziemskiego. Oni zostali całkowicie oczyszczeni, pozbawieni zachłanności [nienasycenia, namiętności], nienawiści i złych cech charakteru. Jeśli ktoś spędzi kilka dni z jednym Ewlija ze wspólnoty tego

Wielkiego Proroka (*sallallahu alejhi we sellem*) i skorzysta z pięknego charakteru i wyższości tego Weli, to pozbędzie się pragnień ziemskich. Więc jak można pomyśleć, że Sahabi, którzy kochali ponad wszystko Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), poświęcili dla Niego swoje majątki i życie, opuścili swoją ojczyznę, uwielbiali Jego słowa, które były pokarmem dla ducha, że nie pozbyli się złych cech charakteru, nie oczyścili swoich *nefs* i walczyli o padlinę tego świata, który jest przejściowy i się skończy? Ci wielcy ludzie na pewno są cnotliwsi od wszystkich innych. Niewłaściwe jest utożsamianie sporów i walk między nimi do tych, które toczą się między nami, u ludzi o złych intencjach, czy też powiedzieć, że walczyli dla zaspokojenia swoich niewłaściwych pragnień zmysłowych i ziemskich. Nie jest dopuszczalne myślenie w ten niewłaściwy sposób o Sahabi. Czy nie zastanowi się w ogóle nad tym ten, kto myśli lub mówi w ten sposób, że okazanie wrogości Towarzyszom Proroka, jest okazaniem wrogości Wysłannikowi Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), który ich kształcił i wychowywał. Ich oczernienie jest oczernianiem Wysłannika Allaha. Z tego powodu uczeni islamscy ogłosili: “Kto nie uznaje wielkości Towarzyszy Proroka, nie okazuje im szacunku, ten nie uwierzył Wysłannikowi Allaha”. Bitwy Dżemel (Wielbłąd) i Syffin nie można uznać za powód do oszczerstwa. W tych bitwach wszyscy, którzy wystąpili przeciwko Hazrat Aliemu, posiadali powody religijne, które uratowały ich od bycia złymi, a nawet zyskali za nie *sewab*. W świętym hadisie powiadomiono: **“Mudźtehid, który popełnił błąd, zyska jeden *sewab*, a mudźtehid, który znajdzie prawdę, to dwa albo dziesięć *sewab*. Pierwszym z dwóch *sewab* jest *sewab* za wykonanie *idźtihad*. Drugi *sewab* jest za znalezienie prawdy”**. Spory, walki między tymi wielkimi ludźmi nie pochodziły z uporu, wrogości, lecz toczyły się z powodu ich *idźtihad*, ponieważ chcieli doprowadzić do spełnienia nakazu islamu. Każdy z Sahabi był mudźtehidem. [I tak np. o tym, że Amr bin As (*radjallahu teala anh*) był mudźtehidem, powiadomiono w świętym hadisie, który zapisano w książce pt. **“Hadika”** na str. 298].

Obowiązkiem każdego mudźtehida było postępować zgodnie z konkluzją, do jakiej doszedł dzięki własnemu *idźtihad*. Nawet jeśli jego *idźtihad* był sprzeczny z *idźtihad* mudźtehida, który był od niego wyższy stopniem. Nie jest dopuszczalne dla niego postępowanie zgodnie z *idźtihad* kogoś innego. Ebu Jusuf i

Muhammed Szejbani, uczniowie Imama a'zama Ebu Hanife'ego^[1], a także Ebu Sewr i Ismail Muzeni, którzy byli uczniami Imama Muhammeda Szafii'ego^[2], w wielu aspektach nie zgadzali się ze swoimi mistrzami. W niektórych sprawach, o których ich mistrzowie powiedzieli, że są *haram*, oni powiedzieli, że są *helal*. A tam, gdzie ich mistrzowie powiedzieli, że coś jest *helal*, oni powiedzieli, że jest *haram*. Z tego względu nie powie się o nich, że popełnili oni grzech, byli źli. Nikt też tak nie powiedział, ponieważ oni byli – tak jak ich mistrzowie – mudźtehidami. Tak, Ali (*radyjallahu anh*) był wyższy stopniem, większym uczonym od Mu'awije'ego i Amra bin Asa (*radyjallahu anhuma*). Posiadał wiele wyższości, które go od nich odróżniały. Jego *idźtihad* był mocniejszy i trafniejszy od *idźtihad* ich obu. Jednak z tego powodu, że wszyscy z Sahabi byli mudźtehidami, a więc i oni obaj, nie było odpowiednie dla nich podporządkowanie się *idźtihad* tego wielkiego imama. Powinni oni postępować według swojego *idźtihad*.

Pytanie: W walkach Dżemel i Syffin wielu Sahabi z Muhadżirów i Ensarów było razem z Imamem Alim. Byli mu posłuszni. Podporządkowali się mu. Choć sami byli mudźtehidami, to uznali za *wadźib* podporządkowanie się Imamowi Aliemu. Przez to rozumie się, że podporządkowanie się Imamowi Aliemu jest też *wadźib* dla tych, którzy są mudźtehidami. Gdyby ich *idźtihad* nie był zgodny, czy też powinni się z nim połączyć, czy nie?

Odpowiedź: Podporządkowani Aliemu (*radyjallahu anh*), walczący po jego stronie, nie połączyli się z nim z powodu naśladowania jego *idźtihad*. Ich *idźtihad*, ponieważ był zgodny z *idźtihad* imama, wskazał im, że *wadźib* jest dla nich naśladowanie Imama Aliego. Podobnie było z *idźtihad* u większości ze starszych z Sahabi, którzy nie zgadzali się z *idźtihad* Imama Aliego. Dla nich stało się *wadźib* walenie z tym wielkim imamem. W tym czasie doszło do powstania trzech rodzajów *idźtihad*. Pierwsza grupa rozumiała, że Imam Ali ma rację. Dla nich stało się *wadźib* bycie posłusznym Imamowi Aliemu. Druga grupa uznała za prawidłowy *idźtihad* tych, którzy z nim walczyli. Dla nich *wadźib* była walka po stronie tych, którzy walczyli z Alim (*radyjallahu anh*). Trzecia

[1] Ebu Hanife Numan bin Sabit zmarł w roku Hidżri 150 (767) w Bagdadzie.

[2] Muhammed bin Idris Szafii zmarł w roku Hidżri 204 (820) w Egipcie.

grupa uznała, że nie powinno się podporządkowywać obu stronom, nie powinno się z nimi walczyć. Ich *idžtihad* wymagał od nich, żeby się nie mieszało do walki. Wszystkie te trzy grupy z pewnością miały rację i zyskały *sewab*.

Pytanie: Powyższa wypowiedź wskazuje na to, że mieli też rację ci, którzy walczyli z Imamem Alim (*radyjallahu teala anh*). Gdy tymczasem uczeni sunniccy powiadomili o tym, że Imam Ali miał rację, a występujący przeciwko niemu pomylili się i z tego powodu, że mieli usprawiedliwienie, uzyskali wybaczenie lub też zyskali *sewab*. Co można powiedzieć na ten temat?

Odpowiedź: Tacy wielcy ludzie religii jak Imam Szafii i Omar bin Abdulaziz powiadomili, że nie jest dopuszczalne powiedzenie o którymkolwiek z Sahabi, że się pomylił. Z tego powodu, że powiedziano: “Powiedzieć, że przełożeni się pomylili, jest błędem”. Nie jest dopuszczalne, żeby podwładni powiedzieli o przełożonych takie słowa jak: “zrobił prawidłowo”, “popęłnił błąd”, “przyjmujemy”, “odrzucamy”. Jak Allah Najwyższy nie pobrudził naszych rąk krwią tych wielkich ludzi, tak i my powinniśmy chronić nasze języki od wypowiadania takich słów jak: “miał rację” lub “nie miał racji”. Wielcy uczeni islamscy, którzy zrozumieli dowody i zbadali wydarzenia, choć powiedzieli, że Imam Ali miał rację i występujący przeciwko niemu pomylili się, to też chcieli przez to powiedzieć: “Gdyby Ali (*radyjallahu anh*) miał możliwość porozmawiania z tymi, którzy przeciwko niemu wystąpili, to doprowadziłyby do tego, że mieliby oni *idžtihad* zgodny z jego”. W końcu Zubejr bin Awam podczas walk Dżemel, choć był przeciwko Hazrat Aliemu, to po dokładniejszym zbadaniu okoliczności zmienił swój *idžtihad* i zrezygnował z walki. Właśnie w ten sposób powinno się tłumaczyć słowa uczonych sunnickich o tym, że błąd uznają za dopuszczalny. Nie wolno też mówić, że Hazrat Ali i ci, którzy byli razem z nim, byli na prawidłowej Drodze, a Hazrat Aisze Syddyka, matka muzułmanów i Sahabi, którzy byli po jej stronie, postąpili nieprawidłowo.

Te walki między Sahabi pochodzą z różnic w *idžtihad*, który jest jednym z działań *ahkami szeriije*. Nie ma u nich żadnych różnic w sprawach podstawowych, w zasadach islamu. Obecnie niektórzy wyrażają się źle i bez szacunku o wielkich ludziach islamu, jak Mu’awijje^[1] i Amr bin As^[2] (*radyjallahu anhuma*). Nie

[1] Mu’awijje bin Ebu Sufjan zmarł w roku Hidżri 60 (680) w Damaszku.

[2] Amr bin As zmarł w roku Hidżri 43 (663) w Egipcie.

potrafią zrozumieć tego, że zniestawiając Sahabi, zniestawia i poniżają Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*). W książce pt. **“Şifa-i şerif”** napisane jest, że Imam Malik bin Enes oznajmił: “Osoba, która przeklina, zniestawia Mu’awije lub Amra bin Asa (*radjallahu anhum*), sama zasługuje na słowa, które o nich mówi. Powinno się ciężko ukarać tych, którzy nie okazują im szacunku, mówią i piszą przeciwko nim”. Niech Allah Najwyższy wypełni nasze serca miłością do Towarzyszy Jego Ulubieńca! On kocha tych wielkich ludzi i tych, którzy są prawidłowi i pobożni. Nie kocha tych, którzy są obłudni i są grzesznikami.

[Tych, którzy rozumieją wartość i wyższość Towarzyszy Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), ich wszystkich kochają, okazują im wszystkim szacunek i idą ich Drogą, nazywa się **ehli sunnet**, sunnitami. Tych, którzy mówią, że kilku z nich kochają, innych nie kochają, a większość z nich zniestawiają i w ten sposób nie znajdują się na Drodze żadnego z nich, nazywa się **rafizitami** i **szyitami**. Rafizitów jest wielu w Iranie, Indiach i Iraku. W Turcji nie ma ich w ogóle. Niektórzy z nich, żeby oszukać w naszej ojczyźnie muzułmanów, żeby oszukać czystych alewitów, nazywają siebie **alewitami**. Gy tymczasem **alewita** znaczy: ‘muzułmanin, który kocha Hazrat Aliego’. Jeśli się kocha kogoś, to powinno się być na jego drodze i kochać tych, których on kocha. Gdyby oni kochali Aliego (*radjallahu anh*), to byłiby na jego drodze. Ali (*radjallahu anh*) kochał wszystkich Towarzyszy Proroka. Był przyjacielem, doradcą drugiego kalifa Omara (*radjallahu anhum*). Swoją córkę, Ummu Gulsum, którą miał z Hazrat Fatymą, wydał za żonę Hazrat Omarowi. W chutbie powiedział o Hazrat Mu’awije: “Nasi bracia od nas się odłączyli. Oni nie są *kafir* i grzesznikami. Ich *idżtihad* były takie”. Gdy Hazrat Talha, który walczył przeciwko niemu, zginął jako szehid, to Hazrat Ali oczyścił jego twarz z piasku. Poprowadził salat pogrzebowy podczas jego pogrzebu. Allah Najwyższy oznajmił w Świętym Koranie: **(Wierzący są braćmi)**, a w ostatnim świętym ajeicie z Sury Feth powiadomił: **(Sahabi miłowali się nawzajem)**. Nie kochać nawet jednego z Towarzyszy Proroka, a tym bardziej okazywać jednemu z nich wrogość jest niewierzeniem w Święty Koran. Uczeni sunniccy zrozumieli wyższość Towarzyszy Proroka (*radjallahu teala anhum edżmain*) i nakazali nam, żebyśmy ich wszystkich kochali, a przez to uratowali muzułmanów przed nieszczęściem.

Tych, którzy nie lubią Ehli Bejt, czyli Hazrat Aliego i jego wszystkich potomków, jego rodu i okazują wrogość wielkim

ludziom islamu, którzy są ulubieńcami sunnitów, nazywa się **haridżami**. Obecnie haridżów nazywa się **jezydami**. Religia i wiara jezydów są bardzo zepsute.

Tych, którzy mówią, że kochają wszystkich Towarzyszy Proroka, ale nie są na ich Drodze i swoje zepsute poglądy nazywają drogą Sahabi, nazywa się **wehhabitami**. Wehhabizm powstał z mieszaniny poglądów człowieka religii, który należał do *ehli bidat*, Ahmeda bin Tejmijje'go i kłamstw brytyjskiego szpiega zwanego Hempher. Wehhabici zaprzeczają uczonym sunnickim, mistrzom od *tasawwuf* i szyitom, o nich wszystkich źle mówią. Tylko siebie samych uznają za muzułmanów, a tych, którzy do nich nie należą, nazywają bałwochwalcami. Wehhabici mówią, że odbieranie majątków tych ludzi i zabijanie ich jest dla nich *helal*. Oni zostają **ibahi**. Wyciągając błędne znaczenie ze Świętego Koranu i świętych hadisów, uważają, że islam składa się tylko z tych znaczeń. Zaprzeczają *edille-i szeriije* i większości świętych hadisów. Uczni czterech prawidłowych szkół napisali wiele książek, w których wieloma dowodami potwierdzają, że oni odeszli od Sunny, zeszli na złą drogę i przynoszą wiele szkód islamowi. Więcej na ten temat można przeczytać w książkach w j. tureckim pt. "**Kıyâmet ve Âhiret**" i "**Se'âdet-i Ebediyye**", w j. arabskim pt. "**Minha-tül-vehbiyye**", "**Et-Tevessül-ü bin-Nebî ve bis-Sâlihîn**", "**Sebîl-ün-necât**" i w j. perskim pt. "**Seyf-ül-ebrâr**". Książki te są odpowiedzią dla *ehli bidat* i należą do wartościowych dzieł wydanych przez Wydawnictwo **Hakikat Kitabevi** w Stambule. W "**Ibni Abidin**"^[1], w trzecim tomie, w opisie tych, którzy niesprawiedliwie buntują się przeciw rządowi oraz w książce w j. tureckim pt. "**Nimet-i islam**", w opisie o *nikah* napisane jest dokładnie o tym, że wehhabici są *ibahi*. Ejjub Sabri Pasza^[2], admirał Sułtana Abdulhamida II. Hana, w książkach pt. "**Mir'ât-ül-haremeyn**" i "**Târîh-i vehhâbiyyân**" oraz Ahmed Dzewdet Pasza w siódmym tomie historii dokładnie opisują wehhabitów. Zaś Jusuf Nebhani w książce w j. arabskim wydanej w Egipcie pt. "**Şevâhid-ül-hak**" podaje długą odpowiedź dla wehhabitów i Ibni Tejmijego. Pięćdziesiąt stron tej książki znajduje się w dziele, które zostało przez nas wydane w roku 1972 w Stambule i nosi tytuł "**İslam alimleri ve vehhabiler**".

[1] Muhammed Emin bin Abidin zmarł w roku Hidżri 1252 (1836) w Damaszku.

[2] Ejjub Sabri Pasza zmarł w roku Hidżri 1308 (1890).

Ejjub Sabri Pasza (*rahime-hullahu teala*) powiedział: "Wehhabizm ujawnił się na Półwyspie Arabskim w roku Hidżri 1205 (1791) krwawym powstaniem, torturami". Jednym z tych, którzy starali się rozpowszechnić na całym świecie książki wehhabitów i *ehli bidat*, jest Egipcjanin Muhammed Abduh. Abduh otwarcie napisał o swoim podziwieniu wobec Dżemaluddina Afghani'ego^[1], masona i przewodniczącego loży masońskiej w Kairze, a w swoich książkach przedstawił go młodzieży jako wielkiego islamskiego uczonego, postępowego człowieka i wartościowego reformatora. Wrogowie islamu, którzy czyhają w zasadce, żeby znieść islam i Sunnę, fałszywie wychwalając islam, podstępnie tę intrygę rozniecają. Abduha wyniesiono pod niebiosa. Wielkich uczonych sunnickich, imamów *mezheb*, nazwano prostakami. Doszło do tego, że nie wypowiada się ich imion. Jednak nasi przodkowie, którzy przelali krew dla islamu, oddali swoje życie w imię miłości do Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), a także czysti i szlachetni potomkowie sławnych, honorowych szehidów nie dali się oszukać tej propagandzie i reklamom, na które wydano miliony lir. Co więcej, oni nie usłyszeli o nich i nie poznali tych fałszywych bohaterów religii. Allah Najwyższy ochronił potomków szehidów przed tymi niegodziwymi atakami. Dzisiaj też są przedstawiane młodzieży tłumaczenia książek autorstwa takich *ehli bidat* jak: Mewdudi^[2], Sejjid Kutub^[3] i Hamidullah. Te gigantycznymi reklamami zachęcająco wychwalane tłumaczenia zawierają heretyckie poglądy, które są niezgodne z przekazami uczonych sunnickich. Woda śpi, wróg nie śpi. Niech Allah Najwyższy, ze względu na Swojego Ulubieńca, Proroka Muhammeda (*alejhisselam*), obudzi muzułmanów z letargu nieuwagi. Niech chroni nas przed oszustwami i oszczerstwami wrogów islamu! Amin. Nie powinniśmy się łudzić, że tylko same *dua* w tym pomogą. Modlić się bez podporządkowania się prawu islamskiemu, bez przyłgnięcia do powodów i bez starania się, żeby osiągnąć ten cel, oznacza proszenie Allaha Najwyższego o cud. W islamie jednocześnie pracuje się i się modli. Najpierw należy przyłgnąć do przyczyny i dopiero potem się modlić. Pierwszym

[1] Dżemaluddin Afghani zmarł w roku Hidżri 1314 (1897).

[2] Mewdudi jest założycielem Dżema'-at-ul islamijje w Indiach. Zmarł w roku Hidżri 1399 (1979).

[3] Sejjid Kutub został ukarany karą śmierci w roku Hidżri 1386 (1966) w Egipcie.

warunkiem uratowania siebie przed *kufur* jest poznanie islamu i nauczanie o nim. Zresztą dla każdego muzułmanina i każdej muzułmanki pierwszym obowiązkiem jest poznanie wierzenia sunna, *fard* i *haram*. W dzisiejszych czasach poznanie tego jest bardzo łatwe, ponieważ wolno pisać i wydawać prawidłowe książki. Każdy muzułmanin powinien wspierać państwo, które daje tę wolność muzułmanom.

Ci, którzy nie poznają wierzenia sunny i wiedzy *ilmihal*, a także nie uczą o tym swoich dzieci, znajdują się w niebezpieczeństwie odejścia od islamu, popełnienia *kufur*. Zresztą *dua* takich ludzi nie zostanie przyjęta, żeby mogli się oni chronić przed *kufur*. Wysłannik Allaha oznajmił: **“Tam, gdzie jest nauka, tam jest islam. W miejscu, gdzie nie ma nauki, nie będzie islamu”**. Jak potrzebne jest jedzenie i picie, żeby nie umrzeć, tak i też, żeby nie dać się oszukać niewierzącym, nie odejść od religii, powinno się poznać religię, wiarę. Nasi przodkowie zawsze się zbierali, czytali książki *ilmihal*, uczyli się o religii. W ten sposób pozostali muzułmanami. Zyskali wielkie szczęście z islamu. To światło szczęścia potrafiło w prawidłowy sposób nam przekazać. Naszym pierwszym i najważniejszym środkiem zapobiegawczym, żeby pozostać muzułmanami i nie pozwolić wrogom, żeby odebrali nam nasze dzieci, jest przede wszystkim czytanie i poznanie wiedzy z książek przygotowanych przez uczonych sunnickich. Rodzice, którzy pragną, żeby ich dziecko było muzułmaninem, powinni nauczyć je Świętego Koranu. Gdy mamy okazję, czytamy, uczymy się i kształcimy nasze dzieci i tych, którzy są nam posłuszni! Potem, gdy dzieci zaczną chodzić do szkoły, będzie to trudne, a nawet niemożliwe. Gdy przyjdzie nieszczęście, lamentowanie nie przyniesie żadnej korzyści. Nie powinno dać się oszukać łudzącym, kłamliwym książkom, gazetom, czasopismom, telewizji oraz filmom wrogów islamu i heretyków. Ibni Abidin (*rahimehullahu teala*) w trzecim tomie swojej książki oznajmił: **“Podstępnych niewierzących, którzy nie wierzą w żadną religię, choć wyglądają na muzułmanów i opowiadają o tym, co jest powodem do *kufur*, jakby to był prawdziwy islam i starają się doprowadzić do tego, żeby muzułmanie stracili wiarę, nazywa się *zyndyk*”**.

Pytanie: Osoba, która przeczytała pisma z przetłumaczonych książek *ehli bidat* powiedziała: **“Powinniśmy czytać interpretacje Świętego Koranu. Straszny i niebezpiecznym poglądem jest twierdzenie, że powinno się zostawić naszą religię, zrozumienie Świętego Koranu uczonym w religii. Święty Koran nie mówi: “O**

uczeni w religii!”. Znajdują się w nim takie zwroty jak: “O wierzący!”, “O ludzie!”. W związku z tym, każdy muzułmanin powinien sam zrozumieć Święty Koran, nie oczekiwać, żeby mu wyjaśniono”.

Ta osoba poleca wszystkim czytanie interpretacji Świętego Koranu i świętych hadisów. Jest przeciwna temu, żeby czytano książki *ilmihal* uczonych islamskich i mistrzów sunnitów o *Kelam* i *fikh*. Wydana w roku Hidżri 1394 (1974) przez Ministerswto ds. Religii pod numerem 157 książka Egipcjanina Reszida Ryzy^[1] pt. **“Islamda Birlik ve Fikh Mezhebleri”** całkowicie zdezorientowała czytelników. W tej książce w wielu miejscach, i tak np. w szóstym dialogu, napisane jest:

Oni wywyższają mudźtehidów imamów do stopnia Proroków (salewatullahi teala alejhim edźmain). A nawet preferowali słowa mudźtehida, które nie były zgodne ze świętym hadisem Proroka (sallallahu alejhi we sellem) i odrzucali ten święty hadis. Powiedzieli, że możliwe jest, że ten hadis został unieważniony lub według imama mógł to być inny hadis.

Ci naśladowcy, postępując zgodnie ze słowami tych, którzy mogli popełnić błąd w orzeczeniu lub nie znali sprawy, odsunęli się od hadisu Proroka, który był bezbłędny i od naśladowania mudźtehidów, a nawet od Świętego Koranu. Mówią, że poza mudźtehidami imamami nikt nie zrozumie Koranu. Takie słowa ludzi od fikh i pozostałych naśladowców wskazują na to, że przejęli je od Żydów i Chryścjan. Gdy tymczasem łatwiej jest zrozumieć Koran i hadisy niż książki napisane przez ludzi od fikh. Ci, którzy znają słownictwo arabskie i gramatykę, nie będą mieli trudności ze zrozumieniem Koranu i hadis. Kto może zaprzeczyć temu, że Allah Najwyższy jest w mocy jasno wyjaśnić Swoją religię? Kto może zaprzeczyć temu, że Wysłannik Allaha rozumiał od wszystkich lepiej to, co Allah Najwyższy chciał przekazać i w wyjaśnieniu tego jest lepszy od innych? Powiedzieć, że wyjaśnienia Hazrat Proroka nie są wystarczające dla wspólnoty, znaczy powiedzieć, że nie spełnił On w całości Swojego obowiązku powiadomienia. Gdyby większość ludzi nie rozumiała Świętego Koranu i Sunny, to Allah Najwyższy nie uczyniłby wszystkich ludzi odpowiedzialnymi wobec praw z tej księgi i Sunny. Człowiek powinien znać z dowodami to, w co

[1] Reszid Ryza był uczniem Muhammeda Abduha i zmarł w roku Hidżri 1354 (1935).

wierzy. Allah Najwyższy gani naśladowanie. Oznajmił, że nie wybaczy naśladowania ojców i dziadków. Święte ajety wskazują na to, że naśladowanie nigdy nie będzie przyjęte przez Allaha. Łatwiej jest zrozumieć część wiedzy o ibadet na podstawie dowodów, niż z części dotyczącej wiary. Jak może nie być obowiązkiem wykonywanie tego, co nie jest trudne, gdy proponuje się coś trudnego? Choć rzadko, ale zdarza się, że z niektórych hadisów trudno jest wyciągnąć orzeczenie, wtedy to niewiedza i nierobienie tego będą uznane za usprawiedliwione. Ludzie od fikh wymyślili różne sprawy. Dla nich sformułowali zasady. Starali się wprowadzić jako dowód takie sprawy jak: re'j, kyjas-i dżeli, kijas-i hafi. Wprowadzili to w dziedzinie ibadet, której nie można poznać przez rozumowanie. W ten sposób zwiększyli religię kilkakrotnie. Sprowadzili na muzulmanów trudności. Ja nie zaprzeczam kyjas. Mówię, że w dziedzinie ibadet nie ma kyjas. Wiara i ibadet zostały ukończone za Hazrat Proroka. Nikt do tego nic nie doda. Mudźtehidowie imamowie zabraniali ludziom naśladowania, uznali je za haram”.

Ten fragment pochodzi z książki pt. “Islamda Birlik ve Fikh Mezhebleri” i jak wszystkie książki przeciwników *mezheb*, zabrania naśladowania imamów z czterech prawidłowych szkół. Nakazuje wszystkim poznanie interpretacji i hadisów. Co powiecie na ten temat?

Odpowiedź: Jeśli dokładnie przeczyta się to, co napisali przeciwnicy *mezheb*, to od razu zrozumie się, że swoimi spaczonymi myślami i poglądami doprowadzającymi do podziąta, szeregiem bezsensownych argumentów ozdobionych kłamliwymi słowami, starają się oszukać muzulmanów. Ignoranci uwierzą im, myśląc, że te pisma mieszczą się w granicach logiki i rozumu, są poparte nauką i pójdą za nimi. Jednak ci, którzy są wykształceni i o prawidłowych poglądach, nigdy nie wpadną w ich pułapki.

Od czternastu wieków uczeni islamscy (*rahime-humullahu teala*) napisali tysiące wartościowych książek, żeby ostrzec młodzież przed niebezpieczeństwem przeciwników *mezheb*, które doprowadza do wiecznego nieszczęścia. Odpowiadając na powyższe pytanie, uznaliśmy za odpowiednie zacytowanie tłumaczenia fragmentu od strony 771 z książki Jusufa Nebhani’ego^[1] pt. “**Huccet-ullahi alel-alemin**”:

“Wyciąganie praw ze Świętego Koranu nie jest czynem,

[1] Jusuf Nebhani zmarł w roku Hidżri 1350 (1932) w Bejrucie.

którego każdy mógłby dokonać. Nawet mudźtehidowie imamowie nie byli w stanie wyciągnąć wszystkich zasad ze Świętego Koranu i dlatego też wyjaśniali je na podstawie świętych hadisów, w których Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) wytłumaczył prawa ze Świętego Koranu. Jak tylko Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) jest tym, który wyjaśnił Święty Koran, tak tylko Sahabi oraz mudźtehidowie imamowie są tymi, którzy potrafili zrozumieć święte hadisy i je wyjaśnili.

Żeby oni mogli je zrozumieć, Allah Najwyższy obdarzył mudźtehidów imamów mądrością, naukami *nakli*, byстрыm rozumem i wieloma jeszcze innymi wyższościami. Na czele tych wyższości stoi ich *takwa* (pobożność), a potem światło boskie w ich sercach. Mudźtehidowie imamowie za pomocą tych wyższości potrafili zrozumieć ze słów Allaha Najwyższego i Wysłannika Allaha to, co Oni chcieli przez nie przekazać. Zaś o tym, czego nie zrozumieli, powiadomili za pomocą *kyjas*. Każdy imam z czterech prawidłowych szkół powiadomił, że nie wyraża swojej opinii i swoim uczniom powiedział: (Jeśli napotkacie na *sahih* hadis, to zostawcie moje słowo i podporządkujcie się hadisowi Wysłannika Allaha!). Imamowie *mezheb* wypowiedzieli te słowa do wielkich uczonych, którzy tak jak i oni byli mudźtehidami. Ci uczeni znali dowody czterech *mezheb* i należeli do *terdzih ehli*. Uчени mudźtehidowie studiowali dokumenty oraz przekazy hadisu, na których imam *mezheb* oparł swój *idźtihad* i nowo poznane *sahih* hadisy, a także zbadali to, które z nich zostały przekazane później oraz wiele innych warunków i zrozumieli, który z nich powinno się wybrać. Albo mudźtehid imam podejmował decyzję o sprawie przez *kyjas*, ponieważ nie dotarł do niego *sahih* hadis. Jego uczniowie zaś poznali święty hadis, który był w tej sprawie dowodem i zdecydowali jeszcze inaczej. Jednak uczniowie, robiąc taki *idźtihad*, nie występowali poza reguły swojego mudźtehida imama. Późniejsi mudźtehidowie mufti również wydawali orzeczenia w ten sposób. Przez to wszystko rozumie się, że muzułmanie, którzy naśladują imamów czterech *mezheb* i mudźtehidów wykształconych w ich *mezheb*, są posłuszni prawom Allaha Najwyższego i Jego Wysłannika. Ci mudźtehidowie zrozumieli prawa ze Świętego Koranu i świętych hadisów, które nie są rozumiane przez innych i przekazali o tym, co zrozumieli. Zaś muzułmanie, zrozumiawszy z ich książek i Sunny, naśladowali to, co oni przekazali, ponieważ powiadomione jest w Surze Nahl, w 43. świętym ajecie w tym znaczeniu: **(Jeśli nie wiecie, to pytajcie się tych, którzy wiedzą!).**

Ten święty ajet wskazuje na to, że nie wszyscy rozumieją prawidłowo z Księgi i Sunny, ale jeśli będą szukać, to też znajdą. Nakazane jest nie starać się zrozumieć ze Świętego Koranu i świętych hadisów, lecz poznać przez pytanie się tych, którzy zrozumieli. Gdyby wszyscy potrafili zrozumieć znaczenie Świętego Koranu i świętych hadisów, to nie powstałyby siedemdziesiąt dwie grupy *bidat*. Do powstania tych grup doprowadzili uczeni. Jednak żaden z nich nie rozumiał prawidłowo *nass*, czyli znaczenia Świętego Koranu i świętych hadisów. Błędnie rozumiejąc, odłączyli się od prawidłowej Drogi i stali się powodem doprowadzenia do nieszczęścia milionów muzułmanów. Niektórzy z nich w wyciąganiu błędnego znaczenia z *nass* przesadzili w tym do tego stopnia, że nazwali prawidłowych muzułmanów *kafir*, heretykami. W przetłumaczonej na j. turecki książce wehhabitów pt. ***Kesf-üs-sübühat***, sprowadzonej nielegalnie do naszej ojczyzny, napisane jest, że *mubah* jest zabijanie muzułmanów wierzenia sunna i grabienie ich majątków.

Allah Najwyższy obdarzył darem robienia *idżtihad*, zakładania *mezheb* i gromadzenia się w tych *mezheb* tylko wspólnotę Swojego Umiłowanego Proroka (*sallallahu teala alejhi we sellem*). Allah Najwyższy jak przez stworzenie imamów *itikad* zapobiega zepsuciu wiary i wiedzy o wierze głoszonej przez *ehli bidat*, *zyndyk*, heretyków i szatańskich ludzi, tak też, stworzywszy imamów *mezheb*, chroni religię przed upadkiem. Z tego względu, że tego daru nie ma w chrześcijaństwie i judaizmie, te religie doznały zepsucia, zamieniły się w zabawki.

Uczeni islamscy powiadomili jednogłośnie, że 1400 lat po śmierci Wyśłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) nie ma już więcej głęboko zaawansowanych w wiedzy uczonych, którzy mogliby dokonać *idżtihad*. Obecnie tych, którzy mówią, że powinno się dokonać *idżtihad*, uznaje się za ignorantów religijnych lub za szalonych. Wielki uczony Dżelaleddin Sujuti (*rahime- hullahu teala*)^[1] powiedział, że doszedł do stopnia *idżtihad*. Ówczesni uczeni zadali mu pytanie i gdy otrzymali dwie odpowiedzi, to powiedzieli, żeby powiadomił, która z nich jest mocniejsza. On nie dał odpowiedzi. Oznajmił, że jest bardzo zajęty i nie ma na to czasu. Gdy tymczasem chciano od niego wykonania *idżtihad* o orzeczeniu. A to jest najniższy stopień w *idżtihad*. Jeśli taki wielki uczony jak Imam Sujuti unika

[1] Suyuti Abdurrahman zmarł w roku Hidżri 911 (1505) w Egipcie.

wykonania *idžtihad* w orzeczeniu, to czy nie nazwie się obłąkanym lub ignorantem tego, kto zmusza muzułmanów do wykonywania *mutlak idžtihad*? Imam Gazali (*rahime-hullahu teala*)^[1] powiadomił w książce pt. *Ihya-ül-ulum*, że za jego czasów nie było *mudžtehidów*.

Muzułmanin, który nie jest *mudžtehidem* i pozna *sahih* hadis, jeśli nie jest w stanie postępować zgodnie z prawem podanym przez imama jego *mezheb*, które jest sprzeczne z tym hadisem, to powinien znaleźć spośród czterech *mezheb* *mudžtehida*, który wykonał *idžtihad* zgodny z tym hadisem i ten czyn wykonać według jego *mezheb*. Wielki uczony Imam Newewi (*rahimehullahu teala*)^[2] wyjaśnia to obszernie w książce pt. ***Ravdat-üt-talibin***, ponieważ nie jest dopuszczalne wyciąganie zasad z Księgi i Sunny tym, którzy nie zyskali stopnia *idžtihad*. Obecnie niektórzy ignoranci mówią o sobie, że zyskali stopień *mutlak idžtihad*, potrafią wyciągać zasady z *nass*, czyli z Księgi i Sunny, i nie ma więcej potrzeby naśladowania jednej z czterech *mezheb*. Opuszczają *mezheb*, którą od lat naśladowali. Starają się swoimi zepsutymi poglądami obalić prawdziwe szkoły. Mówią, że nie będą się podporządkowywali opinii uczonych w religii, którzy są takimi uczonymi jak oni. Oszukani przez szatana i sprowokowani przez swój *nefs* pretendują do wyższości. Nie rozumieją, że takimi słowami nie udowadniają swojej wyższości lecz swoją głupotę i podłość. Wśród nich napotkać można też na głupców, którzy mówią i piszą, że wszyscy powinni czytać komentarze i z komentarzy oraz z *Buhari* wyciągać zasady. Uważaj mój bracie muzułmanie! Chroń siebie przed przyjaźnią z takimi ignorantami i czytaniem książek tych, których oni uważają za uczonych! Przyłgnij ściśle do *mezheb* swojego imama! Możesz wybrać z czterech tego, którego zechcesz, który się tobie podoba. Jednak nie jest dopuszczalne badanie ułatwień *mezheb* czyli ***telfik***. [***Telfik*** oznacza zbieranie ułatwień *mezheb* odnośnie jednego czynu i nienależenie do żadnej z tych *mezheb*. Dokonawszy jakiegoś czynu, po wykonaniu go zgodnie z jedną z *mezheb*, czyli gdy ten czyn jest prawidłowy według tej *mezheb*, należy także starać się w miarę możliwości, żeby był on również zaliczony przez pozostałe trzy *mezheb* i żeby był właściwy. To nazywa się ***takwa***. Za *takwa* zyskuje się dużo *sewab*].

[1] Imam Muhammed Gazali zmarł w roku Hidżri 505 (1111) w mieście Tus.

[2] Jahja Newewi zmarł w roku Hidżri 676 (1277) w Damaszku.

Muzułmanin, który potrafi zrozumieć przeczytane święte hadisy, powinien poznać najpierw dowody tych hadisów ze swojej *mezheb*, potem dokonywać czynów wychwalanych przez te hadisy i unikać tego, co jest w nich zakazane, a także poznać wielkość i wartość religii islamskiej, imiona i doskonałości atrybutów Allaha Najwyższego i Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*), życie Wysłannika Allaha, Jego zalety i cuda, stany na ziemi, w życiu wiecznym, w Raju i Piekło, aniołów, dżinny, byłe wspólnoty, byłych Proroków, poprzednie księgi, Święty Koran, wyższości Wysłannika Allaha, Jego Rodziny i Towarzyszy (*rydwanullahi teala alejhim edżmain*), oznaki Końca świata i wiele innych informacji na temat życia doczesnego i po śmierci. W świętych hadisach Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) została zebrana wiedza o życiu doczesnym i po śmierci.

Z tego, co napisaliśmy powyżej, można zrozumieć, jak wielkim ignorantem jest ten, kto mówi, że bezużyteczne są zasady wyciągnięte ze świętych hadisów przez mudźtehidów. Wśród świętych hadisów informujących o niezliczonych naukach jest bardzo mało świętych hadisów, które powiadają o *ibadet* i *muamelat*. Według niektórych uczonych jest ich około pięćset. [Jeśli doda się też te, które się powtarzają, to nie przekroczą one trzech tysięcy]. Nie przyjdzie na myśl, że wśród tak małej liczby świętych hadisów którykolwiek z imamów czterech *mezheb* nie usłyszał o hadisie, który jest *sahih*. Każdy z *sahih* hadisów był wykorzystany jako dowód przynajmniej przez jednego imama z czterech *mezheb*. Muzułmanin, który widzi, że jakiś czyn w jego *mezheb* nie jest zgodny ze świętym hadisem, który jest *sahih*, powinien wykonać ten czyn, podporządkowując się innej *mezheb*, która wykonała *idżtihad* według tego świętego hadisu. Może też być tak, że imam z jego *mezheb* usłyszał o tym świętym hadisie, jednak podporządkował się innemu świętemu hadisowi, ponieważ uznał go za bardziej prawdziwy lub później ten hadis unieważnił tamten pierwszy, lub nie wykorzystał go jako dowód z innych powodów znanych mudźtehidowi. Muzułmanin rozumiejący, że ten hadis jest *sahih*, jeśli odstąpi od orzeczenia swojej *mezheb*, które nie jest zgodne z tym świętym hadisem, choć ładnie postąpi, to jednak powinien naśladować inną *mezheb*, która wyciągnęła prawo z tego hadisu, ponieważ imam z tej *mezheb* stoi na przeszkodzie, których on nie zna i zrozumiał, że nic nie stoi na przeszkodzie, żeby postępować zgodnie z tym hadisem. Oprócz tego, wykonanie tego czynu, podporządkowawszy się swojej *mezheb*, jest dopuszczalne,

ponieważ w ten sposób wykonany *idžtihad* oparty jest na pewno na mocnym dowodzie. W islamie nieznanie dowodu przez zwykłego muzułmanina jest uznane za usprawiedliwione, ponieważ żaden z czterech imamów *mezheb*, wykonując *idžtihad*, nie odłączył się od Księgi i Sunny. Ich *mezheb* są wyjaśnieniem Księgi i Sunny. Oni wyjaśnili muzułmanom znaczenia i prawa z Księgi oraz Sunny w sposób dla nich zrozumiały i napisali o tym w swoich książkach. Ta praca imamów *mezheb* (*rahimehumullahu teala*) jest tak wielką służbą dla religii islamskiej, że gdyby Allah Najwyższy im nie pomógł, to nie starczyłoby siły człowiekowi w dokonaniu tego. Te *mezheb* są jednym z najsilniejszych dowodów powiadających o tym, że Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) jest prawdziwym Prorokiem a islam jest prawdziwą religią.

Różnice w *idžtihad* naszych imamów religii istnieją tylko w sprawach *fikh*. W wiedzy o *itikad* i wierze nie ma między nimi żadnej różnicy. Nie ma też między nimi różnic w naukach *fikh*, które mają zasadnicze znaczenie w religii i ich dowody pochodzą ze świętych hadisów, którym nie jest możliwe zaprzeczyć, są silnymi przekazami. Różnią się tylko w niektórych aspektach dotyczących wiedzy *fikh*. A to wynikało z powodu różnic w zrozumieniu przez nich mocy dowodów tych aspektów. Te małe różnice są też dla wspólnoty miłosierdziem. Muzułmanom dozwolone jest należenie do tej *mezheb*, do której zechcą i która jest dla nich łatwa. Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiadomił o tym, że te różnice są radosną nowiną i stało się tak, jak przepowiedział.

Nie jest dozwolone wykonywanie *idžtihad* w wiedzy o *itikad*, która została jasno powiadomiona w Świętym Koranie i Świętych hadisach, czyli w tym, w co powinno się wierzyć, w nakazach i zakazach religii. To doprowadza do *dalalet*, zejścia na złą drogę i jest wielkim grzechem. W wiedzy *itikad* jest tylko jedna prawidłowa Droga. Jest nią ***mezheb ehli sunnet wel džemaat***. Przekazana w świętym hadisie różnica, która jest miłosierdziem, jest różnicą w nakazach i zakazach.

W sprawie, w której orzeczenia czterech *mezheb* dotyczące czynów różnią się od siebie, tylko jedno orzeczenie jest prawidłowe. Dla tych, którzy naśladują to prawidłowe orzeczenie, są dwa *sewab*, a dla tych, którzy naśladują nieprawidłowe orzeczenie, jest jeden *sewab*. To miłosierdzie istnienia *mezheb* wskazuje na to, że zostawienie jednej *mezheb* i naśladowanie orzeczenia innej *mezheb* będzie dozwolone. Jednak nie jest

dozwolone naśladowanie innej *mezheb*, która należy do Sunny, poza czterema *mezheb*, a nawet do *mezheb* Towarzyszy Proroka, ponieważ ich *mezheb* nie zostały zapisane w książkach, zostały zapomniane. Obecnie nie ma możliwości naśladowania innych *mezheb* od znanych czterech. Imam Ebu Bekr Razi (*rahime-hullahu teala*)^[1] powiadomił o tym, że uczeni islamscy uznali jednogłośnie, że naśladowanie Towarzyszy Proroka nie jest dozwolone. Dla tych, którzy chcą dobrze zrozumieć *mezheb* i mudztehidy, a szczególnie wyższości imamów czterech *mezheb* i to, że *mezheb* nie wyszły poza Święty Koran i Sunnę, a powiadomione przez nich prawa nie były ich osobistą opinią, tylko powstały przez *kyjas* i *idźma*, tzn. pochodzą ze Świętego Koranu i Sunny, polecam przeczytać książki Imama Abdulwehhaba Szarani'ego (*rahime-hullahu teala*) pt. *Mizan-ül-kübra* i *Mizan-ül-hidriyye*". Tutaj kończy się tłumaczenie książki "Hucetullahi ale'alemin", które zostało przełożone z oryginału arabskiego. Oryginał w j. arabskim został wydany w Stambule w roku Hidżri 1394 (1974).

Nie są prawdą słowa: "W Świętym Koranie nie ma mowy o uczonych w religii". Różne święte ajety wychwalają uczonych i naukę. Hazrat Abdulgani Nablusi w książce pt. "Hadika" napisał, jak następuje:

"W Surze Enbija, w siódmym świętym ajecie, oznajmiono w tym znaczeniu: **(O to, czego nie wiecie, pytajcie się uczonych zikr!).** *Zikr* znaczy 'nauka'. Ten święty ajet nakazuje tym, którzy nie wiedzą, znaleźć uczonych i od nich poznać, zadając im pytania". W Surze Al- Imran, w siódmym ajecie podane jest w tym znaczeniu: **(Znaczenie ajetów *muteszabih* rozumieją tylko ci, którzy posiadają wiedzę),** a w osiemnastym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę rozumieją i powiadomią o tym, że Allah Najwyższy istnieje i jest jedyny);** zaś w Surze Kasas, w osiemdziesiątym pierwszym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę powiedzieli do nich: 'Wstyďte się! Sewab, jakim Allah Najwyższy obdarzył tych, którzy uwierzyli i dokonali prawdziwych czynów, jest jeszcze lepszy od darów ziemskich');** w Surze Rum, w pięćdziesiątym szóstym ajecie, w tym znaczeniu: **(Ci, którzy posiadają wiedzę i wiarę, o tym zaprzeczonym przez was na ziemi Dniu Końca świata, powiedzą, że jest to właśnie ten dzień);** w Surze Isra, w sto ósmym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę, gdy usłyszą Święty Koran, to wykonają**

[1] Ebu Bekr Ahmed Razi zmarł w roku Hidżri 370 (980).

sedźde i powiedzą, że nie ma u Naszego Pana żadnej wady, On nigdy nie zaprzeczy Swoim słowom); w Surze Hadždż, w pięćdziesiątym czwartym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę rozumieją, że Święty Koran, jest Słowem Allaha)**; w Surze Ankebut, w pięćdziesiątym ajecie, w tym znaczeniu: **(Święty Koran osiedlił się w sercach tych, którzy posiadają wiedzę)**; w Surze Sebe, w szóstym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę wiedzą o tym, że Święty Koran jest Słowem Allaha i doprowadzi do Jego aprobaty)**; w Surze Mudżadele, w jedenastym ajecie, w tym znaczeniu: **(Posiadający wiedzę zostaną obdarzeni wysokimi stopniami w Raju)**; w Surze Fatir, w dwudziestym siódmym ajecie, w tym znaczeniu: **(Allaha Najwyższego boją się tylko ci, którzy posiadają wiedzę)**; w Surze Hudżurat, w czternastym ajecie, w tym znaczeniu: **(Najwartościowszym z was jest ten, kto najbardziej się boi Allaha Najwyższego)**".

W "Hadika" na stronie trzysta sześćdziesiątej piątej podane są święte hadisy: "Allah Najwyższy i aniołowie, i wszystkie żywe stworzenia modlą się za ludzi, którzy uczą muzułmanów dobrych spraw". "W Dniu Końca Świata najpierw Prorocy, potem uczeni, potem szehidowie będą orędownikami". "O ludzie, wiedźcie o tym, że wiedzę poznaje się przez słuchanie uczonego". "Poznajcie wiedzę. Poznawanie wiedzy należy do *ibadet*. Dla tych, którzy nauczają i się uczą, czeka *sewab*, jaki zyskuje się za *dżihad*". "Nauczanie, to jak dawanie jałmużny. Poznanie wiedzy od uczonego, jest jak robienie salatu *tehedżdżud*". "Tahir Buhari (*rahime-hullahu teala*)^[1], autor książki z orzeczeniami (*fetwa*) pt. *Hülâsa*, oznajmił: (Czytać książki *fikh* jest lepiej niż robić salat w nocy). Ponieważ obowiązkiem jest poznać *fard*, *haram* [od uczonego islamskiego lub napisanych przez niego książek]. Czytać książki *fikh*, żeby się nauczyć lub nauczyć innych jest większym *sewab* od wykonania *salat tesbih*. Powiadomione jest w świętych hadisach: **(Zgłębianie wiedzy jest większą zasługą od wszystkich *ibadet nafile*, ponieważ jest to korzystne dla tego, kto naucza i się uczy). (Ten, kto się uczy, żeby nauczać innych, zostaje obdarzony *sewab* wiernych)**. Wiedzę islamską poznaje się tylko od mistrza i z książki. Ci, którzy mówią, że nie są potrzebne książki o islamie i przewodnicy, są kłamcami, heretykami. Oni oszukują muzułmanów i prowadzą ich na wieczną zgubę. Wiedza w książkach o religii została zaczerpnięta ze Świętego Koranu i

[1] Tahir Buhari zmarł w roku Hidżri 542 (1147).

świętych hadisów”. Tutaj kończy się tłumaczenie z “Hadika”^[1].

Allah Najwyższy posłał Swojego Wysłannika, żeby powiadomił i nauczył o Świętym Koranie. Towarzysze Proroka poznali wiedzę ze Świętego Koranu od Wysłannika Allaha. Uczeni w religii zaś poznali od Towarzyszy Proroka. Wszyscy mużłmanie poznali od uczonych w religii i z ich książek. Święte hadisy głoszą: **“Nauka jest skarbcem. Kluczem do niego jest uczenie się, zadając pytania”. “Poznajcie naukę i uczcie innych!”**. **“Wszystko ma swoje źródło. Źródłem pobożności są serca tych, którzy są arif”**. **“Uczenie innych, jest powodem oczyszczenia się z grzechów”**.

Imam Rabbani (*rahimetullahi alejh*) w pierwszym tomie **“Mektubat”**, w 193. Liście oznajmił: **“Mukellef** czyli osoba, która jest zdrowa umysłowo i osiągnęła wiek dojrzałości, powinna najpierw poprawić swoją wiarę i *itikad* zgodnie z wiedzą z książek napisanych przez uczonych sunnickich i według tego wierzyć. Niech Allah Najwyższy obdarzy tych wielkich uczonych za ich pracę wieloma *sewab*! Amin. Uratowanie się od kary Piekła w Dniu Końca świata jest związane z wierzeniem w to, o czym oni powiadomili. Z Piekła uratują się tylko ci, którzy poszli ich Drogą. [Tych, którzy idą ich Drogą, nazywa się **sunnitami**]. Tylko oni idą Drogą Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) i Jego Towarzyszy (*rydwanullahi alejhim edżmain*). Prawidłową i wartościową wiedzą pochodzącą ze Świętego Koranu i ze świętych hadisów jest tylko wiedza przekazana przez tych uczonych. Każdy *ehli bidat*, czyli każdy reformator, każdy heretyk i przeciwnik *mezheb* mówi o swoich zepsutych poglądach, że wyciągnął je z Księgi i Sunny. Stara się poniżyć uczonych sunnickich. Znaczy to, że nie powinno się uważać za prawidłowe każde słowo, każde pismo, o których powiadomione jest, że zostały wyciągnięte z Księgi i Sunny, nie powinno się dawać oszukać kłamliwej propagandzie.

Książka wielkiego uczonego islamskiego Hazrat Turpuszti’ego pt. ***El-mu’temed*** napisana w j. perskim jest bardzo wartościowym dziełem, które jasno wyjaśnia przekazany przez uczonych sunnickich prawidłowy *itikad*. Z niej można go łatwo zrozumieć. [Wydawnictwo Hakikat Kitabevi wydało ją w roku Hidżri 1410 (1989). Fadlullah bin Hasen Turpuszti jest hanefickim uczonym

[1] Autor książki “Hadika”, Abdulgani Nablusi zmarł w roku Hidżri 1143 (1731).

fikh. Zmarł w roku Hidżri 661 (1263)].

Po poprawieniu wiedzy *akaid*, czyli wiedzy o tym, w co powinno się wierzyć, powinno się poznać z książek *fikh* uczonych sunnickich to, co należy do *helal*, *haram*, *fard*, *wadżib*, *sunny*, *mendub* oraz *mekruh* i podporządkować się temu. Nie powinno się czytać książek wydawanych przez ignorantów, którzy nie zrozumieli wyższości uczonych sunnickich. Niech Allah przed tym chroni! Sposób wierzenia muzułmanów, który nie jest zgodny z tym, w co powinno się wierzyć według sunny, nie uratuje przed wejściem do Piekła. Jeśli będzie opieszafy w wykonywaniu ibadet ten, kto jest prawidłowej wiary, jeśli nawet nie okaże on skruchy, to może być mu to wybaczone. Jeśli nie zostanie wybaczone, to po odbyciu kary, uratuje się z Piekła. Najważniejsze jest poprawienie *itikad*. Hadże Ubejdullah Ahrar (*kaddesallahu teala sirrehul'aziz*)^[1] oznajmił: (Gdyby dali mi wszystkie odkrycia, cudowne stany, jednak nie daliby mi *itikad* sunna, to uznałbym siebie za straconego. Nie będę się martwić, jeśli nie będę miał odkryć i cudownych stanów oraz popełnię dużo błędów, ale będę obdarowany *itikad* sunna). W dzisiejszych czasach muzułmanami są przez wrogów religii. Obecnie za wydaną w celach służby dla islamu jedną lirę zyska się więcej *sewab* niż w innych czasach za wydanie tysięcy lir. Największą służbą dla islamu jest rozdawanie książek sunnickich o wierze i islamie wśród młodzieży oraz ludzi na wsi. Niech cieszy się ten szczęśliwy, kto został tą służbą obdarzony. Niech bardzo podziękuje za to Allahowi Najwyższemu. Za służbę islamowi zawsze zyskuje się *sewab*. Jednak w obecnych czasach, gdy islam jest słaby i starają się go unicestwić kłamstwami i oszczerstwami, za pracę w rozpowszechnianiu *itikad* sunna zyska się jeszcze dużo więcej *sewab*. Wyśłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział do Swoich Towarzyszy: **(Przyszliście w takich czasach, że jeśli podporządkujecie się z dziesięciu nakazów i zakazów Allaha Najwyższego dziewięciu, jednego się nie posłuchacie, to zginiecie, sprowadzicie na siebie nieszczęście! Po was przyjdzie taki czas, że ten, kto będzie wtedy posłuszny tylko jednemu nakazowi i zakazowi z dziesięciu, to się uratuje).** [O tym napisano w “*Mișka-tül-mesabih*”, w pierwszym tomie, na str. 179 i w “*Kitab-ül-fiten*” Tirmizi’ego, w 79. punkcie]. Czas powiadomiony przez ten święty hadis jest właśnie obecnym czasem. Powinno się prowadzić

[1] Ubejdullah Ahrar zmarł w roku Hidżri 895 (1490) w Semerkandzie.

dżihad z niewierzącymi, poznać napadających na muzułmanów i ich nie lubić. [Prowadzenie dżihadu, używając siły, należy do rządu, prowadzi go armia. Muzułmanie taki dżihad prowadzą jako żołnierze, przez spełnianie obowiązków danych im przez rząd. O tym, że pożyteczniejszy jest dżihad prowadzony słowem i pismem od dżihadu, w którym użyta jest siła, napisane jest w 65. Liście]. Doświadczanie cudownych stanów, bycie uczonym nie są warunkami potrzebnymi do rozpowszechniania ksiązek uczonych sunnickich i głoszeniu ich słów. Każdy muzułmanin powinien starać się to robić. Nie można zmarnować okazji. W Dniu Sądu każdy muzułmanin będzie przepytany i zapytany o to, dlaczego nie służył islamowi. Jest wielka kara dla tych, którzy nie starają się rozpowszechniać ksiązek *ilmihal*, nie pomagają instytucjom przekazującym wiedzę religijną. Nie będzie przyjęte żadne usprawiedliwienie, żaden pretekst. Prorocy (*alejhimusselam*) są najwyższymi wśród ludzi i choć byli najwartościowszymi, nie prowadzili wygodnego życia. W dzień i noc starali się głosić religię Allaha Najwyższego, o Drodze do wiecznego szczęścia. Do tych, którzy chcieli od nich cudów, mówili: **(Cud stwarza Allah Najwyższy. Moim obowiązkiem jest powiadomić o religii Allaha Najwyższego)**. Pracując na tej Drodze, Allah Najwyższy pomagał im, stwarzał cuda. My też powinniśmy rozpowszechniać książki, słowa uczonych sunnickich (*rahime-humullahu teala*) i powiadomić młodzież, przyjaciół o oszczerstwach, prześladowaniach, jakie zadali muzułmanom niewierzący i wrogowie, że są oni źli, są kłamcami i są podli. [Powiadomienie o tym nie jest obgadywaniem. Jest to emri *ma'ruf*]. Nie uratują się przed karą ci, którzy nie pracują na tej Drodze, nie wykorzystują w tym celu swojego majątku, siły, zawodu. Zaznawanie na tej Drodze trudności, cierpienia powinno się traktować jako wielkie szczęście, wielki zysk. Prorocy (*alejhimussalewat*), głosząc nakazy Allaha Najwyższego, byli napadani przez ignorantów, nikczemników. Zaznali wiele trudności. Z tych wielkich ludzi największy, wybrany, Umiłowany Allaha Najwyższego, Muhammed (*alejhisselam*) oznajmił: **(Żaden z Proroków nie zaznał cierpienia, których ja zaznałem)**". Tutaj kończy się tłumaczenie z "Mektubat".

[Każdy muzułmanin powinien poznać *itikaad* sunna i nauczyć tych, którzy liczą się z jego zdaniem. Powinno się szukać ksiązek i gazet, które powiadają o słowach uczonych sunnickich, kupować je i przesyłać je młodemu znajomym. Powinno się starać, żeby oni je przeczytali. Powinno się rozprowadzać książki, które

wyjaśniają prawdziwy wygląd wrogów islamu].

Uczni sunniccy z czterech mezheb, którzy wznieśli się do stopnia *idżtihad*, są przewodnikami, którzy pokazali wszystkim muzułmanom na świecie prawidłową Drogę i religię Muhammeda (*alejhisselam*) bez jakichkolwiek zmian, interpolacji. Pierwszym z nich jest **Imam a'zam Ebu Hanife Numan bin Sabit** (*rahimehullahu teala*), który jest największym spośród czterech wielkich uczonych islamskich, przewodnikiem muzułmanów sunnitów. [W książkach "**Seadet-i Ebediyye**" i "**Faideli Bilgiler**" został ten temat dokładnie opisany]. Urodził się w roku Hidżri 80, w Kufe i został zamordowany w roku Hidżri 150 (767) w Bagdadzie.

Drugim jest wielki uczony **Imam Malik bin Enes** (*rahimehullahu teala*). Urodził się w roku Hidżri 90, w Medynie i tam też zmarł w roku Hidżri 179 (795). W książce "Ibni Abidin" napisane jest, że żył osiemdziesiąt dziewięć lat. Jego dziadkiem był Malik bin Ebi Amir.

Trzecim jest **Imam Muhammed bin Idris Szafii** (*rahimehullahu teala*), który jest bardzo ceniony przez uczonych islamskich. Urodził się w roku Hidżri 150, w Gazie, w Palestynie i zmarł w roku Hidżri 204 (820) w Egipcie.

Czwartym jest **Imam Ahmed bin Hanbeli** (*rahimehullahu teala*), który urodził się w roku Hidżri 164, w Bagdadzie i tam też zmarł w roku Hidżri 241 (855). Fundamentem budowy islamu są ci czterej imamowie (*rahmetullahi alejhim edżmain*).

Obecnie ten, kto nie jest podporządkowany jednemu z tych czterech imamów, znajduje się w wielkim niebezpieczeństwie, odszedł od prawidłowej Drogi. Poza nimi wcześniej było też wielu uczonych sunnickich. Ich *mezheb* też należały do prawidłowych. Jednak z czasem zostały zapomniane, nie zapisano ich w książkach. I tak np. do nich należy siedmiu wielkich uczonych islamskich z Medyny zwanych **Fukaha-i seba**, a także **Omar bin Abdulaziz**, **Sufjan bin Ujejne**^[1], **Ishak bin Rahewejh**, **Dawud Tai**, **Amir bin Szerahil Szabi**, **Lejs bin Sad**, **A'mesz**, **Muhammed bin Dżerir Taberi**, **Sufjan Sewri**^[2], **Abdurrahman Ewzai** (*rahimehumullahahu teala*).

Wszyscy Towarzysze Proroka (*radyjallahu teala anhum edżmain*) byli na prawidłowej Drodze jak gwiazdy *hidajet*. Każdy

[1] Sufjan bin Ujejne zmarł w roku Hidżri 198 (813) w Mekce.

[2] Sufjan Sewri zmarł w roku Hidżri 161 (778) w Basra.

z nich wystarczył, żeby sprowadzić cały świat na prawidłową Drogę. Oni byli mudźtehidami. Każdy z nich miał swoją *mezheb*. Większość ich *mezheb* była do siebie podobna. Jednak z tego powodu, że nie zostały zebrane i zapisane w książkach, nie jesteśmy w stanie ich naśladować. *Mezheb* czterech imamów, czyli to, co zostało przekazane na temat tego, w co należy wierzyć i o tym, co należy robić, zostały zebrane i wyjaśnione przez ich uczniów, zapisane w książkach. Obecnie każdy muzułmanin powinien należeć do *mezheb* jednego z czterech wyżej wymienionych imamów oraz według tej *mezheb* żyć i wykonywać *ibadet*. [Ten, kto nie chce się podporządkować jednej z tych czterech *mezheb*, nie należy do **sunnitów**].

Dwóch uczniów tych czterech uczonych zyskało bardzo wysoki stopień w rozpowszechnianiu wiedzy o wierze. W ten sposób doszło do powstania dwóch *mezheb* w *itikad*. Wiara powiadomiona w Świętym Koranie i w świętych hadisach jest zgodna z wiarą głoszoną przez tych dwóch uczonych. To oni rozpowszechnili na całym świecie wiedzę o wierze *Fyrka nadżije*, czyli Sunnę. Jednym z nich jest **Ebul Hasen Ali Esz'ari** (*rahime-hullahu teala*), który urodził się w roku Hidżri 266 w Basra i zmarł w roku Hidżri 330 (941) w Bagdadzie. Drugim jest **Ebu Mansur Maturidi** (*rahime-hullahu teala*), który zmarł w roku Hidżri 333 (944) w Semerkand. Każdy muzułmanin powinien w wierze podporządkować się jednemu z tych wielkich imamów.

Ścieżki (*tarykat*) Ewlija są prawidłowe. Nie odchodzą one od islamu nawet w najmniejszym stopniu. [W każdym wieku żyli oszuści, którzy występowali jako Weli, *murszid*, ludzie religii i wykorzystywali religię, żeby zyskać stanowisko, majątek, korzyści. Również obecnie w każdym zawodzie, w każdej specjalności i w każdej instytucji znajdują się źli ludzie. Jednak, nawet widząc szkody, jakie oni wyrządzają innym, niesprawiedliwe, niemądre będzie obwinianie wszystkich, którzy pełnią te obowiązki, są ich zawodu. W ten sposób pomaga się defetystom. Dlatego też, widząc spaczonych ludzi religii, niewykształconych i fałszywych przewodników *tarikat*, nie powinno się mówić źle o wielkich ludziach, do których należą uczeni islamscy, *tasawwuf ehli*, którzy swoją służbą zapełnili honorowe strony w historii. Powinno się zrozumieć, że niesprawiedliwi są ci, którzy mówią o nich źle]. U Ewlija zachodzą cudowne stany (*keramet*). Wszystkie one są prawdziwe. Imam

Jafii^[1] oznajmił: “*Keramet* Mewlany Abdulkadira Gejlani’ego^[2], zwanego *Gawsus-sekalejn*, były tak znane, że nie jest możliwe w nie wątpić, nie uwierzyć im, ponieważ powszechnie znane stany, czyli **tewatur**, są poświadczeniem ich autentyczności”.

Nie jest dozwolone słuchanie się innych i mówienie o kimś, kto wykonuje salat, że jest niewierzącym, jeśli nie zrozumiało się z jego słów, które wypowiedział lub postępku, którego dopuścił się publicznie, lub bez powodu, że jest to powodem do *kufur*. Jeśli się nie wie, że umarł on jako *kafir*, to się nie *złorzeczy*. Nie jest dozwolone *złorzeczenie* nawet niewierzącemu. Z tego względu lepiej jest nie *złorzeczyć* jezydom].

5– Piątą z sześciu spraw, w które powinno się uwierzyć, jest: “**Wierzyć w dzień *ahiret*”**. Początkiem tego okresu jest dzień śmierci człowieka i trwa on do końca Dnia Sądu Ostatecznego. Nazywa się go “ostatni [*ahiri*] dzień” dlatego, że nie nastąpi po nim noc albo że nastąpi po świcie [jego końcu]. Ten dzień, o którym powiadomiono w świętym hadisie, nie jest dniem i nocą znanymi przez nas. Jest to pewien czas. Nie zostało powiadomione, kiedy nastąpi Koniec Świata, jego pory też nikt nie zrozumiał. Jednak Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) dał znać o wielu jego znakach i początku. Niektóre z nich to: przyjście Hazrat Mehdiego, zejście Isy (*alejhisselam*) z nieba do Damaszku, wystąpienie Dedźdzala, doprowadzenie wszędzie do zamieszek przez kogoś, kto będzie zwany Jedźud i Medźudź, słońce będzie wschodziło na zachodzie, dojdzie do wielkich trzęsień ziemi, wiedza o religii zostanie zapomniana, wzrośnie zło i rozpusta, ateści, niemoralni, nieuczciwi ludzie będą rządzcami i nie będą pozwalali, żeby spełniano nakazy Allaha Najwyższego, wszędzie będą popełniane *haram*, w Jemenie pojawi się wielki ogień, niebo i góry rozpadną się na części, Słońce i księżyc ściemnieją, morza pomieszają się ze sobą i wrząc, wyschną.

Grzeszącego muzułmanina nazywa się “**fasyk**”. Fasykowie i wszyscy niewierzący będą karani w grobie. W to powinno się wierzyć. Gdy zwłoki zostaną włożone do grobu, to odżyją w nieznanym nam życiu. Będą miały wygodnie lub będą męczone. Poinformowano w świętych hadisach, że aniołowie **Munker** i **Nekir** w nieznanach, strasznych postaciach ludzkich przyjdą do grobu i będą zadawać pytania. Według niektórych uczonych

[1] Abdullah Jafii zmarł w roku Hidżri 768 (1367) w Mekce.

[2] Abdulkadir Gejlani zmarł w roku Hidżri 561 (1161) w Bagdadzie.

islamskich pytania grobowe będą dotyczyły niektórych części wiedzy o wierze, a według innych uczonych, całej wiedzy o wierze. [Z tego powodu powinno się swoje dzieci nauczyć na pamięć pytań i odpowiedzi grobowych: “Kto jest twoim Stworzycielem? Do której religii należysz? Do czyjej wspólnoty należysz? Jak się nazywa twoja księga? Co jest twoim *kyble*? Jakiej jesteś *mezheb* w wierzeniu i czynach?”. W “**Tezkire-i Kurtubi**”^[1] napisane jest o tym, że ten, kto nie jest sunnitą, nie da prawidłowej odpowiedzi]. Prawidłowo odpowiadającemu grób zostanie powiększony, w grobie otwarte zostanie okno, rano i wieczorem będzie on widział swoje miejsce w Raju, anioły będą spełniały mu dobre uczynki, głosiły radosne nowiny. Ten kto nie da prawidłowej odpowiedzi, będzie bity żelaznymi młotkami tak mocno, że wszystkie stworzenia, poza ludźmi i dżinnami, będą słyszały jego krzyki. Grób jego będzie tak ciasny, że będzie ścisnął kości. W Piekło otworzy się dziura. Rano i wieczorem będzie on mógł zobaczyć swoje miejsce w Piekło, w grobie do Dnia Sądu Ostatecznego będzie męczony.

Powinno się wierzyć w to, że ponownie po śmierci się odżyje. Kości i ciało po rozłożeniu się w ziemi połączą się ponownie, dusze wejdą do ciał i wszyscy powstaną z grobów. Z tego względu ten czas nazywa się **Dniem Kyjamet**.

[Rośliny, pobierając z powietrza dwutlenek węgla, a z ziemi wodę z solami czyli składniki gleby, łączą je. W ten sposób doprowadzają do powstania substancji organicznych i kamieni, które wpływają na budowę składników organów naszego ciała. Obecnie wiadomo, że tę reakcję chemiczną, która trwa przez długie lata, za pomocą **katalizatora** można przeprowadzić od razu, w ciągu kilku sekund. Właśnie w podobny sposób, Allah Najwyższy, doprowadzając do połączenia się w grobie wody, dwutlenku węgla i substancji ziemnych, stworzy w jednej chwili materię organiczną i żywe części ciała. Muhammed (*alejhisselam*) powiadomił o tym, że w ten sposób zostaniemy wskrzeszeni. Nauki ścisłe też wskazują na to, że tak to zachodzi na ziemi].

Wszystkie stworzenia zbiorą się na miejscu **Mahszer**. Do każdego człowieka przyleci zeszyt z jego czynami. Do tego

[1] Autorem „Tezkire” jest Muhammed Kurtubi Maliki, który zmarł w roku Hidżri 671 (1272). Książka “**Muhtasar-i Tezkire-i Kurtubi**” została ponownie wydana w roku 1421 (2000) przez Wydawnictwo Hakikat Kitabevi.

doprowadzi wszechmocny Allah Najwyższy, który stworzył ziemię, niebo, gwiazdy. Szlachetny Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) powiadomił o tym, że tak będzie. Na pewno Jego słowa są prawdą. Na pewno do tego wszystkiego dojdzie.

Prawidłowo wierzącym, dobrym ludziom zeszyty z czynami zostaną podane z prawej strony, a złym z tyłu lub z lewej strony. W tych zeszytach będzie się znajdowało wszystko, co zrobiono, dobre i złe, małe i duże, po kryjomu i publicznie. Anioły **Kiramen Katibin** wyjawią nieznanne czyny dzięki wiedzy Allaha Najwyższego i potwierdzenie przez organ, którym ten grzech został popełniony. Ze wszystkiego będzie się przepytywanym i rozliczanym. Zgodnie z wolą Allaha Najwyższego każda tajemnica zostanie ujawniona. Zadawane będą pytania: “Aniołowie, co robiliście w niebie i na ziemi?”. “Prorocy, w jaki sposób poinformowaliście o prawach Allaha Najwyższego i o zasadach boskich religii?”. “Wszyscy ludzie, w jaki sposób podporządkowaliście się prorokom, jak spełniliście wasze obowiązki?”. “W jaki sposób uważaliście na prawa istniejące między wami?”. W Mahszer zostaną wynagrodzeni ci, którzy wierzyli, spełniali dobre uczynki i mieli dobry charakter. Ludzie złego charakteru, złych czynów zostaną ciężko ukarani.

Allah Najwyższy wybaczy przez Swoją łaskę i dobrodziejstwo temu muzułmaninowi, któremu zechce, jego wszystkie małe i duże grzechy. Jeśli zechce, to wybaczy wszystkie grzechy poza bluźnierstwem, bałwochwalstwem; jeśli zechce, to nawet za mały grzech ukarze. *Kafir* oraz niewierzący posiadający święte księgi i ci, którzy nie uwierzyli, że Muhammed (*alejhisselam*) został zesłany wszystkim ludziom jako Prorok, a także ci, którym nie spodobał się choć jeden z głoszonych przez Niego nakazów i zakazów, na pewno zostaną wtrąceni do Piekła i będą tam cierpieć nieskończone męki.

Na Sądzie Ostatecznym będzie znajdował się nieznanany nam przyrząd pomiarowy, waga do obliczenia uczynków, zwany **mizan**. Ziemia i niebo zmieszczą się na jednej szali. Szala *sewab* będzie błyszcząca i będzie znajdowała się po prawej stronie Arsz, od strony Raju. Szala grzechów będzie ciemna i będzie po lewej stronie Arsz, po stronie Piekła. Czyny dokonane na ziemi, słowa, myśli, spojrzenia przyjmą tam kształt i dobre uczynki będą błyszczące, a złe będą wyglądały obrzydliwie i jako ciemność będą na tej wadze ważne. Waga ta nie jest podobna do wag, które znajdują się na ziemi. Powiedziane zostało, że ciężka strona uniesie się do góry, a lekka strona opadnie w dół. Według części

uczonych islamskich (*rahime-humullahu teala*) będą różne rodzaje wag. Większość z nich powiedziała, że nie zostało jasno powiadomione w religii, ile będzie wag i jak one będą wyglądały. Powiedzieli też, że nie powinno się nad tym zastanawiać.

Będzie **most Syrat**. Na rozkaz Allaha Najwyższego most Syrat zostanie założony nad Dżehennem. Wszystkim będzie nakazane przejście przez ten most. Tego dnia wszyscy Prorocy będą błagać: “O nasz Panie! Daj nam dobry koniec!”. Należący do Dżennet przejdą łatwo przez most i pójdą do Dżennet. Niektórzy z nich przejdą jak błyskawica, niektórzy jak wiatr, a jeszcze inni jak pędzący koń. Most Syrat będzie cieńszy od włosa i ostrzejszy od miecza. Z islamem na ziemi jest tak samo. Staranie się, by całkowicie podporządkować się islamowi, jest jak przejście przez most Syrat. Tutaj walczący z trudem ze swoimi pragnieniami, które pociągają do zła, przejdzie przez Syrat łatwo i szybko. Nieposłuszni islamowi, ulegający swoim pragnieniom, przejdą przez Syrat z trudem. Z tego względu Allah Najwyższy nazwał prawidłową Drogę w islamie **Syrat-y mustakim**. Podobieństwo nazw wskazuje na to, że znajdujący się na Drodze islamu jest jak ten, kto przechodzi przez most Syrat. Ci, którzy należą do Piekła, nie przejdą przez Syrat, spadną do Piekła.

Będzie tam **zbiornik wodny Kewser**, który będzie należał wyłącznie do Naszego Proroka Muhammeda Mustafy (*sallallahu alejhi we sellem*). Będzie wielkości miesięcznej drogi. Woda jego będzie bielsza od mleka i będzie przepięknie pachniała. Wokoło niego będą znajdowały się kielichy i będzie ich więcej niż gwiazd. Ten, kto raz z nich wypije, jeśli będzie nawet w Dżehennem, nigdy nie zazna pragnienia.

Szefa’at, tj. orędownictwo, jest prawdą. Muzułmanie, którzy zmarli bez okazania skruchy, będą prosili o wybaczenie małych oraz dużych grzechów i Allah Najwyższy da zezwolenie na orędownictwo Prorokom, Weli, prawidłowym muzułmanom, uczonym sunnickim, aniołom, szehidom i je przyjmie. [Nasz Prorok (*sallallahu alejhi we sellem*) głosił: “**Będę orędownikiem dla tych z Mojej wspólnoty, którzy popełnili duży grzech**”]. W Mahszer będzie pięć rodzajów orędownictwa:

1. W Dniu Kyjamet grzesznikom w miejscu Mahszer dokuczy długie oczekiwanie w tłumie i lamentując, będą błagać o jak najszybsze dokonanie rozrachunku. Z tego powodu okazane będzie orędownictwo.

2. W celu dokonania łatwego i szybkiego przepytania i rozliczenia.

3. Grzesznym muzułmanom, by nie spadli z Mostu Syrat do Dżehennem i chronienia ich od tortur w Dżehennem.

4. W celu wyciągnięcia z Dżehennem muzułmanów, którzy będą mieli dużo grzechów.

5. W celu podniesienia stopnia należących do Dżennet. W Dżennet będzie znajdowała się nieskończona liczba dóbr i osiem stopni dla tych, którzy tam będą przebywać w nieskończoność. Wszystkim stopień, siedziba będą dane ze względu na siłę wiary i dokonane uczynki.

Dżennet, tj. Raj i Dżehennem, tj. Piekło, już teraz istnieją. Dżennet znajduje się siedem warstw ponad niebem. Dżehennem znajduje się pod wszystkim. Istnieje osiem Dżennet i siedem Dżehennem. Dżennet jest większy od kuli ziemskiej, słońca i nieba. Dżehennem jest większe od słońca.

6– Szóstą sprawą z sześciu, w które powinno się uwierzyć, jest wierzyć w to, że: **“Przeznaczenie, dobro i zło pochodzą od Allaha Najwyższego”**. Przychodzące do ludzi dobro i zło, pożytek i szkoda, zysk i strata pochodzą z aprobaty Allaha Najwyższego. **Kader** w słowniku oznacza ‘pomiar mnogości’, ‘prawo’ i ‘nakaz’. Onacza też ‘wielość’ i ‘wielkość’. Przeznaczenie, czyli **Kader**, nazywa się przedwiecznym życzeniem istnienia czegoś przez Allaha Najwyższego. **Kader** nazywany jest też **Kaza**. Słowa **Kader** i **Kaza** są używane zamiennie. Zgodnie z tym, **Kaza** oznacza przedwieczne życzenie Allaha Najwyższego stworzenia tego, co zostało i zostanie stworzone od przedwieczności do nieskończoności. Stworzenie tego wszystkiego zgodnie z **Kaza**, nie za mało i nie za dużo, nazywa się **Kader**. Allah Najwyższy wiedział nieskończenie wiecznie wszystko to, co się stanie. Tę wiedzę właśnie nazywa się **Kaza** i **Kader**. Dawni greccy filozofowie nazywali to *Inajet-i ezelijje*. Wszystkie stworzenia powstały z tego **Kaza**. Istnienie tego wszystkiego zgodnie z tą przedwieczną nauką nazywa się **Kaza** i **Kader**. Wierzyć w **Kader**, znaczy dobrze wiedzieć i wierzyć w to, że Allah Najwyższy przedwiecznie postanowił o tym, co stworzy i że nie będzie tego ani za mało, ani za dużo, tylko tak jak On Sobie zażyczył. Nie jest możliwe istnienie tego, czego nie chciał, ani też nieistnienie tego, czego chciał.

Wszystkie zwierzęta, rośliny, nieżywe stworzenia [ciała stałe i płynne, gazy, gwiazdy, molekuly, atomy, elektrony, fale

elektromagnetyczne, krótko mówiąc, u każdej istoty ruch, reakcje fizyczne, przemiany chemiczne i reakcje jądrowe, wymiana energii, a u żywych stworzeń procesy fizjologiczne], istnienie czy nieistnienie wszystkiego, dobre i złe czyny ludzi, ukaranie ich na ziemi oraz w życiu przyszłym i wszystko, co istnieje, jest przedwiecznie w wiedzy Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy znał to wszystko przedwiecznie. Wszystko, co się stało i się stanie, od wiecznej przeszłości do wiecznej przyszłości, przedmioty, właściwości, ruchy, zdarzenia zostały stworzone zgodnie z tym, co On wiecznie wie. Wszystkie dobre i złe czyny ludzi, ich bycie muzułmanami, ich bluźnierstwa, wszystkie ich chciane i niechciane działania stworzył Allah Najwyższy. Tylko On jest tym, który stwarza. On stwarza przyczyny, które doprowadzają do powstania wszystkiego. **“Wszystko zostało stworzone z jakiegoś powodu”**.

I tak np. ogień spala. Gdy tymczasem palącym jest Allah Najwyższy. Ogień nie ma nic wspólnego ze spalaniem. Jednak Jego zwyczajem jest, że jeśli ogień czegoś nie dotknie, to On nie stworzy palenia. [Ogień nie robi nic innego, jak tylko ogrzewa się do zyskania temperatury zapłonu. Ogień nie jest tym, co doprowadza do wymiany elektronów, jest powodem łączenia się węgla, wodoru z tlenem, które wchodzi w skład substancji organicznych. Ci, którzy nie widzą prawidłowo, myślą, że robi to ogień. Reakcji parzenia, spalania nie przeprowadza ogień. Nie robi tego też tlen, ani temperatura, ani wymiana elektronów. Palącym jest tylko Allah Najwyższy. To wszystko stworzył jako przyczynę do palenia. Ten, kto nie wie, myśli, że ogień pali. Absolwentowi szkoły podstawowej nie spodoba się słowa: “ogień spala”. Powie, że powietrze spala. Ten, kto skończył gimnazjum, nie zaakceptuje tego i powie, że spala tlen, który znajduje się w powietrzu. Licealista uzna, że palenie się nie jest tylko właściwością tlenu. Powie, że każdy element, który przyciąga elektron, spala. Student zaś dołączy do rachunku materię z energią. Z tego widać, że im nauka jest bardziej zaawansowana, tym bardziej zbliża się do sedna sprawy i rozumie się, że za domniemanymi powodami istnieje jeszcze wiele innych powodów. Prorocy (*alejhimusselam*), którzy zyskali najwyższy stopień w nauce, technice, poznali całą prawdę oraz uczeni islamscy (*rahime-humullahu teala*), którzy szli śladami tych wielkich ludzi i zdobyli krople z oceanu tej wiedzy, wiedzą o tym, że to, co obecnie uznawane jest za to, co spala, jest tylko zwykłym, prostym pośrednikiem i stworzeniem, i zawiadamiają, że prawdziwym twórcą, stwórcy nie są powody stworzenia

tylko Allah Najwyższy]. Allah Najwyższy jest spalającym. Zapali też bez ognia. Jednak Jego zwyczajem jest palić z ogniem. Jeśli nie zechce spalić, to nie spali też i w ogniu. Nie spalił w ogniu Ibrahima (*alejhisselam*), ponieważ bardzo go kochał, zmienił ten zwyczaj. [Stworzył też substancje, które zapobiegają paleniu się ognia. Te substancje odkrywają chemicy].

Gdyby Allah Najwyższy chciał, to wszystko mógłby stworzyć bez przyczyny, palenie bez ognia, odżywianie bez jedzenia, latanie bez samolotu, słuchanie na odległość bez radia. Jednakże, okazując łaskę, czyniąc dobro ludziom, stworzył wszystko w połączeniu z przyczyną. Zażył Sobie, by pewne sprawy zostały stworzone z pewnych przyczyn. Chciał stworzyć pewne czyny pod pewnymi przyczynami. Ukrył czyny pod przyczynami. Swoją moc ukrył pod przyczynami. Jeśli ktoś zechce, by On coś stworzył, to przylgnie do przyczyny tego czegoś, zyska to. [Ten, kto chce, żeby lampa się zapaliła, użyje zapałki. Ten, kto chce otrzymać oliwę z oliwek, użyje przyrządu do tłoczenia. Ten, kto cierpi na ból głowy, zażyje aspirynę. Ten, kto pragnie Dżennet i jego nieskończonych darów, będzie żył zgodnie z islamem. Strzelający do siebie z pistoletu zginie. Ten, kto wypije truciznę, umrze. Spocony, gdy wypije wodę, zachoruje. Ten, kto zgrzeszy, straci wiarę, pójdzie do Dżehennem. Każdy, kto do jakiej przyczyny się zwróci, zyska to, czego pośrednikiem jest ta przyczyna. Kto czyta książki o islamie, ten pozna islam, pokocha go i zostanie muzulmaninem. Kto żyje wśród niewierzących i przeciwników *mezheb*, słucha ich słów, będzie ignorantem w religii. Większość ignorantów w religii zostaje niewierzącymi. Człowiek zajedzie do tego miejsca, w którym do jadącego pojazdu wsiadł].

Gdyby Allah Najwyższy nie stworzył przyczyny czynów, to nikt by nikogo nie potrzebował, wszyscy wszystko chcieliby od Allaha Najwyższego, o nic by się nie starano. W ten sposób nie byłoby wtedy wśród ludzi przełożonych, urzędników, pracowników, artystów, uczniów, nauczycieli. Nie byłoby wtedy żadnych więzi międzyludzkich, popsułyby się wtedy ład na ziemi i w *ahiret*. Nie byłoby różnicy między pięknym i brzydkim, dobrym i złym, postusznym i buntownikiem.

Gdyby Allah Najwyższy chciał, to ten zwyczaj inaczej by uczynił. Wszystko stworzyłby zgodnie z tym zwyczajem. I tak np. gdyby chciał, to niewierzących, uzależnionych od przyjemności ziemskich, znęcających się, zdrajców, złych obdarzyłby Rajem, a wierzących, robiących *ibadet* i spełniających dobre uczynki, sprowadził do Piekła. Jednak święte ajety i święte hadisy

wskazują na to, że tego nie chciał.

Wszystkie czyny ludzi, które robią oni chętnie lub niechętnie, wszystkie ruchy stworzył tylko On. Aby stworzyć czyny, które ludzie by chętnie wykonywali, stworzył u nich *ihitjar* (wybór) i *irade* (wolę), które są wyboru i pragnienia tych czynów przyczyną. Gdy człowiek zechce dokonać jakiegoś czynu, a Allah Najwyższy też będzie tego chciał, to zostanie to przez Niego stworzone. Jeśli człowiek nie zechce, nie będzie sobie życzył i Allah Najwyższy też nie będzie Sobie tego życzył, to nie stworzy tego. To coś nie zostanie stworzone tylko dlatego, że człowiek chce. Zostanie stworzone tylko wtedy, gdy On będzie też chciał. Stworzenie chcianych czynów u ludzi jest jak stworzenie spalania się czegoś, gdy tego czegoś dotknie ogień, a gdy ogień nie dotknie, to nie zostanie stworzone spalanie. Dotknięcie przez nóż stwarza cięcie. Nóż nie jest tym, co tnie, tylko On. Nóż stał się przyczyną cięcia. To znaczy, że chętnie działanie ludzi, ich pragnienie, wybór ruchu i życzenie zostały stworzone przez przyczynę. Jednak ruchy w przyrodzie nie są związane z pragnieniami ludzi. One tylko wtedy, gdy Allah Najwyższy sobie zażyczy, zostają stworzone z innych przyczyn. Tylko On stwarza wszystko, materię, właściwości i ruchy słońca, cząstek, kropli, komórek, mikrobów, atomów. Poza Nim nie ma innego stwórcy. Jednak między ruchami nieżywej materii a pragnieniem, chcianymi działaniami u człowieka i zwierząt jest taka różnica, że jak ludzie zechcą coś zrobić, wybiorą coś i zażyczą sobie, a On też będzie tego chciał, to wprowadza człowieka w ruch i stworzy. Działanie człowieka nie jest w mocy człowieka. A nawet nie ma on pojęcia, w jaki sposób zadziałał. [Każdy ruch człowieka powstaje przez zachodzenie wielu zjawisk fizycznych i chemicznych]. W ruchach nieżywych stworzeń nie ma **wyboru**. Gdy ogień czegoś dotknie, to stworzenie, to palenie, nie jest wyborem ognia i jego życzeniem.

[Dobre, pozytywne pragnienia ludzi, kochanych przez Niego i żałowanych, które On też chce, to stworzy. Nie chce i nie stworzy ich złych oraz szkodliwych pragnień. U takich ludzi zawsze dojdzie do dokonania dobrych i pozytywnych czynów. Ci ludzie smucą się, że wielu czynów nie dokonali. Gdyby pomyśleli i zrozumieli, że te czyny nie zostały stworzone, ponieważ są dla nich szkodliwe, to w ogóle by się nie martwili. Cieszyliby się z tego i dziękowaliby Allahowi Najwyższemu. Allah Najwyższy zażyczył sobie przedwiecznie wcześniej stworzenie pragnień ludzi po pojawieniu się tych pragnień w ich sercach i okazaniu przez nich woli. Gdyby tak Sobie tego nie zażyczył przedwiecznie, to nasze chciane

działanie, nim my byśmy chcieli, to On zawsze stwarzałby z przymusem. W przedwieczności stworzenie naszych chcianych czynów po pojawieniu się naszego pragnienia nastąpiło dlatego, ponieważ On tak chciał. Znaczy, że Jego wola panuje].

Wybrane czyny przez ludzi zachodzą z dwóch przyczyn. Pierwszą jest pragnienie przez serce człowieka, jego wola i moc. Dlatego też działanie człowieka nazywa się **wykonywaniem kesb**. Kesb jest atrybutem człowieka. Drugą jest stworzenie przez Allaha Najwyższego. Nakazy, zakazy, *sewab* i kara Allaha Najwyższego istnieją, ponieważ u człowieka znajduje się *kesb*. W Surze Saffat, w 96. Świętym ajecie powiadomione jest w tym znaczeniu: **(Allah Najwyższy stworzył was i wasze czyny)**. W tym świętym ajecie wskazuje na to, że u człowieka znajduje się jednocześnie *kesb*, czyli jego działanie z pragnienia serca i ***irade-i dżuzijje***, tj. wolna wola człowieka. On udowadnia jasno, że nie ma przymusu. Z tego względu nazywa się to **czynem człowieka**. I tak np. mówi się: “Ali uderzył, stłukł”. Równocześnie ujawnia, że wszystko zostało stworzone z *Kaza i Kader*.

W dokonaniu przez człowieka czynu, stworzeniu go, najpierw ten czyn powinien być chciany przez serce człowieka i być jego wolą. Człowiek okazuje wolę, która jest w jego mocy. To pragnienie i życzenie nazywa się *kesb*. Amidi, dawny uczony islamski, oznajmia, że ten *kesb* jest przyczyną stworzenia czynów, wpływa na nie. Nie zaszkodzi też powiedzenie, że ten *kesb* nie wpłynie na stworzenie chcianego czynu, ponieważ czyn stworzony oraz czyn chciany przez człowieka nie są czymś innym. To znaczy, że człowiek nie może robić wszystkiego, czego chce. Może się też zdarzyć, że zajdzie to, czego nie chce. Robienie przez człowieka wszystkiego, czego chce, nieistnienie tego czego nie chce, nie jest poddaństwem, tylko roszczeniem prawa do boskości. Allah Najwyższy, litując się, żałując ludzi, obdarzył ich siłą i mocą, czyli energią na tyle, na ile jej potrzebują, żeby mogli podporządkować się nakazom i zakazom. I tak np. ten, kto jest zdrowy i bogaty, może raz w życiu udać się na hadżdż. Gdy zobaczy w Ramadanie księżyc na niebie, to może każdego roku przez jeden miesiąc pościć. W ciągu dwudziestu czterech godzin może wykonać salat fard pięciu pór. Ten, kto posiada majątek wartości *nisab* i jest bogaty, to po roku Hidżri odłącza z niego jedną czterdziestą w złocie lub srebrze i może dać to jako zekat muzafmanom. Z tego widać, że człowiek czynów, których sam chce, może dokonać, a jak nie chce, to ich nie dokona. Dzięki temu jasna się staje wielkość Allaha Najwyższego. Ignoranci i głupcy nie wierzą

słowom uczonych sunnickich, ponieważ nie rozumieją wiedzy o *Kaza* i *Kader*. Traktują z powątpiewaniem moc człowieka i jego pragnienia. Uważają, że człowiek w swoich chcianych czynach jest słaby i pod przymusem. Przy niektórych czynach, zobaczywszy, że nie ma w nich pragnienia ludzi, źle mówią o Sunnie. Te ich zepsute słowa wskazują na to, że znajduje się u nich *irade* i *ihtijar*.

Posiadanie wystarczającej siły na wykonanie jakiegoś czynu nazywa się **kudret**. Wybór przy wykonaniu lub niewykonaniu nazywa się **ihtijar**, ‘chcenie’. Życzenie dokonania przez siebie *ihtijar*, tego czego się pragnie, nazywa się **irade**. Zaakceptowanie jakiegoś czynu, nie sprzeciwienie się, zgoda, okazanie zadowolenia nazywa się **ryza**. Dokonanie czynu pod wpływem, wystąpienie jednocześnie *irade* i *kudret* nazywa się **halk**, ‘stwarzanie’. Wystąpienie bez wpływu nazywa się **kesb**. Każdy kto pragnie, niekoniecznie jest stwórcą. Podobnie do tego, nie jest konieczne wyrażenie zgody na wszystko, czego się chce. Allaha Najwyższego nazywa się *halyk* i *muhtar*. Człowieka nazywa się *kasib* i *muhtar*.

Allah Najwyższy zażyzył sobie i stworzył posłuszeństwo swoich poddanych, ich grzechy. Jest zadowolony z ich posłuszeństwa. Jednak nie jest zadowolony z ich grzechów. Wszystko powstaje wskutek Jego woli i stworzenia. W Surze En`am, w 102. świętym ajecie oznajmił w tym znaczeniu: **(Poza Nim nie ma innego boga. Wszystkiego stwórcą jest tylko On)**.

Należący do grupy Mutezile, ponieważ nie widzą różnicy między *irade* a *ryza*, są zdezorientowani i mówią, że człowiek sam stwarza czyn, który chce. Zaprzeczają *Kader* i *Kaza*. Zaś należący do grupy Dżebrijje, są całkowicie zdezorientowani, ponieważ nie zrozumieli, że może być *ihtijar* bez stworzenia. Uważając, że u człowieka nie ma *ihtijar*, upodobnili człowieka do drzewa, kamienia. Według nich ludzie nie są grzesznikami. Powiedzieli, że Allah Najwyższy doprowadza do uczynienia każdego zła. Gdyby było tak, jak powiedzieli wyznawcy Dżebrijje, gdyby nie było u człowieka *irade* i *ihtijar*, a Allah Najwyższy zmuszał ludzi do zrobienia zła, grzechów, to nie powinno być różnicy między ruchami tego, kto ze związanymi rękoma i nogami został zrzucony z góry a tym, kto schodzi pieszo, rozglądając się wokoło. Gdy tymczasem spadanie z góry tego pierwszego zaszło z przymusu, a schodzenie drugiego zaszło z powodu jego woli i życzenia. Krótkowzroczni są ci, którzy nie widzą między tym różnicy. Jednocześnie nie wierzą oni w święte ajety. Traktują nakazy i

zakazy Allaha Najwyższego jako coś niepotrzebnego, nie na miejscu. Grupy Mutezile i Kaderijje, uważając, że człowiek stworzy to, co zechce, nie wierzą świętemu ajetowi: **(Wszystko stworzył Allah Najwyższy)** i w stwarzaniu czynią Allahowi Najwyższemu z ludzi współników.

Szyici jak Mutezile też mówią, że człowiek stworzy to, co zechce. Jako dowód na to przedstawiają to, że osioł nie przekroczy strumienia, choć będzie bity. Oni nie zastanawiają się nad tym, że jeśli człowiek chce coś zrobić, a Allah Najwyższy nie chce wykonania tego czynu, to staje się tak, jak chce Allah Najwyższy. Słowa Mutezile są błędne. Człowiek nie spełni, nie stworzy każdego swojego życzenia. Gdyby było tak, jak oni mówią, że spełni się każde życzenie człowieka, to Allah Najwyższy powinien być bezsilny. Allah Najwyższy jest pozbawiony właściwości bezsilności. Spełnia się tylko Jego wola. Wszystko On stworzył, doprowadził do istnienia. Boskość jest właśnie taka. Bardzo brzydko jest mówić, pisać o ludziach, że “ten to stworzył, stworzyliśmy, stworzyli”. Jest to niewłaściwe zachowanie się wobec Allaha Najwyższego i powód do *kufur*.

[Ruchy *ihitjari* człowieka, które nie pochodzą z jego woli, o których nawet nie wie, zachodzą przez wiele zjawisk fizycznych, chemicznych i fizjologicznych. Uczony nauk ścisłych, który jest sprawiedliwy i rozumiał tę subtelność, zgodnie ze swoim dobrowolnym wyborem działania będzie się krępował powiedzieć nie tylko: “ja stworzyłem”, lecz nawet “ja zrobiłem”. Będzie się wstydził Allaha Najwyższego. Zaś ten, kto posiada mało wiedzy, zrozumienia i ogłady, nie będzie się krępował mówić wszędzie o wszystkim.

Allah Najwyższy łączy wszystkich ludzi na świecie. Stwarza to, czego oni potrzebują i wszystkim to zsyła. Jasno powiadamia o tym, co powinno się robić, żeby żyć na ziemi wygodnie i spokojnie, a w życiu wiecznym zyskać nieskończone szczęście. Z tych, którzy dali się oszukać swojemu *nefs*, złym kolegom, szkodliwym książkom i radiu, zesłali na drogę *kufur* i *dalalet*, kogo zechce, obdarza wiarą, sprowadza na prawidłową Drogę. Nie obdarza tym darem rozbestwionych, tyranów. Ich pozostawia w bagnie zaprzeczenia, do którego wpadli, które im się podoba, którego oni chcą].

Tutaj kończy się tłumaczenie książki **“Itikadname”**. To tłumaczenie zostało wykonane przez Hadżi Fejzullaha Efendi’ego, z miejscowości Kemah w województwie Erzincan.

Przez wiele lat był on nauczycielem w Söke. Zmarł w roku Hidżri 1323 (1905). Autor książki, Mewlana Halid Bagdadi Osmani (*kuddise sirruh*), urodził się w roku Hidżri 1192, w mieście Szehrezur na północy od Bagdadu, a zmarł w roku Hidżri 1242 (1826) w Damaszku. Z tego względu, że pochodził z rodu Osmana Zinnurejna (*radyjallahu anh*) nazywany jest Osmani. Gdy uczył swojego brata, Mewlanę Mahmuda Sahiba, o drugim hadisie z książki Hazrat Imama Newewi'ego pt. **“Hadis-i erba'in”** (Czterdzieści hadisów) i o słynnym świętym hadisie pt. **“Hadis-i Cibril”**, to Mewlana Mahmud Sahib poprosił swojego starszego brata o to, żeby napisał on ten święty hadis z wyjaśnieniami. Mewlana Halid (*rahmetullahi alejh*), żeby zadowolić świetliste serce swojego brata, spełnił to życzenie i napisał te oto oświadczenie w j. perskim pt. “Itikadname” (Książka o wierze).

***Obudź się, otwórz oczy, umysł, błagaj pięknego Allaha!
Nie odchodź z Jego Drogi, błagaj pięknego Allaha!***

***Codziennie wykonuj pięciokrotny salat, pość w Ramadanie!
Jeśli masz dużo majątku, dawaj zekat, błagaj pięknego Allaha!***

***Pewnego dnia te oczy nie będą widziały, a uszy słyszały,
Taka okazja nie trafi się więcej, błagaj pięknego Allaha!***

***Zdrowie znaj jako zdobycz, znaj wartość każdej godziny,
Nakazy spełniaj z poddaniem, błagaj pięknego Allaha!***

***Życia nie spędzaj na próżno, nie wzmacniaj swojego nefs,
Obudź się! Nie popadaj w roztargnienie, błagaj pięknego Allaha!***

***Jeśli masz nawet dużo grzechów, nie trać w Niego nadziei,
On jest wybaczącym, dobroczyńcą, błagaj pięknego Allaha!***

***O świecie spada Jego miłosierdzie w każdym kraju,
Ten czas oczyści twoje serce, błagaj pięknego Allaha!***

***Wspominaj imię Allaha, uszczęśliw swoje serce i duszę,
Rozpaczaj jak słowik, błagaj pięknego Allaha!***

List Szerefuddina Munira (rahime-hullahu teala): “Powinno się przyłgnąć do przyczyn”

Szerefuddin Ahmed bin Jahja Muniri (*rahmetullahi alejh*), jeden z wielkich uczonych wykształconych w Indiach, napisał w książce w j. perskim pt. “**Mektubat**”, w 18. Liście:

“Większość ludzi, kierując się wątpliwościami i złudzeniami, popełnia błędy. Część z tych, którzy mają takie zepsute poglądy, mówi: *Allah Najwyższy nie potrzebuje naszych ibadet. Nasze ibadet nie przynoszą Mu żadnych korzyści. Wobec Jego wielkości wykonywanie ibadet przez ludzi lub buntowanie się przez nich są takie same. Wykonujący ibadet na próżno znoszą trudności. Myślenie w ten sposób jest błędem. Oni wyrażają się w ten sposób, ponieważ nie znają islamu. Uważają, że ibadet są korzyścią dla Allaha Najwyższego i dlatego zostały nakazane. Myślenie w ten sposób jest wielkim błędem. Jest to uznanie tego, co nie jest możliwe, za możliwe. Tylko człowiek zyskuje korzyść ze swojego *ibadet*. Allah Najwyższy powiadomił jasno o tym, że tak jest w Surze **Fatyr**, w osiemnastym ajecie. Ten, kto myśli w ten sposób, jest podobny do chorego, który nie przestrzega diety. Lekarz zaleca temu choremu dietę. Chory zaś na to mówi, że jeśli nie zastosuje tej diety, to lekarzowi to nie zaszkodzi i nie stosuje jej. Prawdą są słowa, że lekarz nie zazna szkody. Jednak taki samemu sobie zaszkodzi. Lekarz zaś zalecił zastosowanie diety nie ze względu na swoją korzyść, lecz żeby chory uratował się przed chorobą. Jeśli on podporządkuje się lekarzowi, to wyzdrowieje, a jeśli nie, to umrze. Lekarz nie zazna z tego powodu żadnej szkody.*

Inna część z tych, którzy mają zepsute poglądy, w ogóle nie robi *ibadet*, nie unika *haram*, czyli nie jest pośluszną islamowi. Oni mówią: *Allah jest miłosierny, jest dobroczyńcą. Ludzi bardzo żałuje. Jego przebaczenie jest nieskończone. Nikogo nie ukarze.* Tak, pierwsze słowa są prawidłowe. Jednak ostatecznie, błędne. Tutaj zostają oni oszukani przez szatana, prowadzeni są przez niego do buntu. Ten, kto posiada rozum, nie da się oszukać szatanowi. Jak Allah Najwyższy jest dobroczyńcą, jest miłosierny, tak i w karze jest srogi, ostry. Widzimy, że większość ludzi na tym świecie żyje w biedzie i trudnościach. On bez żadnych oporów sprawia, że

wielu ludzi żyje w mękach. Mimo że jest bardzo hojny i obdarza wszystkich tym, czego potrzebują do życia, to nie obdarzy kawałkiem chleba, nim nie zostaną pokonane trudności w rolnictwie, hodowli. Choć wszystkich utrzymuje przy życiu, to nie pozwala żyć ludziom, którzy nie jedzą, nie piją. Nie obdarza zdrowiem chorego, który nie zażywa lekarstwa. Stworzył przyczyny, żeby żyć, nie być chorym, posiadać majątek, dla zyskania wszystkich darów ziemskich. Tych, którzy nie przylgną do tych przyczyn, w ogóle nie żałując, pozbawia darów ziemskich. Istnieją dwa rodzaje lekarstw: duchowe i materialne. Wszystkie choroby leczą duchowe lekarstwa, jałmużna i wypowiedanie *dua*. Słynne są święte hadisy: **(Leczenie swoich chorych, dając jałmużnę!)** i **(Wypowiedanie dużo *istigfar* jest na wszystkie cierpienia lekarstwem!)**. Istnieje dużo lekarstw materialnych. One są odkrywane przez doświadczenia. Używanie lekarstwa duchowego pomaga też w znalezieniu lekarstwa materialnego. Tak jest również z zyskaniem darów życia wiecznego. Niewiara jest trucizną, która zabija serce i duszę. Zaś lenistwo duszę czyni chorą. Jeśli nie zażyje się na to lekarstwa, to dusza zachoruje i umrze. Jedynym lekarstwem na *kufur* i ignorancję są *ilim* i *marifet*. Lekarstwem na lenistwo jest wykonywanie salatu i każdego *ibadet*. Jeśli ktoś zje truciznę i powie, że Allah jest miłosierny, że ochroni go przed szkodliwością trucizny, to rozchoruje się i umrze. Chory na biegunkę, jeśli napije się oleju rycynowego [chory na cukrzycę, jeśli zje słodycze, ciasto], to jego choroba się pogłębi. Z tego względu, że ciało człowieka jest delikatne, potrzebuje dużo środków [środki odżywcze, ubranie, mieszkanie]. Znaleźć je i przygotować do tego, żeby były używane zgodnie z islamem, jest bardzo ciężko. Dla spełnienia tych czynów łatwo i wygodnie, u ludzi została stworzona osobna siła zwana *nefs*. U zwierząt nie istnieje przyczyna, dla której byłaby ta siła stworzona. *Nefs* chce, żeby zostało zrobione dla ciała to, co jest konieczne. Wykonywanie w nadmiarze tego czegoś sprawia człowiekowi przyjemność. Pragnienia *nefs* nazywa się ***shahwet*** (pożądanie). *Shahwet* wykonany ponad potrzebę, bez konsultacji z rozumem szkodzi sercu i ciału, a także innym ludziom, jest grzechem.

Część tych, którzy mają zepsute poglądy, znosząc głód, pości. W ten sposób chcą całkowicie usunąć *shahwet*, *gadab* (gniew, rozdrażnienie, złość) i zmysłowe pragnienia, które nie podobają się w islamie. Myślą, że islam nakazuje je usunąć. Znosząc przez długi okres głód, widzą, że te złe pragnienia nie zniknęły i uważają, że islam nakazuje to, co nie jest możliwe do zrobienia.

Mówią: *Nie spełni się tego nakazu islamu. Człowiek nie uratuje się przed cechami charakteru, które są u niego od stworzenia. Starać się uratować przed nimi, jest jak starać się zrobić białym kogoś czarnego. Starać się zrobić coś, co nie jest możliwe do zrobienia, jest marnowaniem na próżno życia.* Oni błędnie myślą i błędnie postępują. A tym bardziej powiedzenie przez nich, że islam w ten sposób nakazał, jest brakiem wiedzy i głupotą, ponieważ islam nie nakazuje usunięcia właściwości człowieka, do których należą gniew i żądza. W ten sposób oczerniają islam. Gdyby islam to nakazał, to u Muhammeda (*alejhisselam*), który jest panem tej religii, nie znajdowałyby się te właściwości. Gdy tymczasem On oznajmił: **(Jestem człowiekiem. Gniewam się też, jak wszyscy inni)**. Od czasu do czasu było widać u Niego, że się gniewał. Jego gniew był zawsze dla Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy w Świętym Koranie w Surze Al Imran, w 134. ajecie wychwala tych, którzy **(Potrafią opanować gniew)**. Nie wychwala tych, którzy się gniewają. Nieprawidłowe jest powiedzenie, że człowiek powinien pozbyć się swoich żądz. Poślubienie przez Wysłannika Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) dziewięciu kobiet wyraźnie wskazuje na to, że te słowa są błędne. Jeśli ktoś straci pożądanie, to powinien użyć lekarstwa, żeby je ponownie zyskać. Podobnie jest z gniewem. Człowiek chroni swoją żonę i dzieci właściwością gniewu. Za pomocą tej właściwości walczy przeciwko wrogom islamu, prowadzi dżihad. Po tym jak będzie miał dużo dzieci, będzie wpominany z szacunkiem, a to dzięki *szezwet*. To jest wychwalane i polecane przez islam.

Islam nie nakazuje pozbycia się *szezwet* i *gadab*, lecz zapanowanie nad tymi dwoma, wykorzystywanie ich zgodnie z religią. To jest tak jak z końmi, jakie powinien zyskać z wytresowanego konia jeździec, a z psa myśliwego, a nie ich zabijać, czyli żądza i gniew są jak pies myśliwego i koń jeźdźcy. Gdy tych dwóch nie będzie, to nie upoluje się darów w życiu wiecznym. Jednak, żeby móc z nich skorzystać, powinno się je wyszkolić, używać odpowiednio z religią. Jeśli nie zostaną one wyszkolone, to staną się rozbestwione, przekroczą granice religii i poprowadzą człowieka do nieszczęścia. Post nie jest po to, żeby te dwie właściwości zlikwidować, lecz żeby je wyszkolić i uczynić je posłusznymi islamowi. A to jest możliwe do zrobienia przez wszystkie. Postępem cywilizacyjnym nie jest używanie mocy atomu i zbudowanie czegoś takiego jak odrzutowiec. Postępem cywilizacyjnym jest używanie ich w służbie dla ludzi. A to zachodzi przez posłuszeństwo islamowi.

Jeśli chodzi o czwartą część błędnych poglądów myślicieli, to oni sami siebie oszukują. Oni mówią: *Wszystko zostało przeznaczone przedwiecznie wcześniej. Dziecko, nim przyjdzie na świat, to wiadome jest, czy będzie one Said* (zastępuje na Raj), *czy też Szaki* (zastępuje na Piekło). *To potem się nie zmieni. Z tego względu nie ma żadnej korzyści z robienia ibadet*. Gdy Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) opowiedział, że *Kaza* i *Kader* się nie zmieniają, że wszystko zostało przedwiecznie wcześniej stworzone, to Sahabi tak powiedzieli: (Zaufajmy temu, co zostało przedwiecznie wcześniej stworzone. Nie róbmy *ibadet*). Na to Wysłannik Allaha (*sallallahu alejhi we sellem*) powiedział do nich: **(Róbcie *ibadet*! Wszystkim jest łatwo robić to, co zostało im przeznaczone w wiecznej przeszłości)**. To znaczy, że ten, komu jest przeznaczone być *Said*, będzie na ziemi wykonywał czyny należące do *Said*. A z tego rozumie się, że tym, którzy zostali nazwani w przedwiecznej przeszłości *Said*, przeznaczone było wykonywanie *ibadet*, a nazwanym *Szaki*, że będą się buntowali. To jest podobne do niechorowania przez tych, którym przeznaczone zostało żyć w zdrowiu, do tych, którzy przyjmują lekarstwa i pokarm oraz do chorowania tych, którym przeznaczone zostało umrzeć, którzy nie przyjmują lekarstwa i pokarmów. Ten, któremu zostało przeznaczone umrzeć z głodu lub choroby, nie będzie miał możliwości skorzystania z pokarmu lub lekarstwa. Dla tego, komu przeznaczone zostało być bogatym, otworzą się drogi zarobku. Temu, komu zostało przeznaczone umrzeć na wschodzie, zamkną się drogi idące na zachód. Według tego co usłyszeliśmy, to Azrail (*alejhisselam*), gdy przyszedł do Sulejmana (*alejhisselam*), wnikliwie przyglądał się jednemu z siedzących. Ten ktoś przestraszył się tak srogiego spojrzenia anioła. Gdy Azrail (*alejhisselam*) odszedł, to tamten zaczął błagać Sulejmana (*alejhisselam*), żeby rozkazał wiatrom, żeby poniosły go do jednego z zachodnich krajów, żeby uratował go przed Azrailem (*alejhisselam*). Gdy Azrail (*alejhisselam*) przyszedł ponownie, to Sulejman (*alejhisselam*) spytał się go, dlaczego tak srogo patrzył na twarz tego człowieka. Azrail (*alejhisselam*) powiedział: (Zostało mi nakazane odebrać życie temu człowiekowi za godzinę, w jednym z miast na zachodzie. Gdy zobaczyłem go obok ciebie, to nie mogłem się powstrzymać od patrzenia na niego ze zdziwieniem. Gdy potem odszedłem zgodnie z nakazem na zachód i tam go zobaczyłem, to odebrałem mu życie). [To opowiadanie jest obszernie opisane w **“Mesnewi”**

Dżelaluddina Rumi'ego (*rahime-hullahu teala*)^[1]. Z tego widać, że przeznaczenie w wiecznej przeszłości nie jest nakazem lecz pewną nauką. Żeby spełniło się przeznaczenie z przedwieczności, ten człowiek przestraszył się Azraila (*alejhisselam*), a Sulejman (*alejhisselam*) spełnił jego życzenie. Przeznaczenie z przedwiecznej przeszłości doszło do skutku przez łańcuch przyczyn. Podobnie jest z uwierzeniem przez tego, kto został nazwany w przedwiecznej przeszłości *Said*, który to zyska wiarę przez poprawienie złych nawyków za pomocą postu. W Surze **En'am**, w sto dwudziestym ajecie zostało oznajmione w tym znaczeniu: **(Allah Najwyższy u tego, kogo chce obdarzyć wiarą, umieści w sercu islam)**. Człowiek, któremu przeznaczone zostało w przedwieczności być *Szaki*, czyli przeznaczone mu zostało pójście do Piekła, powie: (Nie ma potrzeby robienia *ibadet*. Wszystkim zostało przedwiecznie przenaczone, czy będzie *Said* czy *Szaki*). Z powodu tego poglądu, nie będzie robił *ibadet*. Niewykonywanie *ibadet* z powodu takiego myślenia wskazuje na to, że ten ktoś jest *Szaki* od przedwieczności. Podobnie ten, komu jest przedwiecznie przeznaczone bycie ignorantem, powie: (Wszystko zostało przeznaczone przedwiecznie. Temu, komu zostało przeznaczone być ignorantem, nie przyniesie korzyści czytanie lub uczenie się). W ten sposób taki stanie się ignorantem. Jeśli komuś zostało przeznaczone przedwiecznie otrzymać w rolnictwie dużo plonów, to jego udziałem będzie orać pole, siać nasiona. Tak jest z uwierzeniem i robieniem *ibadet* przez tych, którzy zostali nazwani w przedwiecznej przeszłości *Said* oraz bycie niewierzącymi i buntowanie się tych, którzy zostali nazwani *Szaki*. Głupi nie zrozumie tego i powie: (Jaki związek może mieć uwierzenie i wykonywanie *ibadet* z byciem w przedwieczności *Said*, czy też *kufur* i bunt z byciem *Szaki*?). Nie zechce poznać swoim ograniczonym rozumem tego związku. Wszystko stara się rozwiązać według swojego rozumu. Gdy tymczasem rozum człowieka jest ograniczony. Głupotą jest starać się zrozumieć to, czego rozum nie jest w stanie pojąć. Myślenie w ten sposób świadczy o głupocie. Isa (*alejhisselam*) oznajmił: (Nie było dla mnie trudne doprowadzić do odzyskania wzroku przez tych, którzy od urodzenia byli ślepi, a nawet przywrócić do życia zmarłych. Jednak głupcom nie mogłem wyjaśnić prawdy). Allah Najwyższy przez Swoją nieskończoną mądrość i wiedzę wznosi

[1] Dżelaluddin Rumi zmarł w roku Hidżri 672 (1273) w Konji (Turcja).

niektórych ludzi do stopnia aniołów. A nawet są oni lepsi od aniołów. Niektórych zniża do stopnia psa, świni”. Tutaj kończy się tłumaczenie 18. Listu.

W książce “**Mektubat**”, Hazrat Szerefuddina Ahmeda bin Jahji Munira, znajduje się sto listów. “Mektubat” został napisany w roku Hidżri 741 (1339) i wydany w Indiach w roku Hidżri 1329 (1911). W Bibliotece Sulejmanijje w Stambule znajduje się jego rękopis. W 72. Liście zostało napisane:

“**Se’adet** znaczy ‘zasłużyć na Raj’. **Szekawet** znaczy ‘zasłużyć na Piekło’. *Se’adet* i *Szekawet* są jak dwa skarbcce Allaha Najwyższego. Kluczem do pierwszego skarbcza jest posłuszeństwo i *ibadet*. Kluczem do drugiego skarbcza są grzechy. Allah Najwyższy wie przedwiecznie o każdym człowieku, czy będzie on *Said* czy też *Szaki*. Tę wiedzę nazywa się **Kader**. [Nazywamy to przeznaczeniem, napisem na czole]. Człowiek, który jest nazwany w przedwieczności *Said*, będzie posłuszny Allahowi Najwyższemu, zaś ten, który jest nazwany *Szaki*, będzie ciągle grzeszył. Na świecie można poznać po czynach, kto jest *Said* a kto *Szaki*. Uczony w religii, który myśli o życiu wiecznym, w ten sposób pozna, czy ktoś jest *Said*, czy *Szaki*. Zaś uczony, który jest uzależniony od tego świata, nie będzie wiedział. Każdy zaszczyt i dar jest po to, by okazać szczerym sercem posłuszeństwo i uwielbienie Allahowi Najwyższemu. A wszelkie zło i kłopoty powstają z powodu grzeszenia. Do każdego przychodzi trudności i nieszczęścia przez grzechy, a wygoda i pokój przez posłuszeństwo. [Taki jest zwyczaj Allaha Najwyższego. Nikt tego nie zmienia. Nie należy myśleć, że to, co jest łatwe i przyjemne dla *nefs*, jest szczęściem, a to, co trudne dla *nefs* i przykre dla *szekawet* jest nieszczęściem]. Pewien człowiek, który w Mesdżicie Aksa w Jerozolimie wiele lat swojego życia spędził na wykonywaniu *tesbih* i *ibadet*, gdy opuścił jedno *sedźde*, to stracił tak wiele, że to go całkowicie zniszczyło. Zaś pies należący do Eshabu Kehf, ponieważ poszedł kilka kroków za wiernymi, to choć był brudny, awansował tak wysoko, że nigdy go nie zdegradowano. To zdarzenie wprowadza człowieka w zdumienie. Przez wiele wieków uczeni nie rozwiązali tej zagadki. Rozum człowieka nie pojmie tej mądrości. Ademowi (*alejhisselam*) powiedziano, żeby nie jadł pszenicy i ponieważ wiedziano przedwiecznie, że zje, pozwolono mu zjeść. Szatanowi nakazano, by pokłonił się Ademowi (*alejhisselam*) i nie chciano, by się pokłonił. Allah Najwyższy oznajmił, żeby Go szukano. Jednak nie chce, żeby ci, którzy nie są szczerze wierzący, Go znaleźli.

Podróżnicy na boskiej Drodze nie powiedzieli nic więcej poza tymi słowami: (W ogóle nie byliśmy w stanie zrozumieć). A co nam wypada powiedzieć? On nie potrzebuje uwierzenia przez ludzi i wykonywania przez nich *ibadet*. To, że oni są niewierzącymi, popełniają grzechy, w ogóle Mu nie zaszkodzi. W ogóle nie potrzebuje stworzeń. Z wiedzy uczynił powód oczyszczenia niesprawiedliwości, a z ignorancji powód popełniania grzechów. Z wiedzy narodzi się wiara i posłuszeństwo, a z ignorancji powstanie *kufur* i grzech. Nie powinno się pozbawiać posłuszeństwa nawet w najmniejszym stopniu! Do grzechu, nawet jeśli wygląda na bardzo mały, nie powinno się zbliżać! Uczeni islamscy powiadomili, że trzy sprawy są powodem innych trzech: posłuszeństwo jest powodem zyskania aprobaty Allaha Najwyższego, popełnianie grzechów jest powodem gniewu Allaha Najwyższego, a uwierzenie jest powodem bycia szlachetnym, wartościowym. Z tego względu powinno się też unikać nawet najmniejszego grzechu. Gniew Allaha Najwyższego może być z powodu tego grzechu. Każdego wierzącego powinno się traktować jak lepszego od siebie. Ten wierzący może być umiłowanym poddanym Allaha Najwyższego. To, co zostało dla każdego przeznaczone w przedwiecznej przeszłości, nigdy nie ulegnie zmianie. Allah Najwyższy jeśli zechce, to wybaczy muzulmaninowi, który tylko grzeszył i nie był posłuszny. W Surze Bakara, w 30. ajecie, gdy aniołowie powiedzieli w tym znaczeniu: **(O Panie! Dlaczego stwarzasz ludzi, którzy doprowadzą na ziemi do intryg i przelewu krwi?)**, to Allah Najwyższy nie odpowiedział: **(Oni nie doprowadzą do intryg)** tylko: (Ja wiem o tym, czego wy nie znacie). Oznajmił, że: (Nieodpowiednich uczynię odpowiednimi. Tych, którzy znajdują się daleko, przybliżę. Poniżonych uczynię Błogostawionymi). Wy patrzycie na ich czyny. Ja patrzę na wiarę w ich sercach. Wy patrzycie na to, czy są bezgrzeszni. Oni chronią się w moim miłosierdziu. Jak wy podobacie mi się, ponieważ jesteście bezgrzeszni, tak lubię wybaczać grzechy muzulmanom. Wy nie jesteście w stanie wiedzieć tego, co ja wiem. Posiadający wiarę dostąpią Mojej przedwiecznej łaski, moją przedwieczną łaską ich wszystkich będę hołubić”. Tutaj kończy się tłumaczenie 76. Listu.

Szerefuddin Ahmed bin Jahja Muniri (*rahmetullahi teala alejh*) zmarł w roku Hidżri 782 (1380). Żył w mieście Bihar, w Indiach. Jego grób też tam się znajduje. Munir jest nazwą jednej z wiosek w pobliżu miasta Bihar. Jego biografia została opisana szczegółowo w książce Szacha Abdulhaka Dehlewiego

(*rahmetullahi teala alejh*) pt. “**Ahbâr-ül-ahyâr**”. Książka ta została napisana w j. perskim, w roku Hidżri 1332 (1914) i wydana w mieście Dijobend w Indiach, a później w Lahor, w Pakistanie. Książki “**İrsâdüs-sâlikîn**”, “**Ma’din-ül-me’ânî**” i “**Mektûbât**” są bardzo wartościowe.

[Imam Rabbani (*rahmetullahi alejh*) w różnych listach napisał: “Czyny nakazane przez Alaha Najwyższego nazywa się **fard**. Zakazy nazywa się **haram**. A te, które nie są **fard** i **haram**, są dozwolone, nazywa się **mubah**. Wykonywanie **fard**, unikanie **haram** i robienie **mubah** w intencji zyskania aprobaty Allaha, nazywa się **wykonywaniem ibadet**. Żeby ibadet był prawidłowy, należał do przyjętych i podobał się Allahowi Najwyższemu, powinien być on wykonany z **ilm**, czyli przez poznanie warunków jego prawidłowego wykonania, z **amel**, czyli przez wykonanie zgodnie z jego warunkami i z **ihlas**. *Ihlas* oznacza, żeby nie myśleć o korzyściach ziemskich jak: pieniądze, stanowisko, sława, tylko wykonywać go, ponieważ jest to nakaz Allaha, żeby zyskać Jego aprobatę, Jego miłość. *Ilm* zyska się przez czytanie książek *fiqh* razem z mistrzem, a *ihlas*, słuchając słów jednego z Weli, widząc jego stan i zachowanie się, a także czytając książki o *tasawwuf*. *Ilm* w islamie składa się z dwóch części: wiedzy religijnej i wiedzy z nauk ścisłych. Do **fard** należy poznać z niej tyle, ile się potrzebuje. I tak np. obowiązkiem jest poznanie sposobu zażywania lekarstwa i jego dawki, poznanie krótkich informacji o elektryczności przez tych, którzy używają lampy elektrycznej. Jeśli tego nie poznają, to może się to stać powodem ich śmierci.

Muzułmanin, który nie wykonuje *ibadet*, wierzy w **fard** i **haram**, ale nie robi ich z powodu lenistwa lub słuchania się złych kolegów, jeśli umrze bez okazania skruchy, to będzie palił się w Piekło, aż jego grzechy się skończą. Ten, kto nie poznał **fard**, choć wie, że są, nie darzy ich wartością, nie przywiązuje do nich znaczenia, nie martwi się z tego powodu, opuszcza je, nie lękając się Allaha Najwyższego, wystąpi z islamu, stanie się niewierzącym. Będzie wiecznie palony w Piekło. Podobnie jest z popełnianiem **haram**. Ten, kto nie pozna wiedzy dotyczącej *ibadet*, nie zna jego warunków, to nawet jeśli ten *ibadet* wykona z *ihlas*, to nie będzie on właściwy. Jakby w ogóle go nie zrobił, będzie palił się w Piekło. Właściwy *ibadet* będzie tego, kto wykonując go, zna jego warunki i ich przestrzega. Ten uratuje się przed Piekłem. Jednak jeśli nie wykona go z *ihlas*, to ten *ibadet* nie zostanie przyjęty i żaden jego dobry uczynek. Nie zyska za nie *sewab*. Allah Najwyższy powiadomił, że nie przyjmie takich *ibadet* i dobrych uczynków.

Nie przyniesie żadnej korzyści *ibadet*, który został wykonany bez *ilm* i *ihlas*. Nie uratuje on człowieka przed *kufur*, grzechem i karą. Widziano wielu takich hipokrytów, którzy przez całe swoje życie w ten sposób robili *ibadet* i zmarli jako niewierzący. *Ibadet* wykonany z *ilm* i *ihlas* uratuje człowieka na ziemi przed *kufur*, grzechem i uczyni go Bogosławionym. W życiu po śmierci uratuje przed męką w Piekle. To obiecuje Allah Najwyższy w Surze Maide, w 9. ajecie i w Surze Wel'asr. Allah Najwyższy jest wierny Swoim obietnicom. Na pewno dotrzyma Swojego słowa”].

Allah istnieje i jest jeden Poza Nim wszystkie istoty nie istniały i ponownie nie będą istnieć

To, co znajduje się wokół nas rozpoznajemy przez narządy zmysłów. To, co wpływa na nasze narządy czucia, nazywa się **istotami**. Wpływ istot na nasze pięć zmysłów nazywa się **właściwościami** lub **atrybutami**. Istoty dzięki swoim właściwościom różnią się od siebie. Światło, głos, powietrze, szkło są **istotami**. To, co ma rozmiary, wagę i objętość, czyli zajmuje miejsce w przestrzeni, nazywane jest **substancjami** lub **materią**. Substancje różnią się od siebie przez swoje atrybuty, cechy. Powietrze, woda, kamień, szkło są różnymi substancjami. Zaś światło, dźwięk nie są substancjami, ponieważ światło i dźwięk nie zajmują miejsca i nie posiadają wagi. Każda istota posiada **energię**, czyli **moc**, tzn. może działać. Każda substancja może znajdować się w trzech stanach: stałym, ciekłym i gazowym. Stałe substancje posiadają kształty. Substancje płynne i gazowe nie mają konkretnych kształtów, przyjmują formę opakowania, w którym się znajdują. Substancje, które przyjęły kształt, nazywa się **przedmiotami, obiektami**. Substancje znajdują się zawsze w stanie przedmiotu. I tak np. klucz, igła, stół, łopata, gwóźdź są różnymi przedmiotami, ich kształty są różne. Jednak wszystkie są zrobione z materii żelaza. Przedmioty dzieli się na dwa rodzaje: proste i złożone.

W każdym przedmiocie nieustannie zachodzą zmiany, np. poruszając się, zmienia on swoje miejsce, zmniejsza się i powiększa, zmienia kolor. Jeśli jest żywy, to zachoruje, umrze. Te zmiany nazywa się **zdarzeniami**. Bez wpływu z zewnątrz w substancji nie dojdzie do żadnej zmiany. Zdarzenie, które nie powoduje zmian w budowie substancji i nie zmieni jego rdzenia, nazywa się **procesem fizycznym**. Rozerwanie papieru jest zdarzeniem fizycznym. Żeby w substancji zaszło zdarzenie fizyczne, powinna wpłynąć na nią substancja siła. Zdarzenia wpływające na strukturę materii, zmieniające jej rdzeń, nazywa się **procesami chemicznymi**. Spalenie się papieru i powstanie z niego popiołu jest procesem chemicznym. Żeby w jakimś

przedmiocie zaszedł proces chemiczny, powinna na niego zadziałać inna substancja.

Wzajemny wpływ dwóch lub więcej substancji, zjście w każdym z nich procesu chemicznego nazywa się **reakcją chemiczną**. Reakcje chemiczne, tj. ich wpływ na siebie, zachodzą między najmniejszymi składnikami. Najmniejszy składnik tej materii zwany jest atomem. Każdy przedmiot składa się z wielu atomów, czyli z masy atomów. Chociaż struktury atomów są podobne do siebie, to ze względu na rozmiary i wagę różnią się między sobą. Dlatego też obecnie znamy sto pięć rodzajów atomów. Największy atom jest tak mały, że nie można go zobaczyć nawet najsilniejszym mikroskopem. Z połączenia się podobnych do siebie atomów powstaje **element**. Z tego względu, że jest sto pięć różnych rodzajów atomów, istnieje sto pięć różnych elementów. Żelazo, siarka, rtęć, tlen, dwutlenek węgla są elementami. Połączenie się różnych atomów nazywa się związkami. Istnieje setki tysięcy związków. Woda, denaturat, sól i wapień są związkami. Związki powstają z dwóch lub więcej elementów. Połączenie się elementów zachodzi przez połączenie się ich atomów.

Wszystkie obiekty, np. góry, morza, każdy rodzaj roślin i zwierząt, składają się ze stu pięciu elementów. Żywe i nieżywe substancje, kamienie budowlane też składają się z tych stu pięciu elementów. Wszystkie przedmioty powstają z tych stu pięciu elementów lub przez połączenie się atomów kilku z nich. Powodem powstania powietrza, gleby, wody, ciepła, światła, elektryczności i bakterii jest połączenie się elementów lub rozpad związków. **“Do żadnej zmiany nie dojdzie bez przyczyny”**. W tych zmianach elementy, czyli składniki budowy tych substancji, zamieniają się z jednej substancji w drugą lub, odłączając się od substancji, przechodzą do stanu wolnego. Widzimy, że przedmioty znikają. Według tego, co widzimy, osądzając, mylimy się, ponieważ to, co jest przez nas widziane, że znika lub powstaje, nie jest niczym innym jak przekształcaniem się substancji. Zniknięcie jakiegoś obiektu, np. zniknięcie zwłok w grobie zachodzi przez zamianę ich w nowe substancje, jak w wodę, gazy i ziemię. W przypadku nowych substancji, które powstają w wyniku zmiany, jeśli nie wpłyną one na nasze narządy zmysłów, to nie możemy zrozumieć, że one powstają. Z tego powodu mówimy, że zniknął pierwszy obiekt, który uległ zmianie.

Widzimy też, że kształt każdego ze stu pięciu elementów się zmienia i w każdym z nich zaszedł fizyczny i chemiczny proces.

Gdy jeden element połączy się z innym w budowie związku, to jonizuje się, tzn. jego atomy tracą lub zyskują elektron. W ten sposób w tym elemencie zachodzą różne fizyczne i chemiczne zmiany właściwości.

Atom każdego elementu składa się z jądra i różnej liczby małych cząsteczek zwanych **elektronami**. Jądro jest w centrum atomu. Jądra atomów wszystkich elementów z wyjątkiem wodoru składają się z cząstek zwanych protonami, które są naładowane dodatnią energią elektryczną i z neutronów, które nie noszą ładunku elektrycznego. Elektrony, które są cząstkami o ujemnym ładunku elektrycznym, krążą wokół jądra. Elektrony jak krążą w każdej chwili po orbitach, tak też i zmieniają orbity. To, że w jądrze atomu również zachodzą zmiany, rozpad, wnioskuje się z elementów zwanych radioaktywnymi.

Ponadto zrozumiano, że rozpad jądra, przekształcenie się jednego elementu w inny, zaprzestanie istnienia niektórych substancji zmienia się w energię. Ta zmiana została nawet sformułowana przez Einsteina^[1]. To znaczy, że jak w związkach, tak i w elementach zachodzą ciągłe zmiany, przechodzenie z jednego stanu w drugi. “Każda żywa i nieżywa materia się zmienia, czyli stare znika, a nowe zaczyna istnieć”. Obecnie istniejąca każda żywa istota (każda roślina, każde zwierzę) wcześniej nie istniała. Wcześniej istniały inne istoty. A w przyszłości nie pozostanie żadna z obecnie żywych istot, powstaną inne. Podobnie jest ze wszystkimi istotami nieżywymi. Wszystkie żywe i nieżywe istoty, np. element żelaza, związki kamienia i kości, wszystkie cząstki ciągle się zmieniają, tj. stare znikają i powstają inne. Chociaż właściwości istniejącej materii są podobne do właściwości materii, która znikła, to człowiek nie jest w stanie zrozumieć tej zmiany i myśli, że ta materia zawsze istniała. Przykładem tego może być oglądanie filmu, gdzie na ekranie w każdej chwili pokazują się inne obrazy, a widzowie, nie rozumiejąc tego, myślą, że ten obraz sam się porusza. Gdy kawałek papieru się spali i stanie się popiołem, to mówimy, że papier zniknął i powstał popiół, bo zauważyliśmy tę zmianę. Gdy lód się stopi, mówimy, że lód zniknął i powstała woda.

Na początku książki pt. **“Serh-i akaid”** jest napisane: “Ponieważ wszystkie istoty są oznaką istnienia Allaha

[1] Albert Einstein, fizyk żydowskiego pochodzenia, zmarł w roku Hidżri 1375 (1955).

Najwyższego, wszystkie stworzenia nazywa się **Alem**. Ponadto każdą grupę istot tego samego rodzaju nazywa się *Alem*, np. *Alem* ludzi, *Alem* aniołów, *Alem* zwierząt, *Alem* nieżywej materii. Każdy obiekt jest *Alem*". W książce pt. "**Şerh-i mevakif**"^[1], na str. 441 napisane jest, że *Alem*, czyli wszystko jest *haadis*, czyli stworzeniem. To znaczy, że gdy tego nie było, to powstało później. [Powyżej wyjaśniliśmy, że stworzenia zawsze powstają od siebie]. Substancje i właściwości substancji są *haadis*. Z tego wychodzą cztery poglądy:

1– Według muzułmanów, żydów, chrześcijan i czcicieli ognia – zaratustrian, tworzywo substancji jak i ich atrybuty są stworzeniem.

2– Według Arystotelesa i filozofów zgadzających się z jego poglądami, tworzywo substancji i ich atrybuty są wieczne, to znaczy, że oni mówią, że zawsze istniały. Nowoczesna chemia stanowczo dowodzi, że te słowa są błędne. Ten, kto w ten sposób wierzy i mówi, wystąpi z islamu, stanie się niewierzącym. Ibni Sina^[2] i Farabi^[3] powiedzieli, że są wieczne.

3– Według filozofów poprzedzających Arystotelesa materia jest wieczna, a atrybuty są stworzeniem. Obecnie większość naukowców nauk ścisłych jest tego błędnego przekonania.

4– Do tej pory nikt nie powiedział, że materia jest stworzeniem, a atrybuty wieczne. Calinos nie potrafił się zdecydować na żaden z tych czterech poglądów".

Muzułmanie na kilka sposobów udowadniają, że materia i jej atrybuty są stworzeniem. Pierwszy sposób opiera się na tym, że materia i wszystkie jej cząsteczki ciągle się zmieniają. To, co się zmienia, nie może być wieczne, powinno być *haadis*, ponieważ każda substancja powstaje z substancji jej poprzedzającej i nie może sięgać tak daleko wstecz. Zmiany te powinny mieć początek, tzn. pierwotna materia powinna powstać z niczego. Jeżeli nie ma pierwotnej materii stworzonej z niczego, to znaczy, gdyby proces powstania kolejnej substancji z pierwotnej sięgał tak do wiecznej przeszłości, to nie byłoby początku powstania substancji jednej z drugiej i obecnie nie powinna istnieć żadna

[1] Autorem "**Şerh-i mevakif**" jest Sejjid Szerif Dżurdżani, który zmarł w roku Hidżri 816 (1413) w Sziraz.

[2] Ibni Sina Husejn zmarł w roku Hidżri 428 (1037).

[3] Muhammed Farabi zmarł w roku Hidżri 339 (950) w Damaszku.

materia. Istnienie substancji i ich pochodzenie jednej z drugiej wskazuje na to, że pierwotna materia powstała z niczego.

Oprócz tego mówimy, że nie powie się o kamieniu, który spadł z nieba, że przybył z wiecznej przeszłości, ponieważ przedwiecznie wcześniej znaczy, że nie ma początku. Przybyć z wieczności jest przybyciem z niczego. To, co pochodzi z nieskończoności, nie powinno przyjść. Niezgodne z naukami ścisłymi i rozumem jest powiedzenie, że to, co przyszło, pochodzi z nieskończoności. Podobnie, powstawanie ludzi od siebie nie może pochodzić z wieczności. Początek powstawania ludzi powinien rozpocząć się od pierwszego człowieka, który został stworzony z niczego. Jeśli powie się, że nie było pierwszego człowieka stworzonego z niczego i powstawanie ludzi od siebie zaszło przedwiecznie wcześniej, to nie powinien istnieć żaden człowiek. Tak samo jest też z każdą inną istotą. Ignoracją, niezgodnymi z naukami ścisłymi i rozumem są słowa wypowiedziane o powstawaniu z siebie materii: "Tak było i tak będzie. Nie było początkowej materii". Zmiana nie wskazuje na to, że materia jest wieczna, lecz że powstała z niczego, czyli że nie jest **wadźib-ul-wudźud**, lecz **mumkin-ul-wudźud**.

Pytanie: Z tego względu, że sam twórca tych istot i Jego atrybuty są wieczne, czy nie powinny te istoty być wieczne?

Odpowiedź: Zawsze widzimy, że Stwórca, który jest wieczny, z różnych powodów zmienia materię, cząstki, czyli doprowadza do ich nieistnienia i stwarza w ich miejsce inne. Wieczny Stworzyciel stwarza wtedy, kiedy zechce, zawsze stwarza je jedne z drugich. Jak stwarza za przyczyną każdą substancję i cząstkę, tak i może, gdy zechce, bez przyczyny, bez środka z niczego je stworzyć. Ten, kto wierzy, że klasy istot są stworzone, śmiertelne, wierzy też, że ponownie zostaną one zlikwidowane. Oczywiście jest, że istoty, które zostały stworzone z niczego, gdy ich nie było, mogą ponownie zniknąć. Dzisiaj widzimy, że wiele stworzeń przestało istnieć. Żeby być muzułmaninem, wymagane jest wierzenie w to, że materia i przedmioty, czyli każda istota, zostały stworzone z niczego i ponownie znikną. Widzimy, że te substancje, których nie było, zostały stworzone później i ponownie znikły, tzn. nie pozostały ich kształty i właściwości. Powyżej powiadomiliśmy o tym, że choć przedmioty znikną, ich materia pozostanie, ale ta materia nie jest wieczna, została znacznie wcześniej stworzona przez Allaha Najwyższego i w Dniu Sądu cała ponownie zniknie. Współczesna wiedza obejmująca nauki ścisłe nie jest przeszkodą, żeby w to wierzyć. Niewierzeniem jest oczernianie nauk ścisłych i

bycie wrogiem islamu. Islam nie zaprzecza wiedzy nauk ścisłych. Zaprzecza niepoznaniu wiedzy religijnej i niewykonywaniu obowiązkowych *ibadet*. Nauki ścisłe też nie zaprzeczają religii islamskiej, a nawet potwierdzają i aprobuja ją. Ponieważ *Alem* są stworzeniem, musi być twórca, który stworzył je z niczego. Powyżej powiadomiliśmy, że żadne zdarzenie nie zajdzie samo z siebie. Obecnie produkowane są w fabrykach tysiące lekarstw, sprzętów gospodarstwa domowego, towarów przemysłowych i handlowych, urządzeń elektronicznych i zbrojeniowych. Większość z nich otrzymuje się po zaawansowanych obliczeniach oraz po setkach testów. Czy powiedzą oni choć o jednym z nich, że powstało samo z siebie? Mówią, że chciano je zrobić, zostały zrobione świadomie i wszystkie one powinny mieć swojego producenta. Jednak o widzianych żywych i nieżywych stworzeniach oraz o dołączających się do nich w każdym wieku nowo odkrytych milionach substancji i zdarzeń, w większości których, struktury są dalej nieznanne, mówią, że powstały one przypadkowo. Czy nie jest to nic innego jak hipokryzja, silny upór lub oczywista ignorancja? Oczywiście jest, że istnieje tylko jeden Stworzyciel, który czyni istnienie każdej substancji, każdego ruchu możliwym. Ten Stworzyciel jest **wadžib-ul-wudżud**, tzn. gdy Go nie było, nie zaczął istnieć potem, zawsze był i do istnienia nie potrzebuje. Gdyby nie było potrzebne ciągłe Jego istnienie, to byłby **mumkin-ul-wudżud**. Byłby *haadis* jak *Alem*, czyli byłby stworzeniem. Stworzenie powstaje z przemiany innego stworzenia lub zostaje stworzone z niczego. A do tego potrzebny jest ten, kto je stworzy. W ten sposób byłaby potrzebna nieskończona liczba twórców. Jeśli pomyśli się o tym, jak powyżej napisaliśmy, że u stworzeń nie mogą zajść nieskończone zmiany, to jest jasne, że nie może być nieskończonej liczby twórców i stworzenie zostało zapoczątkowane przez twórcę, który jest pierwszy i jedyny, ponieważ na początku nie byłoby wtedy żadnego twórcy i gdyby tworzenie ich z siebie nawzajem wróciło z powrotem do wieczności, to wtedy nie powinien istnieć żaden stworzyciel. Wobec tego, pierwszy niestworzony twórca stworzył stworzenia. Nie ma innego twórcy przed nim ani po nim. Twórca nie zostaje stworzony, on jest zawsze. Jeśliby na chwilę zniknął, to wszystko by też zniknęło. *Wadžib-ul-wudżud* nie potrzebuje niczego pod żadnym względem. Ten, kto stworzył ziemię, niebo, atomy, istnienia ludzkie tak regularnie, skrupulatnie, jest wszechmocny, wszechwiedzący, posiada niekończoną siłę, jest w stanie stworzyć od razu wszystko, co zechce, powinien być jedyny, nie powinna

zajść w nim jakakolwiek zmiana. Gdyby jego siła nie była wieczna i nie byłby wszechwiedzący, to nie byłby w stanie stworzyć istot w tak regularny, skrupulatny sposób. Gdyby tych twórców było więcej niż jeden i ich życzenia nie byłyby zgodne w stworzeniu czegoś, to ci, których życzenia nie zostałyby spełnione, nie mogliby być stwórcami i to, co by stworzyli, byłoby pomieszane. Aby uzyskać więcej informacji na ten temat, polecamy przeczytanie komentarzy w j. arabskim i j. tureckim pt. **“Emali Kasidesi”**, napisanego przez Alięgo Uszi’ego^[1].

U Stwórcy nie zajdą żadne zmiany. Jaki jest teraz, taki był przed stworzeniem świata. Jak wszystko stworzył z niczego, tak i zawsze, również teraz, wszystko stwarza, ponieważ zmiana wskazuje na bycie stworzeniem, stworzonym z niczego. Powyżej wyjaśniliśmy, że On zawsze będzie i nie zniknie. Z tego względu nie zajdzie u Niego żadna zmiana. Jak stworzenia potrzebują Jego w ich początkowym stworzeniu, tak też potrzebują Go w każdej chwili. Tylko On wszystko stwarza, dokonuje każdej zmiany. Wszystko stwarza za przyczyną, żeby istniał porządek, a ludzie mogli przetrwać i być ucywilizowani. Jak stwarza On przyczyny, tak i stwarza wpływy na te przyczyny, możliwości dokonywania czynów. Ludzie są środkiem wpływającym na przyczyny substancji.

Gdy są głodni, coś jedzą; gdy są chorzy, używają lekarstwa; zapalają zapałkę, żeby oświetlić świeczką; żeby uzyskać wodór, polewają niektórymi kwasami cynk; żeby wyprodukować cement, mieszają wapno z gliną i tę mieszankę wypalają; żeby zyskać mleko, pasą krowy; żeby otrzymać elektryczność, zakładają elektrownie wodne; budują wszelkiego rodzaju fabryki – to są przykłady używania przyczyn, to jest bycie środkiem w stworzeniu czegoś nowego. Wola i energia człowieka są również środkami stworzonymi przez Allaha Najwyższego. Ludzie też są środkami w stworzeniu przez Allaha Najwyższego. Allah Najwyższy w ten sposób chce stwarzać. Z tego widać, że nieodpowiednie, niezgodne z nauką, rozumem i religią, absurdalne jest mówienie, że człowiek coś stworzył.

Ludzie powinni kochać stwórcę, których ich stworzył, pozwala im żyć, stwarza i zsyła im to, czego oni potrzebują. Powinni być Jego sługami, niewolnikami, a to znaczy, że stworzenia powinny robić dla Niego *ibadet*, czcić Go, być Mu

[1] Ali Uszi zmarł w roku Hidżri 575 (1180).

posłuszne i Go szanować. O tym jest dokładnie napisane na początku siódmej strony, w siedemnastym liście. On sam powiadomił o tym, że jest *wadžib-ul-wudżud*, jedynym bogiem i ten bóg nazywa się **Allah**. Jego poddani nie mają prawa do zmiany Jego imienia, o którym On sam powiadomił. Czyn popełniony niesprawiedliwie jest wielkim złem, bardzo brzydkim, odrażającym postępkiem.

Niektórzy chrześcijanie, chrześcijańscy duchowni uważają, że stwórcy jest trzech. Powyższe informacje udowadniają, że Stwórciel jest jeden, a słowa kościoła są błędne.

SŁOWNIK

ablucja, wudu – rytualny obrządek obmycia.

ahiret – życie po śmierci.

alim – uczony.

arif – człowiek wykształcony w *tasawwuf*, który doszedł do stopnia doskonałości, zyskał aprobatę Allaha Najwyższego, poza miłością do Niego, usunął ze swojego serca miłość do kogokolwiek.

Arsz – Tron; największe ze stworzeń stworzonych przez Allaha Najwyższego.

Arsz ilahijje – Tron Boski.

awret mahalli – części ciała, które nakazane jest muzułmanom zastrzaniać.

Besmele – “*Bismillahir Rahmanir Rahim*”, co znaczy: ‘W imię Allaha Najwyższego’.

bidat, bid’at – innowacja.

biset – powiadomienie jakiegoś proroka, że został prorokiem.

chutba – mowa wypowiedziana przed salatem piątkowym i po salacie świątecznym na minberze do wspólnoty, w której skład wchodzi: wychwalanie Allaha Najwyższego, wypowiedzenie pozdrowień dla Szlachetnego Proroka i *dua*.

dalalet – innowacja; zejście na złą drogę.

dua – modlitwa.

Dżehennem – Piekło.

Dżennet – Raj.

dżihad – walka prowadzona z wrogiem religii w celu zyskania aprobaty Allaha Najwyższego.

edeb – właściwe zachowanie się.

Ehli Bejt – Rodzina Wysłannika Allaha.

ehli bidat, Ehl-i bidat – ten, kto wprowadza innowacje do

religii, kto odchodzi od sposobu wierzenia Szlachetnego Proroka Muhammeda i Jego Towarzyszy.

emri ma'ruf – uczenie o nakazach religii, doprowadzanie do spełnienia tych nakazów.

Ewlija, Aulija – Błogosławieni ludzie, którzy zyskali aprobatę Allaha Najwyższego. Liczba mnoga słowa: Weli.

fard – obowiązek.

fasyk – muzułmanin grzesznik, niekřeputujący się jawnie grzeszyć, buntownik.

fetwa, fatwa – odpowiedź muftiego na temat, czy dany czyn jest zgodny z religią. Zobacz: **mufti**.

fikh, fykyh – nauka, która informuje o czynach, które powinno się w religii robić i których unikać.

fyrka – grupa, wspólnota,

Gawsus-sekalejn – wielki Weli, który pomagał ludziom i dżinnom, przydomek Abdulkadira Gejlaniego.

gusl, gushl, wudu – całkowita ablucja.

haadis – stworzony z niczego; gdy go nie było, został stworzony, a gdy jest, może zniknąć.

hadisy – święte hadisy to Błogosławione słowa, czyny Proroka Muhammeda i to, co widział, a czemu nie stał na przeszkodzie.

haram – to, co zostało jasno zakazane w Świętym Koranie przez Allaha Najwyższego.

hidajet – wskazanie prawidłowej Drogi, znajdowanie się na prawidłowej Drodze, z której Allah Najwyższy jest zadowolony.

hidźra – emigracja Szlachetnego Proroka (*sallallahu alejhi we sellem*) z Mekki do Medyny.

Hidźri – rok, data, która jest początkiem kalendarza Hidźri Kameri lub Hidźri Szemsi i rozpoczyna się hidźrą Szlachetnego Proroka (*sallallahu alejhi we sellem*).

ibadet, ibada – akty czci, czynności, dzięki którym czci się Allaha Najwyższego, takie jak np.: salat, modlitwa, post, *zikr*.

ibadet nafile – *ibadet* nieobowiązkowe.

ibahi – członkowie grupy, która uznaje *haram* i zakazy za dozwolone.

idźma-i ummet – dowody uczonych pierwszych czterech wieków.

idźtihad – wysiłek, praca polegająca na doprowadzeniu do ustalenia praw dotyczących czynów, o których nie zostało jasno powiadomione w Świętym Koranie i w świętych hadisach, upodabniając je do tych, o których zostało jasno powiadomione.

ihlas – czystość duchowa. W każdym czynie starać się zyskać aprobatę Allaha Najwyższego.

ihtijar – wybór tego, czego się pragnie, chce.

ilim, ilm – wiedzieć na temat czegoś, rozumieć go. Przeciwnieństwo ignorancji. Jeden z atrybutów *subuti* Allaha Najwyższego. Nauka.

ilmihal – książka o tym, co każdy muzułmanin powinien wiedzieć o wierze, *ibadet* i etyce.

iman – wiara

Indźil – Ewangelia.

irade – jeden z atrybutów *subuti* Allaha Najwyższego. Życzenie Allaha Najwyższego. Wybór życzenia, pragnienia. Wola.

Isa – Jezus Chrystus.

istigfar – skrucha i żal za grzechy; proszenie Allaha Najwyższego o wybaczenie grzechów, błędów, braków.

itikad – wierzenie.

kadim – niemający początku. Atrybut Allaha Najwyższego.

kafir – niewierzący.

Kalendarz Hidźri Kameri – kalendarz księżycowy, w którym rok rozpoczyna się w dniu, w którym Wysłannik Allaha wyemigrował z Mekki do Medyny. Jest to pierwszy dzień miesiąca Muharrem (piątek, 16 lipca 622 roku). Rok Kameri jest czasem (albo cyklem), w którym księżyc okrąży kulę ziemską dwanaście razy. Trwa 354 dni (354 – 367 dni). W kalendarzu Hidźri Kameri jest 12 miesięcy *kameri*, które zwane też są “miesiącami arabskimi”.

Kalendarz Hidźri Szemsi – kalendarz słoneczny, w którym rok rozpoczyna się wejściem Wysłannika Allaha do wsi Kuba w pobliżu Medyny podczas hidźry; przypada na poniedziałek, ósmego dnia miesiąca Rebiul-ewwel (wg kalendarza

gregoriańskiego jest to poniedziałek 20 września, a juliańskiego 7 września). Rok Szemsi jest czasem, w którym słońce okrąży raz kulę ziemską. Trwa 365,242 dni.

Kader, Kadar – przeznaczenie.

keramet – zdarzenie, cudowny stan zachodzący poza prawami fizycznymi, chemicznymi, fizjologicznymi u Ewlija, Weli za zgodą Allaha Najwyższego.

kufur, kufr – bluźnierstwo.

Kuran-i kerim – Święty Koran.

Kursi – jedno z największych stworzeń stworzonych przez Allaha Najwyższego, znajduje się pod Arszem.

kyble, kibla – kierunek, w jaki zwracają się muzułmanie podczas robienia salatów, zwrot w stronę Świętej Kaaby w Mekce.

kyjam – pozycja stania podczas salatu.

kyjas, kijas – porównanie czegoś do czegoś innego, upodobnienie do czegoś innego. Wydanie orzeczenie na temat tego, o czym nie zostało powiadomione w świętych ajetach i świętych hadisach, przez porównanie do podobnej sprawy, na temat której jest w *nass* (zobacz: *nass*).

kyjas fukaha – sprawy, które nie mają odpowiedników w Świętym Koranie i świętych hadisach. Prawa wyciągnięte przez porównanie; upodobnianie ich z prawami, których dowody są w Księdze, Sunnie i *idźma-i ummet*.

marifet – znać sercem Allaha Najwyższego.

mesdżid – meczet.

mezheb, mazhab – droga, którą się idzie. Szkoła. Cztery prawidłowe szkoły (Hanefi, Maliki, Szafii, Hanbeli).

Miradż – podróż nocna Szlachetnego Proroka do nieba i Jerozolimy.

mizan – waga, przyrząd do rozliczania ludzi z grzechów i dobrych uczynków w Dniu Sądu. Jak ta waga wygląda nie jest wiadome.

mudźtehid – wielki uczony, który wyciąga prawa ze świętych ajetów i świętych hadisów, które nie zostały jasno powiadomione, przez upodobnianie ich do praw jasno powiadomionych w świętych ajetach i świętych hadisach.

mufti – muzułmański urzędnik, prawnik i teolog wydający oficjalne interpretacje w sprawach życia państwowego i prywatnego związanego z islamem. Swoje decyzje ogłasza w formie fetwy. Obecnie mufti działają w ramach urzędów państwowych.

mukellef – ten, kto jest dojrzały wg religii.

mulhid – ten, kto wyciąga błędne znaczenie ze świętych ajetów i świętych hadisów, czyli posiada zepsutą wiarą. Przeklinający Towarzyszy Proroka.

mumkin – może być i może nie być.

munafyk – obłudnik, choć nie wierzy, wygląda na muzułmanina.

murted – odchodzący od religii islamskiej.

Musa – biblijny Mojżesz.

mustehab – dobry, piękny uczynek, za który, jeśli się go spełni, zyska się nagrodę, a jeśli nie, to nie jest to grzechem.

nakli ilim – wiedza *tefsir*, świętych hadisów, *fikh*, które zyskało się przez przekazy.

nass – święte ajety i święte hadisys.

Nebi – prorok powiadamiający o poprzednich religiach, zapraszający do poprzednich proroków.

nefs, nafs – własne “ja”, własne pragnienia; życie; dusza; sumienie odpowiedzialne za czyny.

nefs-i emmare – pociąg do tego, co jest złe.

nikah – akt ślubu wg religii.

nisab – granica bogactwa wg religii.

Prawidłowa Droga – postępowanie, z którego jest zadowolony Allah Najwyższy; droga, którą kroczył Wysłannik Allaha i Jego Towarzysze.

Rahman – jedno z pięknych imion Allaha Najwyższego, znaczy: ‘Dający codzienne racje żywnościowe i nieskończone dary wszystkim stworzeniom i ludziom bez względu na to, czy są oni wierzącymi czy też niewierzącymi, Jego wrogami czy przyjaciółmi’.

re’j, ra’j – orzeczenie, prawo, porównanie wyciągnięte przez uczonych islamskich mudźtehid na temat sprawy, która nie

została jasno powiadomiona w świętych ajetach i świętych hadisach.

Resulullah, Rasulallah – Wysłannik Allaha.

ru'jet – zobaczyć.

ruku, raka – jeden z obowiązków w salacie; pozycja pochylenia się z położeniem rąk na kolanach.

Sahabi, Sahabe, Eshab – Towarzysze Proroka Muhammeda (*sallallahu alejhi we sellem*).

sahih – prawdziwy.

Said – należący do Raju.

salat – 1. Miłosierdzie Allaha Najwyższego, wypowiedziane przez aniołów *istigfar*, dua wierzących. 2. Jeden z pięciu fundamentów islamu, modlitewny obrządek. 3. Po usłyszeniu imienia Szlachetnego Proroka przekazanie Mu pozdrowienia i dua, jak *“sallallahu alejhi we sellem”* i tym podobne słowa. W tym znaczeniu salat w liczbie mnogiej to salewat. To pozdrowienie nazywane jest też *“salat u selam”*.

salewat – dua (modlitwa) i pozdrowienie dla Szlachetnego Proroka.

sedźde – jeden z obowiązków w salacie; pokłon; położenie na ziemi czoła, nosa, dłoni, kolan i palców nóg.

Sejjid – 1. pan, 2. potomek z rodu Hazrat Husejina, wnuka Szlachetnego Proroka.

selam – 1. pozdrowienie, jakie daje sobie nawzajem dwóch muzułmanów, gdy się spotka lub żegna. Na słowa jednego z nich: *“Selamun alejkum”* lub *“Es-selamun alejkum”* (‘Bądź pozdrowiony, bądź zdrow i miej się dobrze w życiu na ziemi i po śmierci’), drugi odpowiada: *“We alejkum selam”* (‘Ta piękna modlitwa, którą za mnie zmówiłeś, niech będzie też dla ciebie’). 2. *Selam* w salacie to wypowiedzenie w prawą i w lewą stronę pozdrowienia: *“Es selamun alejkum we rahmetullah”* (Bądźcie pozdrowieni. Niech Allah okaże wam miłosierdzie).

sewab – nagroda za dobry uczynek i akt czci, jaką otrzyma się od Allaha Najwyższego w życiu po śmierci.

Szhada – wyznanie wiary; wypowiedzenie słów: *“Eszhedu enla ilahe illallah we eszhedu enne Muhammeden abduhu we resuluh”*, co znaczy: ‘Jakbym widział, wiem i wierzę, że poza Allahem Najwyższym nie ma na ziemi i w niebie nikogo, żadnej

innej egzystencji, którą powinno się czcić i która byłaby godna ubóstwiania. Jakbym widział, wiem i wierzę, że Muhammed *alejhisselam* jest sługą Allaha Najwyższego i Jego Wystannikiem’.

suhuf – mała książka, broszura, strona.

Sunna – 1. Błogosławione Słowa Szlachetnego Proroka, Jego czyny i to, co akceptował (tzn. to, czego nie zakazywał robić, co widział u innych). 2. W wiedzy islamskiej: poświadczenie, źródło oparte na czterech podstawowych dowodach. 3. Szeriat czyli religia islamska. 4. sunna – w modlitwie rytualnej cztererekatowy lub dwurekatowy salat robiony przed salatem obowiązkowym lub po nim.

Sur – trąba, w którą Israfil (*alejhisselam*), jeden z czterech wielkich aniołów, zadmie, gdy nadejdzie Koniec Świata. Nie jest wiadome, jaka to jest trąba.

syfati – atrybut.

Szaki – należący do Piekła.

szehid, szahid – muzułmanin, który zginął w obronie islamu.

takwa – pobożność, chronienie się przed grzechami.

tasawwuf – nauka etyki i serca. Oczyszczenie serca ze złych cech i wypełnienie go dobrymi.

tefsir, tafsir – komentarze Świętego Koranu, nauka o interpretacji Świętego Koranu.

tehedżdżud – salat robiony, gdy miną dwie trzecie nocy, przed świtem.

tekbir, takbir – słowa wychwalające Allaha Najwyższego.

tenzih – trzymanie się z daleka tego, co nie jest godne sławy, wielkości Allaha Najwyższego.

tesbih – wypowiedzianie słów wychwalających Allaha Najwyższego, jak: “*Subhanallah*”.

tewbe – po popełnieniu grzechu okazanie skruchy; trwanie w postanowieniu, że się więcej nie popełni tego samego grzechu.

Tewrat – Tora.

ummet, umma – wspólnota.

wadżib – to, co powinno się uczynić, zrobić.

Zebani – aniołowie z Piekła.

zabayih – zwierzęta przeznaczone na ofiarę.

Zebur, Zabur – Psalmi Dawida.

zekat, zakat – jeden z filarów islamu; obowiązek jałmużny: muzułmanie, którzy są według religii bogaci, w określonym czasie, określoną ilość swego majątku przekazują określonym muzułmanom.

zikr – wypowiedanie słów wychwalających Allaha Najwyższego.

zyndyk, zandaka – nie wierzy w żadną religię i mimo że nie wierzy w Allaha Najwyższego, zachowuje się jak muzułmanin oraz stara się zmienić religię islamską.

KSIĄŻKI WYDANE PRZEZ WYDAWNICTWO HAKIKAT KITABEVI

Wydawnictwo wydało książki w językach: albańskim, angielskim, arabskim, azerskim, bośniackim, bułgarskim, francuskim, hiszpańskim, niemieckim, perskim, rosyjskim, tureckim, turkmeńskim, urdu i uzbeckim. Są dostępne na stronie: www.hakikatkitabevi.com Poniżej niektóre z nich:

W języku angielskim:

- 1– Se'adet-i Ebediyye ENDLESS BLISS (Five Fascicles)
- 2– ISLAM'S REFORMERS
- 3– THE SUNNI PATH
- 4– BELIEF AND ISLAM
- 5– THE PROOF OF PROPHETHOOD
- 6– ANSWER TO AN ENEMY OF ISLAM
- 7– ADVICE FOR THE MUSLIM
- 8– ISLAM AND CHRISTIANITY
- 9– COULD NOT ANSWER
- 10– CONFESSIONS OF A BRITISH SPY
- 11– DOCUMENTS OF THE RIGHT WORD
- 12– WHY DID THEY BECOME MUSLIMS?
- 13– ETHICS OF ISLAM
- 14– SAHABA 'The Blessed'

W języku niemieckim:

- 1– ISLAM, DER WEG DER SUNNITEN
- 2– GLAUBE UND ISLAM
- 3– ISLAM UND CHRISTENTUM
- 4– BEWEIS DES PROPHETENTUMS
- 5– GESTÄNDNISSE VON EINEM BRITISCHEN SPION
- 6– ISLAMISCHE SITTE

W języku francuskim:

- 1– L'ISLAM ET LA VOIE DE SUNNA
- 2– FOI ET ISLAM
- 3– ISLAM ET CHRISTIANISME
- 4– L'ÉVIDENCE DE LA PROPHÉTIE
- 5– AR RADD AL JAMIL
- 6– AL-MUNQID MIN AD'DALAL

اسماء الكتب الفارسية التي نشرتها مكتبة الحقيقة

اسماء الكتب	عدد صفحاتها
١ - مکتوبات امام رباني (دفتر اول)	٦٧٢
٢ - مکتوبات امام رباني (دفتر دوم و سوم)	٦٠٨
٣ - منتخبات از مکتوبات امام رباني	٤١٦
٤ - منتخبات از مکتوبات معصومية و يليه مسلک مجدد الف ثاني (با ترجمه اردو)	٤٣٢
٥ - مبدأ و معاد و يليه تأييد اهل سنت (امام رباني)	١٥٦
٦ - كيميائي سعادت (امام غزالي)	٦٨٨
٧ - رياض الناصحين	٣٨٤
٨ - مكاتيب شريفه (حضرة عبدالله دهلوي) و يليه المجد التالذ و يليهما نامهای خالد بغدادى	٢٨٨
٩ - در المعارف (ملفوظات حضرت عبد الله دهلوي)	١٦٠
١٠ - رد وهابي و يليه سيف الابرار المسلول على الفجار	١٤٤
١١ - الاصول الاربعة في ترديد الوهابية	١٢٨
١٢ - زبدة المقامات (بركات احمدية)	٤٢٤
١٣ - مفتاح النجاة لاحمد نامقي جامي و يليه نصايح عبد الله انصاري	١٢٨
١٤ - ميزان الموازين في امر الدين (در رد نصارى)	٣٠٤
١٥ - مقامات مظهرية و يليه هو الغني	٢٠٨
١٦ - مناهج العباد الى المعاد و يليه عمدة الاسلام	٣٢٠
١٧ - تحفه اثني عشرية (عبد العزيز دهلوي)	٨١٦
١٨ - المعتمد في المعتقد (رساله توريشتي)	٢٨٨
١٩ - حقوق الاسلام و يليه مالابذ منه و يليهما تذكرة الموتى و القبور	٢٧٢
٢٠ - مسموعات قاضي محمد زاهد از حضرت عبيد الله احرار	١٩٢
٢١ - ترغيب الصلاة	٢٨٨
٢٢ - أنيس الطالبين و عدّة السالكين	٢٠٨
٢٣ - شواهد النبوة	٣٠٤
٢٤ - عمدة المقامات	٤٨٠
٢٥ - اعترافات جاسوس انگليسي به لغة فارسي و دشمنی انگليسيها به اسلام	٤٨٠

الكتب العربية مع الاردوية و الفارسية مع الاردوية و الاردية	عدد صفحاتها
١ - المدارج السنوية في الرد على الوهابية و يليه العقائد الصحيحة في ترديد الوهابية النجدية	١٩٢
٢ - عقائد نظاميه (فارسي مع اردو) مع شرح قصيدة بدء الامالي و يليه احكام سماع از كيميائي سعادت و يليهما ذكر ائمه از تذكرة الاولياء و يليهما مناقب ائمه اربعة	١٦٠
٣ - الخيرات الحسان (اردو) (احمد ابن حجر مكّي)	٢٢٤
٤ - هر كس كيلئے لازم ايمان مولانا خالد بغدادى	١٤٤
٥ - انگریز جاسوس کے اعترافات	١٦٠

- ٤٤ - النعمة الكبرى على العالم في مولد سيد ولد آدم و يليه نبذة من الفتاوى الحديثية و يليهما كتاب جواهر البحار ٣٢٠
- ٤٥ - تسهيل المنافع و بمامشه الطب النبوي و يليه شرح الزرقاني على المواهب اللدنية و يليهما فوائد عثمانية و يليها خزينة المعارف ٦٢٤
- ٤٦ - الدولة العثمانية من الفتوحات الاسلامية و يليه المسلمون المعاصرون ٢٧٢
- ٤٧ - كتاب الصلاة و يليه مواقيت الصلاة و يليهما اهمية الحجاب الشرعي ١٦٠
- ٤٨ - الصرف و النحو العربي و عوامل و الكافية لابن الحاجب ١٧٦
- ٤٩ - الصواعق المحرقة و يليه تطهير الجنان و اللسان ٤٨٠
- ٥٠ - الحقائق الاسلامية في الرد على المزايم الوهابية ١١٢
- ٥١ - نور الاسلام تأليف الشيخ عبد الكريم محمد المدرس البغدادي ١٩٢
- ٥٢ - الصراط المستقيم في رد النصارى و يليه السيف الصقيل و يليهما القول الثبت و يليها خلاصة الكلام للنبهاني ١٢٨
- ٥٣ - الرد الجميل في رد النصارى و يليه ايها الولد للغزالي ٢٢٤
- ٥٤ - طريق النجاة و يليه المكتوبات المنتخبة لمحمد معصوم الفاروقي ١٧٦
- ٥٥ - القول الفصل شرح الفقه الاكبر للامام الاعظم ابي حنيفة ٤٤٨
- ٥٦ - جالية الاكدار و السيف البتار (مولانا خالد البغدادي) ٩٦
- ٥٧ - اعترافات الجاسوس الانكليزي ١٩٢
- ٥٨ - غاية التحقيق و هماية التدقيق للشيخ السندی ١١٢
- ٥٩ - المعلومات النافعة لأحمد جودت باشا ٥٢٨
- ٦٠ - مصباح الانام و جلاء الظلام في رد شبه البدعى النجدى و يليه رسالة فيما يتعلق بادلة جواز التوسل بالنبي و زيارته صلى الله عليه و سلم ٢٢٤
- ٦١ - ابتغاء الوصول لخبّ الله بمدح الرسول و يليه البنيان المرصوص ٢٢٤
- ٦٢ - الإسلام و سائر الأديان ٣٣٦
- ٦٣ - مختصر تذكرة القرطبي للشعراني و يليه قرّة العيون للسمرقندي ٣٥٢

- ٢٢ - الحبل المتين ويليهِ العقود الدرية ويليهِما هداية الموقنين ١٣٦
- ٢٣ - خلاصة الكلام في بيان امراء البلد الحرام ويليهِ ارشاد الحيارى في تحذير المسلمين
من مدارس النصارى ويليهِما نبذة من الفتاوى الحديثية ٢٨٨
- ٢٤ - التوسل بالنبي وبالصالحين ويليهِ التوسل لمحمد عبد القيوم القادري ٣٣٦
- ٢٥ - الدرر السنية في الرد على الوهابية ويليهِ نور اليقين في مبحث التلقين ٢٢٤
- ٢٦ - سبيل النجاة عن بدعة اهل الزيغ والضلال ويليهِ كف الرعاع عن الحرمات
ويليهِما الاعلام بقواطع الاسلام ٢٨٨
- ٢٧ - الانصاف ويليهِ عقد الجيد ويليهِما مقياس القياس والمسائل المنتخبة ٢٤٠
- ٢٨ - المستند المعتمد بناءً نجاه الابد ١٦٠
- ٢٩ - الاستاذ المودودي ويليهِ كشف الشبهة عن الجماعة التبليغية ١٤٤
- ٣٠ - كتاب الايمان (من رد المحتار) ٦٥٦
- ٣١ - الفقه على المذاهب الاربعه (الجزء الاول) ٣٥٢
- ٣٢ - الفقه على المذاهب الاربعه (الجزء الثاني) ٣٣٦
- ٣٣ - الفقه على المذاهب الاربعه (الجزء الثالث) ٣٨٤
- ٣٤ - الادلة القواطع على الزام العربية في التوابع ويليهِ فتاوى علماء الهند
على منع الخطبة بغير العربية ويليهِما الحظر والاباحة من الدر المختار ١٢٠
- ٣٥ - البريقة شرح الطريقة (الجزء الاول) ٦٠٨
- ٣٦ - البريقة شرح الطريقة ويليهِ منهل الواردين في مسائل الحيض ٣٣٦
- ٣٧ - البهجة السنية في آداب الطريقة ويليهِ ارغام المريد ٢٥٦
- ٣٨ - السعادة الابدية فيما جاء به النقشبندية ويليهِ الحديقة الندية
ويليهِما الرد على النصارى والرد على الوهابية ١٧٦
- ٣٩ - مفتاح الفلاح ويليهِ خطبة عيد الفطر ويليهِما لزوم اتباع مذاهب الائمة ١٩٢
- ٤٠ - مفاتيح الجنان شرح شرعة الاسلام ٦٨٨
- ٤١ - الانوار المحمدية من المواهب اللدنية (الجزء الاول) ٤٤٨
- ٤٢ - حجة الله على العالمين في معجزات سيد المرسلين ويليهِ مسئلة التوسل ٢٨٨
- ٤٣ - اثبات النبوة ويليهِ الدولة المكية بالمادة الغيبية ١٢٨

اسماء الكتب العربية التي نشرتها مكتبة الحقيقة

عدد صفحاتها

اسماء الكتب

- ١ - جزء عم من القرآن الكريم ٣٢
- ٢ - حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الاول) ٦٠٤
- ٣ - حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الثانى) ٤٦٢
- ٤ - حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الثالث) ٦٢٤
- ٥ - حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الرابع) ٦٢٤
- ٦ - الايمان والاسلام ويليه السلفيون ١٢٨
- ٧ - نخبة الآلى لشرح بدء الامالى ١٩٢
- ٨ - الحديقة الندية شرح الطريقة المحمدية (الجزء الاول) ٦٠٨
- ٩ - علماء المسلمين وجهلة الوهابيين ويليه شواهد الحق
ويليهما العقائد النسفية ويليها تحقيق الرابطة ٢٢٤
- ١٠ - فتاوى الحرمين برجف ندوة المن ويليه الدررة المضئبة ١٢٨
- ١١ - هدية المهديين ويليه المتنبي القاديانى ويليهما الجماعة التبليغية ١٩٢
- ١٢ - المنقذ عن الضلال ويليه الجاه العوام عن علم الكلام ويليهما تحفة الارب
ويليها نبذة من تفسير روح البيان ٢٥٦
- ١٣ - المنتخبات من المكتوبات للامام الربانى ٤٨٠
- ١٤ - مختصر (التحفة الاثني عشرية) ٣٥٢
- ١٥ - الناهية عن طعن امير المؤمنين معاوية ويليه الذب عن الصحابة
ويليهما الاساليب البديعة ويليها الحجج القطعية ورسالة رد روافض ٢٨٨
- ١٦ - خلاصة التحقيق في بيان حكم التقليد والتلفيق ويليه الحديقة الندية ٥١٢
- ١٧ - المنحة الوهيبية في رد الوهابية ويليه اشد الجهاد
ويليهما الرد على محمود الآلوسى ويليها كشف النور ١٩٢
- ١٨ - البصائر لمنكري التوسل باهل المقابر ويليه غوث العباد ٤١٦
- ١٩ - فتنة الوهابية والصواعق الالهية وسيف الجبار والرد على سيد قطب ٢٥٦
- ٢٠ - تطهير الفؤاد ويليه شفاء السقام ٢٥٦
- ٢١ - الفجر الصادق في الرد على منكري التوسل والكرامات والخوارق
ويليه ضياء الصدور ويليهما الرد على الوهابية ١٢٨